BRIGITTE AUBERT

DOKTOR MARCH'IN DÖRT OĞLU

roman

metis

Brigitte Aubert

DOKTOR MARCH'IN DÖRT OĞLU

1956 yılında Cannes'da doğan Brigitte Aubert, korku ve gerilim romanları yazmadan önce pek çok senaryoya imza attı. Kısa metraj film yapımcılığı da yapan yazarın "Nuits noires" (Kara Geceler) adlı hikâyesinin adaptasyonu 1984 yılında "Série noire TF1/Gallimard" yarışmasında ödül almıştır.

Diğer gerilim romanları şunlardır: *La Rose de fer* (1993, Demir Gül), 1997'de Grand Prix de Littérature Policière ödülünü aldığı *La Mort des Bois* (1996, Ormandaki Ölüm), *Requiem Caraibe* (1997, Karayip Ağıdı), *Éloge de la phobie* (2000, Korkuya Övgü), *Funérarium* (2002, Cenaze Evi), *Rapports brefs et étranges avec l'ombre d'un ange* (2004, Bir Meleğin Gölgesiyle Kısa ve Tuhaf İlişkiler), *Le Chant des sables* (2005, Kumların Şarkısı), *Une âme de trop* (2006, Fazladan Bir Can) ve *Reflets de sang* (2008, Kan Yansımaları).

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 43544

Metis Edebiyat
DOKTOR MARCH'IN DÖRT OĞLU
Brigitte Aubert

Fransızca Basımı:
Les Quatre Fils du docteur March

© Éditions du Seuil, 1992
© Metis Yayınları, 1996, 2022

İlk Basım: Ekim 1996
Dördüncü Basım: Ekim 2022

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Yayıma Hazırlayan: Sosi Dolanoğlu
Kapak Tasarımı: Emine Bora

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 44865

ISBN-13: 978-975-342-124-9

Eserin bütünüyle ya da kısmen fotokopisinin çekilmesi, mekanik ya da elektronik araçlarla çoğaltılması, kopyalanarak internette ya da herhangi bir veri saklama cihazında bulundurulması, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun hükümlerine aykırıdır ve hak sahiplerinin maddi ve manevi haklarının çiğnenmesi anlamına geldiği için suç oluşturmaktadır.

BRIGITTE AUBERT

DOKTOR MARCH'IN DÖRT OĞLU

Çeviren:
ESİN TALU ÇELİKKAN

metis

I. Oyun Başlıyor

Katilin Günlüğü

İlk seferinde... Hayır, önce size merhaba diyeyim. Merhaba sevgili dostlar. Sevgili yeni dostlar. Merhaba sevgili gizli günlüğüm. Hayatımı ve aileminkini anlatmaya karar vermiş olan sevgili gizli benliğim, merhaba!

Ama asıl sözünü etmek istediğim "o".

İlk seferinde, yaşım... kesin yaşımı söylemeye gerek yok, diyelim ki çocuktum. Sevimli, ufak bir çocuk. O da küçük bir kız çocuğuydu. Elbise giymişti, kırmızı akrilik bir elbise, parlak kırmızı. Akriliğin bayağı iyi yandığını biliyordum, bir meşale gibi.

Elbisesini yaktığımda bağırdı, sonra da yandı. Yanmasını sonuna kadar izledim. Her yanı şişmişti ve gözleri dışarı fırlamıştı. Hâlâ çok iyi hatırlıyorum, oysa çocuktum. Her zaman iyi bir belleğim olmuştur.

Onun yandığını görmekten hoşlanmıştım. Öleceğini biliyordum. Bu hoşuma gidiyordu. Bu hoşuma gidiyor. Ölümü tattırmak. Ölümü.

Bu, ilk seferdi. Sonra annem geldi ve beni kollarının arasına aldı. Annem hepimizi çok sever. Çok iyi, çok tatlıdır. Ağlıyordu. Kendi kendime, bildiği için mi ağlıyor acaba diye sormuştum.

Anneme kötülük etmek istemiyordum.

Annemin kollarından sıyrıldım. Kolları terden yapış yapıştı. Orada oturmuş ağlarken, uzaklaştım. Sonra, ötekilerle birlikte geri geldim. Annem yere oturmuş, ağlamayı sürdürüyordu. Bir şey söylemedi. Yeniden yaptığımda da bir şey demedi.

Söylemek istiyorum. Hep söylemek istedim. Birkaç kez tekrarladım. Biliyor musun, gizli günlüğüm, bu işten hep hoşlandım, öldürmek hoşuma gidiyor. Acı veriyor diyorlar. Acı vermek kötü diyorlar. Onlar ne anlar ki? Acı vermek iyi. Çok iyi, bu işi seviyorum.

Zaten bunu yapmaktan kendimi alamıyorum. Deli olduğum için değil. Canım istediği için. Kendimi tutarsam mutsuz oluyorum. Yapmam gerek.

Ancak dikkat etmem de gerek. Çünkü artık büyüdüm. Beni alıp götürürler. Annem onları engelleyemez. Üstelik artık yaşlandı ve kafası durdu.

Birileri yazdıklarımı okursa diye gülüyorum. Yazdıklarımı iyi saklıyorum. Ama her zaman, her işe burnunu sokan meraklılar vardır. Yakalanmaları işten değil. Dikkat, meraklı takımı, sakının, düşman sizi gözlüyor.

O kadar aptal değilim, yalnız kaldığımda yazıyorum. Kendimi tanımlamayacağım. Adımı da söylemeyeceğim. Hayır, hiçbir kimlik belirtisi olmayacak. Ben, bir dolabın dibinde saklanması gereken bir ceset gibiyim.

Her şeyi yazmanın tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama canım yazmak istiyor. Bunları içimde tutmak istemiyorum, üstelik... bizden, ailemizden de söz etmek istiyorum.

Kimliğimi saptayamazlar.

Kimse ile konuşamıyorum. Bu da normal çünkü ben kimse değilim. *Hiç Kimsenin Anıları*, matrak bir başlık olur.

Ailede dört kişiyiz. Dört oğlan. Babam doktor. Bizler Clark, Jack, Mark ve Stark'ız. Bize bu adları takıp eğlenen annem oldu. Çok benzeşiyoruz. Bu da normal çünkü dördüzüz diyebilirim. Evet, hepimiz aynı gün doğmuşuz. O tarihte gazete manşetlerine çıkmışız. Dört güzel oğlan. Güçlü, esmer, kıvırcık, kocaman elli. Babama benziyoruz. Annem ufak tefek, pembe tenli, üst kısımları sarı boyalı berbat kumral saçlı, mavi gözlü. Babam da öyle. Hepimizin gözü mavi. Birlik içinde bir aileyiz.

Uzman kesilinirse, ayırt edilebileceğimizi biliyorum. Ben, elime geçen her şeyle, kim olursa öldürüyorum. Manyak değilim. Önemli olan, kızların ölmeleri. Öldüklerinde, keyiften kıkırdamamak, se-

vinçten bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Titriyorum. Düşünürken bile parmaklarım titriyor, işte şimdiki gibi.

Clark doktor olmak istiyor. Jack konservatuvarda. Mark avukatlık stajını yapıyor. Stark elektronik diplomasını almaya hazırlanıyor.

Ben ise, onlardan biriyim.

Ve ellerim kanlı.

Eğleniyorum. Beni bu eğlendiriyor. Bir çeşit oyun gibi. Yanlış nerede bulun. Çok, çok iyi taklit ediyorum.

Clark tıp fakültesinin futbol takımında. Kuvvetli, haşin, iriyarı, gerçek bir boğa. Jack ise sadece piyanosunu seviyor. Çekingen, hayalperest. Mark ise aksine, sakin, ciddi. Temiz. Hukukçu olmak istiyor, şakayı sevmiyor. Stark'a gelince, bir tahtası eksik. Öfkeli, karmaşık, dalgın. Sağı solu belli olmaz. Enformatik devreler, bilgisayar zımbırtıları üzerinde çalışıyor.

Her birimizin odası ayrı. Her birimizin alışkanlıkları ayrı. Saplantıları. Annem bize baktığında, hepimizi aynı derecede seviyormuş gibi. Ben, annemi seviyorum. Yani öyle sanıyorum. Sevmek o denli önemli değil.

Vakit çabuk ilerliyor. Şimdi bu günlüğü saklamalıyım. Dur bakalım... ha, evet! Neredeyse babam gelecek, saat 19:42. Seninle sohbet etmek bana iyi geliyor küçük günlüğüm. Sakinleşiyorum.

Jeanie'nin Günlüğü

Olacak şey değil, inanamıyorum. O notlar aklıma geldikçe altüst oluyorum.

Odamda yapayalnızım. Herkes yattı. Hanımın odasını topluyordum. Hanım aşağıdaydı. Televizyon izliyordu. Mantosunu deneyeyim dedim. Aptalca tamam, ama dışarı çıkmadığı halde kürk mantosu olması da aptalca değil mi? Hanım kriz geçirdiğinden beri hiç dışarı çıkmıyor. Zaten bu yüzden hizmetçi tuttular, yorulmasın diye. Manto bana yakıştı, azıcık küçük geldi. Azıcık kısa. Kaldırıp baktım, uzayacak yeri var mı diye. Biliyorum aptallık, bana ait olmadıktan sonra. Bilemeyeceğim, oldu işte. Kıvrımında bir şey var-

dı. Baktım. Oydu. O korkunç şey. Her şeyi yerli yerine koydum. Dokunduğumu fark ederse...

Aşağıya indim. Hepsi oradaydı. Bay Samuel konyak getirmemi istedi. Amma da içiyor! Hanım ise, kendi kendine gülüyordu, yün örerken. Sanırım azıcık çatlak. Diğer dördü televizyon seyrediyordu. Bu işi bile bile onlara bakmak korkunç! Televizyonun karşısında, öyle sakin duruyorlar. Ne yapacağım?

Kendimi kapı dışarı edeceğim, işte yapacağım bu. Beni alakadar etmeyen bir işe karışırsam... Yine de bir şeyler yapmak gerek. Ama birini aynasızlara ihbar etmek... yapamam. Kodeste iki yıl geçirince, bunu yapmak zor.

İt, ahlaksız, iğrenç herif! Ödüm kopuyor. Sırrını öğrendiğimi anlayacak ve beni öldürecek. Beni diri diri yakacak, makineden geçirecek, kapımı kilitledim. Neyse ki benimle fazla alakadar olmuyorlar. Ayak sesi duyuyorum. Yanlış duymuşum. Düşünmem gerek. Bir kere, hangisi olduğunu bilmek gerek. Hayır, hayır. Göz yummalı. Hiçbir şeyle meşgul olmamalı. Ne yaparsa yapsın. Görmedim, yakalamadım.

Ama böyle, bilmeden duramam ki... Bu kenefe nerden düştüm? Tamam, bütün olanlardan sonra orada kalamazdım. Gerçekten şansım yok. Belki "günlüğü" doktora göstersem? Kirli çamaşırlarına burnumu soktuğum için beni kapı dışarı eder mi eder.

Artık yatacağım.

Katilin Günlüğü

Bugün Jack'den söz edeceğim. Jack yumuşak huylu, dalgın bakışlı, azıcık suskundur. Her dakika kızarır. Aklı çokça kızlardadır ama konuşmaya cesaret edemez. Arkadaşı yok. Kapalı, içe dönük, kompleksli. Katil tanımına uygun. Karar size ait. Ezgiler besteler. Hüzünlü ezgiler. Anneme karşı iyidir, Jeanie'ye (hizmetçi) karşı da. Sanırım iyi bir kız. Biraz fazla içiyor. Ama hizmette kusur etmiyor.

Bir süredir rahat duruyorum. Sanırım canım istemeye başladı. Geldiğini hissediyorum. Birini bulmam gerek. Jeanie'yi düşünmüştüm ama çok yakınımızda. Kuşku uyandırmak istemem. O ka-

dar aptal değilim. Bulmam gerek. Hem de derhal. Ama kimi?

Jack'in boyu 1.95. İnce, uzun saçlı. Renkli kaşkoller takar ve kolunun altında hep bir kitap vardır. Çocukken ona "kız" derlerdi. Ama yine de iriyarı. Hepimiz iriyarıyız. Jack hakkında bu kadar.

(Endişeliyim.) Clark, tabii ki o da çok uzun, kaslı olduğu için dev gibi. Yüksek sesle konuşur, çok hareketlidir, kolayca adam döver. İçe dönük değil, yo hayır hiç değil! Ama neye kızacağı belli olmaz. Düşünüyorum da, günün birinde meraklının biri yazdıklarımı okuyacak olursa, kafası iyice karışır ve asla işin içinden çıkamaz.

"Ben bir katilim, bir enayi değil." Bu cümleyi sevdim.

Annem gittikçe saçmalıyor. İlaçları onu iyice sersemletiyor. Babam her zaman dalgın. Stark gibi. Bilgin Stark. Kendimizden söz etmeyi seviyorum. Bizi düşünmekten hoşlanıyorum. İçimizden birini düşünmekten hoşlanıyorum. İyi gizlenmiş, güleç, terbiyeli. Katil. Bunu söylemeyi seviyorum: katil.

Annem Ruth Hala'yı ziyaret etmemizi istiyor. Buradan epeyce uzakta. Belki yolda eğlenecek bir şey bulurum.

Jeanie'nin Günlüğü

Bu sabah erkenden gittiler. Halalarında yemek yiyecekler.

Kocakarının odasına çıktım, mantonun içine baktım ve yolda deneyeceğini anladım. Kocakarı banyoda şarkı mırıldanıyor.

Her şey yolunda mı diye kulak kabarttım. Bilinmez. Zavallı kadın... Ficks Ana gibi değil. O da ne cadı! Her yere saçtığı mangırları ile... burnumun dibindeki mangırlar... Yani biz de odun değiliz ya!

Yolculuklarını yarıda kesmek gerekir. Doktor bu gece eve dönmüyor. Şiir gecesine gidecekmiş. Şiir gecesi! Neyse, onun bileceği iş! Oğlanlar, ancak yarın dönebileceklerini bildirmek için telefon ettiler. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı için bir yerlerde duracaklarmış. Şu anda Demburry'ye doğru gidiyor olmalılar. Bir şeyler atıştırmak için orada mutlaka duracaklardır.

Hey Tanrım, Tanrım! Olamaz, bir şeyler yapmalı. Doğru olduğunu bilsem bile, inanasım gelmiyor. Jack olamaz, o kadar tatlı ki...

Koca Clark da olamaz, o da çok kaba, çok basit. Yine de bu bir şey demek değil. Michèle de basitti, ama üç çocuğunu pekâlâ boğabilmişti.

Kesin olan, hasta olduğu.

İster istemez sevimli ve tatlı... ister istemez. Ya gözler? Size baktığında bu neden belli olmaz? Oğlanların gözlerinin içine bakamıyorum, deli olanının gözlerimden bir şey bildiğimi anlamasından korkuyorum. Ama yine de. Yine de, yine de keçileri kaçıran ben olacağım. Oysa sevimli bir oğlanla, sevimli bir herifle buradan binlerce kilometre uzakta ömür sürebilirdim. Gencim, güzelim, bu katiller yuvasında ne halt ediyorum? Artık şaka bile yapamıyorum. Sinirime dokunuyor. Düşünmemem gerek, işte o kadar.

Katilin Günlüğü

Oldu. İyi. Yaptım.

Baştan sona, her şeyi iyice hatırlıyorum. Dün akşam Demburry'de durduk. Yağmur sağanak halindeydi. Yorgunluktan bitmiştik. Uyumak için koltukları indirdik. Yemeğe gittik. Bir kız vardı. Güzel. Yalnız. Bir masada tek başına oturuyordu. Şakalaştık. Clark bize katılmasını istedi. Kız reddetti. Hoşuma gitmişti. Çekiciydi. Stark yağmurun dindiğini söyledi. Çıktık. Yattık. Bir süre sonra herkes uykuya daldı. Aramızdan biri sessizce kalktı. Çok sessizce.

Bir telefon kulübesine gittim. Barı aradım. Kızı camdan görüyordum.

Sosisli sandviç yiyordu. Patron kızı çağırdı. Telefonda bir kadeh içmeyi önerdim. Kim olduğumu sordu. Söyledim. Nereden aradığımı sordu. Onu da söyledim. Camdan baktı ve güldü. Bu iş tamamdı.

Parasını ödeyip çıktı. Köşede onu bekliyordum. Yeniden yağmaya başladı. Sağanak halinde. Koştuk. Bir sundurmanın altına sığındık. Kasabalar geceleri sakin oluyor. Sokaklarda kimsecikler yoktu.

Tornavidayı cebimden çıkartıp montumun içine sakladım. Onu öptüm, birbirimizi okşadık. Tüylerim diken dikendi. Şeyime do-

kundu, yağmurdan ıslanmış eliyle, bana dokundu. Tornavidayı karnına sapladım, dibine kadar. Ağzını omzuma bastırdım, dişlerini hissettim. Vücudu kaskatı kesildi, onu sıkıca tutuyordum. Eliyle beni kavramıştı, hoş bir duygu. Elini kullanarak doyuma ulaştım, sonra öldü. Onu koyuverdim.

Yere düştü. Yakamı kaldırdım. Tornavidayı eteği ile sildim. Yürüdüm. Arabaya döndüm. Oğlanlardan biri, "Ne oldu?" diye sordu. "İşemeye gittim," diye cevap verdim. Zifiri karanlıktı. Sabah yola düzüldük ve şimdi evdeyiz.

Çok sevinçliyim.

Soruşturmanın sonucunu öğrenmek için sabırsızlıkla gazeteleri bekliyorum. Enayi değiliz ya! Hiçbir şey bulamayacaklar. Tornavidayı attım. Temizim. Uslu bir çocuk gibi.

Annem bir şeyler hissetmiş olmalı. Bana baktı ve içini çekti. Zavallı annem. Onu seviyorum. Azıcık.

Jeanie de bir tuhaftı. Belki de içmişti. Hapiste yatmış. Kimse bilmiyor sanıyor ama ben biliyorum. Onun hakkında başka şey de biliyorum. Bir gün yalnız olduğunu sanıyordu (babam annemi kalp hastalıkları uzmanına götürmüştü ama ben buradaydım, annemin odasında, giysilerine bakıyordum), telefonda konuştuğunu duydum. Saklanması gerektiğini söylüyordu. Polisten korkuyordu. Bayan Ficks diye birinden söz ediyordu. "Bir sürü parası olan bir kaltak" diye. Telefondakine kendisine yazmamasını, hiçbir şey yapmamasını söyledi. Sanırım içmişti. Düşündüm. Sanırım hırsız. Zaten çaktırmadan onu izliyorum. Burada hırsızları sevmezler.

Ama bugün sert olamayacak kadar memnunum. Hele bir de yemekte patates kızartması varsa, ömrümün en güzel günü olacak. Beni asla okumayacak olan alıklar, hepinizi öperim.

Jeanie'nin Günlüğü

Yaptı. O işi yaptı.

Hepsi iştahla yemek yediler. Tavuk ve patates kızartması yapmıştım. Yapmamı hanım söylemişti. Hanım... evet, onun için, canavarı için! Nasıl biri olduğunu biliyor ve onu seviyor, onu şımar-

tıyor. O, zavallı kızların karnını deşedursun, hanım da ona patates kızartması yaptırıyor!

Ey Tanrım, bugün yapacak özel bir işin yoksa, ölmelerini sağla! Dördünün de! Bir yangında. Evi ateşe vereceğim. Adımı bir delinin günlüğünde gördüğümde, hiç bu denli korkmamıştım. Hırsız olduğum için beni gözetleyen bir deli. Ya ona ne demeli? Yok ama, bu iş tam kaçık işi!

Polise gitmem gerek. Onlara, cinayeti söylerim. Soruştururlar. Onları. Beni. Beni emniyete çağırırlar. Kodese tıkarlar. İki-üç yıllığına. Ya da daha uzun süre için. Sabıkalılara iyi davranmazlar. Sakin ol. Köşeye sıkıştım. Beni sinirlendiren de bu: Kapana kısıldım. Şimdi ne yapacak? Daha kaç kişinin işini bitirecek?

Her yukarı çıktığımda, yüreğim ağzıma geliyor. Tam arkamdaymış, kolunu kaldırıyormuş, ben dönünce bıçağı boğazıma saplayacakmış ve deli bakışlarıyla karşılaşacakmışım gibi geliyor. Clark'ın ya da Mark'ın veya Stark'ın ya da Jack'in gözleri. Patates kızartmasına bayılanın. Patates kızartması? Tamam, iyi bir ipucu olur...

Düşünüyorum. Bu kadar benzeşmeleri ne yazık!

Clark patates kızartmasını seviyor. Bundan eminim: Hep gelip mutfaktan çöpleniyor. Zaten, arkamı döner dönmez, sofrada yeterince tıkınmayacaklarmış gibi, hepsi gelip buzdolabından çöpleniyor! Alışverişten tam dönmüşken, yeniden gitmek gerekiyor. Sabahları, boş süt kutularını ve yulaf paketlerini atan kim? Aferin, bildiniz.

Ne diyordum? Patates kızartmasından Jack iki kez aldı. Hayır üç. Ketçapa bulayıp koca lokmalar halinde yutuyor. Sonra üç çengelli nota işaretleriyle tıka basa dolu bir konçerto üzerine düşüncelere dalmış gibi hayalci bir tavır takınıyor ama zıkkımlanmaktan da geri kalmıyor. Stark: "Patates kızartması enfes!" dedi. Parmaklarını çatırdatıp anasını öptü. Teşekkür etmek için mi? Mark daha ölçülüydü. Ama o da patatesten tekrar aldı. Şarap içti. Oysa içmez. Belki her şeyi, zevklerini filan gizlediği içindir! Belki her an rol yapıyordur, şayet... Şarap içti. Neyi kutlamak için? Doktor, ilk kez memnundu. Gülüyordu. Dünkü şiir gecesi iyi geçmiş olmalı!

Kokuşmuşlar çetesi! Sert bir şey içmek istiyorum. Ama aşağıya inmeye korkuyorum. Geceleri, kafasında pis düşüncelerle her yeri dolaştığından eminim. Elinde pis düşüncelerle. Bu bana ürperti veriyor. Azıcık cin içsem iyi olurdu doğrusu!

Katilin Günlüğü

Sıkılıyorum. Gazeteler artık kızdan söz etmez oldu. Tatil olduğu için hepimiz evin içinde dönenip duruyoruz. Birbirine bağlı ailelerde olduğu gibi, tatillerimizi birlikte geçiriyoruz. Annem memnun. Şarkı mırıldanıyor, örgü örüyor, hüzünlü biçimde bana gülümsüyor.

Babam hiç evde olmuyor. Clark, bir metresi olduğunu söylüyor. Mark utanmış bir hal alıyor. Mark erdemli. Jack piyano çalıyor ve şarkı yazıyor. Stark odasından hiç çıkmıyor, ufak tefek bir şeyler onarıyor. Uslu uslu oturuyoruz. Televizyon izliyoruz. Jeanie televizyonun aptal ettiğini söylüyor. Her halükârda onun kaybedeceği bir şey yok.

Jack babama, cinayet gecesi Demburry'de olduğumuzu söyledi. Clark da "Evet, şansımız varmış, o kaçığa rastlayabilirdik," dedi. Stark kızı barda gördüğümüzü, Mark da kızın çok çekici olduğunu söyledi. Herkes çok sarsılmıştı. İçin için gülüyordum. Onlara, üzgün suratlarına bakıyor ve gülüyordum.

Ama kimdim? Kimdim ben?

İyi arayın, pis meraklılar! O kadar enayi değilim, asla bulamayacaksınız.

Jeanie'nin Günlüğü

Şu defteri alıp polise gitmem yeterli. O kadar basit. Ah Jeanie, Jeanie, sen sadece donuna eden bir korkak, bir sümsük, bir suçlusun!

Şu ara çok içiyorum. Kesmem gerek. Üstelik bu kelepir cin, iğrenç! Şu körolası televizyonla hepsi eve tıkıldı. Bunlar dördüz değil, yapışık kardeşler. Hep bir aradalar, on sekizine basacak bebe takımı! Hep ayak altındalar, beklenmedik yerde ortaya çıkan, sağ der-

ken soldan fırlayan ve her seferinde sıçramama neden olan veletler! Hanım yün örüyor. Doktorun işi çok. Eve döndüğünde dırlanıp duruyor, hemen yemek gelsin istiyor. Şu ara korkunç işim var. Durmadan bir şeyler istiyorlar, doktor da konyağın çabuk bittiğini söylüyor. Azıcık ara vermem gerek.

Şu iş kafamı kurcalayıp duruyor. Beni deli edecek. Polis ne yapıyor? Beceriksizler sürüsü! Sadece zavallı kızları kodese tıkmayı bilirler! İşe koyulmalıyım, tornavida ile, hele hele! Hepsinin işini görüp paralarını araklamalıyım. Saçmalıyorum.

Bu defteri saklamam gerek. Bilinmez, birileri gelip karıştırırsa. En iyisi yazmamak olurdu ama bütün bunları kendime saklayamam. Yazarken her şey belirginleşiyor. Hapisteyken, Martha ile başımıza her geleni, zamanın nasıl geçtiğini ve her şeyi yazardık. İşleri açıklığa kavuşturmalı. Yapılması gereken, düşünmek, yazdıklarımı tekrar okumak ve sonuç çıkartmak. Yazdıklarımı yeniden okuyorum.

Önce bana öyle geliyor ki, kadınlara saldırıyor yalnız. Bu da bir sonuç. En azından sözünü ettiği iki cinayet, kadınlarla ilgili. Bir çocuk ve çekici bir kız, hoşuna gitmiş olan bir kız...

Ben hoşuna gidiyor muyum acaba? Kuşkusuz hayır. Seksi değilim, derli toplu değilim, köylü kadınlarına benziyorum, hiç çekici değil, hiç tahrik edici değil... üstelik... Kes! O geçmişte kaldı. Yani demek istiyorum ki beğendiği ceset tipi ben değilim. En azından bu biliniyor.

Yapmam gereken, kaçıklarla ilgili kitaplar okumak. Orada, kütüphanede olanlar gibi. Bu iyi fikir! Bu işi neden yaptığını bulmalı. Ne yapacağını kestirmek. Engelleyebilirsem, aynasızları bu işe bulaştırmak gerekmez.

Yok ama, zırvalıyorum. Bavullarımı toplayacak yerde, bu herifi incelemeye mi koyulacağım? Jeanie, sen hastasın yavrum! Ne yapacağımı bilmiyorum. Pusulamı şaşırdım. Televizyon dizisindeki kız hep bunu söylerdi: "Andy sevgilim, pusulamı şaşırdım." Ben de öyle canım!

Bir izmarit alayım... Şey... özür dilerim hanfendi... bir sigara.

Katilin Günlüğü

Tatil hiç bitmeyecek sanki. Bugün canım yine istedi. İlginç bir şey bulabilir miyim diye dışarı çıktım.

Yanı başımızda oturan bir kız var ama pek hoşuma gitmiyor. Örgülü saçlı, cici-kız tipi. Bana göre biraz küçük. Artık erkek oldum. Çocukları öldürmek beni tahrik etmiyor. Kendi yaşımdaki kızları tercih ediyorum. Neyin peşinde olduklarını iyi biliyorlar. Bana diğerini, Demburry'dekini anımsatıyor.

Canım çok istediğinde, bıçağımı alıp üzerimden geçiriyorum, ta ki kendimi daha iyi hissedinceye kadar. Bir gün, kızın birini böyle öldüreceğim. Bıçağı alacağım ve var gücümle saplayacağım. Bütün kanı ağzından fışkıracak. Bunu kendime anlatmaktan hoşlanıyorum.

Annemin üzüntülü bir hali var. Onunla yeterince ilgilenmiyorlar. Mark tezini yazıyor. Clark sınavlara çalışıyor. Jack konçerto besteliyor. Stark bilgisayar onarıyor. Babam genellikle yok ve parfüm kokuyor; ne var ki annemi teselli etmekle ömür tüketemem ya!

Yarın yaş günümüz. Bir sürü hediye alacağız. Ben ne olacağını biliyorum. Güzel bir hediye, çok güzel bir hediye, babamın plajdaki kızlara bakarken söylediği gibi, "Krallara layık" bir hediye.

Jeanie gibi değil. O kız hiç zarif değil ve hep sarhoş. Onu niye tutuyorlar anlamıyorum. Bir ailem olursa, hizmetime hep güzel kızlar alacağım, endamlı, alımlı. Ayaktakımından, hırsız olanları değil.

Bu doğum günü için eğlenceli şeyler bulmalıyım, herkes pasta yer ve annemi kutlarken... Aklıma bir şey geldi. Kıyak bir düşünce. Hoşçakal sevgili günlüğüm. İşim var.

Jeanie'nin Günlüğü

Aklına nasıl bir pislik gelmiş olabilir?

Hepsi sinemaya gitti. Kocakarı ile yalnızım. Örgülü kız Karen olmalı, Blint'lerin kızı. Onlara telefon edip söylemeliyim. Saçmalamaya başlamadan ve tımarhaneyi aramalarından önce, "Özür dilerim yanlış numara," demeliyim.

Aklına gelen ben miyim yoksa? Hayır, iyi ki hoşuna gitmiyorum. Murdar, küçük ahlaksız. İyi ki beni çirkin buluyor... Ya o? Kendine bakmıyor mu? Çünkü dördü de, kasları bir yana, aşağılık babaları gibi, dört adet pis yaratık.

Onlarla gitmeli, peşlerine takılmalı, yapmasını önlemeliydim. Ben de suçortağıyım, işte bu kadar! Tıpkı, toplama kampı değil de, insanları çalıştırarak forma sokma merkezi yönetiyormuş gibi yapan *Holocauste* filmindeki adam gibi. Tıpkı onun gibiyim. İçtiğim cin de başıma vurdu. Berbat. Tam bir ödleksin Jeanie. Aşağılık, ayyaşsın ve kaçığın birinin önüne gelen kızı temizlemesini engellemek için hiçbir bok yapmıyorsun. Beni utandırıyorsun kızım, utandırıyorsun, utandırıyorsun.

Katilin Günlüğü

Günaydın! Annem pasta yapıyor. Babam telefon etti, akşam yemeğine geç gelecekmiş. Kuşkusuz bize bir şeyler almak içindir.

Komşunun kızı bu sabah bana, "Selam," dedi. Ahlaksız ve sağlıksız bir hali var. Çarpık da bir gülüşü. Babamın dediği gibi, "erkekleri tiye alan" cinsten, küçük fahişe tipi. Onunla ilgilenecek vaktim yoktu. Şimdi ciddi ciddi üzerinde duracağım. Aklıma gelen fikir yattı. Onlar da bebekleri ile sayfiyeye gittiler. Yazık.

Canım iyice sıkılıyor. Şişman Jeanie meraklı haliyle sinirime dokunuyor. Babamın onu defetmesi için gerekeni yapmalıyım. Dün, yemek servisi yaparken içki kokuyordu. Kızarmış gözleriyle moralimi bozuyor. Ben şen şakrak insanları severim. Şimdi gitmeliyim.

Hoşçakal sevgili küçük gizli defter. Kâğıttan ben olan defter!

Jeanie'nin Günlüğü

Pislik. Beni defettirmeyi hele bir dene! Bebek? Küçük Beary olmalı.

Kokuşmuş heriflerin yaş günleri iyi geçti. Hediyeye boğuldular. Bir şey vermemi bekliyorlarsa... it oğulları! Baba geç kaldı. Kaltağı neye benziyor görmek isterdim. Canavarları bütün mahalleyi kat-

lededururken, kaltak peşinde koşan domuz! Şu ucu takılan dolmakalemden nefret ediyorum.

Kendime gelmeliyim. Şu sözleri yazan elime bakıyorum, iyi yazmaya ve kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Şimdi daha iyiyim. Jeanie, kızım, bir eylem planı yapmalısın. İlk iş: Küçük Karen. (Onun da tuhaf davranışları var.) Soru: Onu nasıl kurtarmalı? Cevap: Bakalım. Bravo! Ne plan ama! Jeanie, dehşetsin doğrusu!

Bugün, okurken, biri merdivenlerden çıktı. Bir hamlede banyoya fırladım ve başladım banyoyu ovmaya. Bir sefer olsun, küvet parlıyordu. Ama kimse girmedi. İşte beni korkutan da bu oldu. Çok korkutan.

Bu günlüğün tanıklık yapmasına karar verdim. Ne olursa yazacağım. O it oğlu iti kıstırana dek... Hayır, artık küfür yok. Kibar olalım. Jeanie kızım, mademki Sherlock Holmes oldun, ilk iş baca gibi sigara tüttürmekten vazgeç.

Demek ki Karen'i gözaltında tutacağız. Oralarda dolaşırsam, cesaret edemez. Tornavida ile öldürülecek kadar güzel değilsem, belki de beni ateşe verir. Ama ne olursa olsun, kızın çevresinde kimin dolaştığını görmüş olurum.

Diyorum ki... ya bu bir şakaysa? Hayır. Gazeteler Demburry cinayetinden, dönüşlerinin ertesi günü söz etti, oysa ben bu konuyu defterinde okumuştum. Bir tabanca edinmeliyim. Bahçede ses var. Bakacağım.

Aşağıdan bir gölge geçti. Belki de bir köpektir. Gece yarısı olmuş, uyumalıyım. Ses de gelmiyor. Mutlaka bir köpekti.

Karen öldü.

Bu sabah polis geldi. Onu bahçede bulmuşlar. Çöp kutularının içinde. Vücudu bakılacak halde değilmiş. Üstünde bir örtü vardı, annesi haykırıyordu. Böyle bir haykırış, ömrümde duymadım. Söylediklerinde, babası bayılmış. Onu çöpçü Bob bulmuş. İçi dışına çıkacak gibi kustuktan sonra imdat istemiş. Ona da bir yatıştırıcı iğne yapmışlar.

Yağmur yağıyor. Bir çocuk yeni ölmüşken, yağmur yağdığını fark etmek aptalca! Ama yağıyor işte. Üşüyorum. Buradan gitmek istiyorum. Ancak, kalmam gerek gibi bir duyguya kapılıyorum.

Neden bunu yazmadı? Neden, neden, neden?!! Güzel bir yaş günü! İğrenç herif, yaş gününü kutladı işte!

İki saattir burada oturmuş sigara içiyor ve yağmuru seyrediyorum. Evde çıt yok. Herkes odasında. Dün gece sarhoştum. Bu sabah da Karen öldü. Kocakarı yerinden kıpırdamadı. Söylenerek kafasını salladı. Salondaki kanepe için bir örtü örüyor. Aslında, yaşlı değil. Benden sadece on beş yaş büyük. Yeter ki on beş yıl sonra onun gibi olmasam!

Ne yapacağımı bilmiyorum. Biriyle konuşmam gerek. Bir rahip? Rahiplere güvenmem. Hapishane papazı, domuzun tekiydi!

Aynasızlar gelince ödüm koptu. Bana adamakıllı baktılar. Uzun boylusu, "Tanıklık etmeniz gerek. Bir şey gördünüzse..." dedi. "Hiçbir şey görmedim," dedim. "Madem öyle... Ne yapalım!" Benim için hiç iyi değil. Araştıracak olurlarsa, hapı yuttum.

II. Pozisyonlar

Katilin Günlüğü

Sanırım birileri yazdıklarımı okuyor. Şu anda eğer beni okuyorsan, kim olursan ol kendini sakın. Sakın, çünkü seni yakalayacağım.

Sevgili küçük günlüğüm, iznim olmadan sana bakmalarını, mürekkebine ve kâğıdına dokunmalarını, pis elleriyle üzerindeki bana ait izleri okşamalarını istemezsin. Sevgili küçük günlüğüm, seni bağrıma basıyorum, şeyime basıyorum. Sana kimse dokunmayacak.

Bugün memnunum. Çok memnunum. Baltayı garaja koydum. Temiz, pırıl pırıl.

Mahallede herkes ağlaşıyor. Bir sadistin işi diyorlar. Öldüğünde baltanın sapını içine sokup iyice derine daldırdım.

Şu anda beni okuyorsan şayet, belki biri omzunun üzerinden bakıyordur. Belki oradayım, belki boğazını keseceğim. Ha, ha, ha!

Dün gece bahçeden geçtiğimde, Jeanie pencereden bakıyordu. Bakılmaması gereken yere bakıyorsun hep, öyle değil mi Jeanie?

Kızın penceresine usulca vurdum. Kalktı, geldi, gözleri parlıyordu. Burnumun dibinde göğüslerini oynatıp duruyordu, küçük geceliğinin içinde...

Annem bize lacivert, yaldızlı düğmeli güzel bleyzerler hediye etti. Jack piyano çaldı, alkışladık. *Happy Birthday to us*'ı söyledik ve Karen'i düşündüm. Mumları üflediğimizde, kararımı vermiştim.

Birisinin beni okuduğu düşüncesinden hiç hoşlanmıyorum.

Jeanie'nin Günlüğü

Polis gene geldi. Herkesi, bu ara beni de yeniden sorguya çektiler. Sanırım bocalıyorlar. Karen'in annesi durmadan ağlıyor, alışverişini komşusu yapıyor. Ben ağlamıyorum, gözlerim kuru. Ağlamayalı on yıl oluyor.

Bu sabah patatesleri soyarken bir yandan da düşündüm. "Günlüğüm" dediği o pisliği okuduğumu nasıl tahmin ettiğini anlamıyorum. Kendini onunla... ettiğini düşündükçe... Okumaya devam edecek miyim? Ne tasarladığını bilmeden burada oturup bekleyemem. Ama öte yandan, bilsem de bilmesem de, elimden bir şey gelmiyor.

Bugün tek yudum içmedim. Ellerim titriyor. Defterimi okuyorum, delirdiğim hissine kapılıyorum. O yazdıklarını alıp fotokopilerini çıkartsam... Ne aptalım! Eşyalarını karıştırıp, hangisinin yazısı uyuyor diye bulmam yeterli! Jeanie kızım, isteyince harika oluyorsun! Ama ya eşyalarını karıştırırken görürse? Ya sonra?

Polise notları ve el yazısından bir numune götürsem ("numune" sözü de kıyak kaçtı Jeanie...). Ama polise gidersem, iki yıl çekeceğim, onu da istemiyorum, kodese dönemem. Masum çocukların ölmesini tercih ederim.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Gidip odaya bakmaya korkuyorum çünkü beni gözlüyor olmalı. En az iki yıl... Ficks denen cadı, hele de bendeki bu sicille, çektirebildiği kadar çektirir... Belki, ne varsa posta ile yollarım.

Kapımın arkasında biri var. Eminim. Nefes aldığını duyuyorum. Kapımın arkasında biri nefes alıyor. Kapı kilitli, tehlike yok. Şu anda bir şey duymuyorum. Belki de hayal gördüm. Bu defteri nereye saklayabilirim? Gizleyecek yeni bir yer bulmalıyım.

Karen'in cenazesi yarın kalkıyor.

Katilin Günlüğü

Bugün cenazeye gittik. Annem bile geldi. Mezarlık, gittiği tek yer, çiçek götürmeyi asla unutmaz. Çok kalabalıktı ve herkes ağlaşıyordu. Yeni bleyzerlerimizi giymiştik; kravat da takmıştık. Ama hiçbi-

rimiz ağlamadık, biz erkeğiz. Annem Mark'a yaslanmıştı. Clark anjin oldu, durmadan öksürüyordu, bir ara uzaklaşmak zorunda bile kaldı. Stark çamur içinde kalan ayakkabılarına bakıyordu, Jack de tırnaklarını kemiriyordu. Babam çok vakur, çok yakışıklıydı. Ailenin elini sıktı. Tabutun üstüne toprak serptiler. Ben de. Altında ne olduğunu biliyordum ben. Ne halde olduğunu... Hey okur, memnun musun? Paranın karşılığını aldın mı?

Her şeyi ayrıntısıyla anlatayım istiyorsun, öyle değil mi? Bağırdı mı, filan, önce kollarını mı kestim yoksa bacaklarını mı, öyle değil mi? Okur, çok meraklısın sen, git de gör, uzakta değil, azıcık toprağı kaz, seni bekliyor, hareket etmeyecek bundan böyle. Artık kimseyi tahrik etmeyecek.

Her halükârda bakışını unutmayacağım; aslında en iyilerinden biriydi. Annem yemeğe çağırıyor. Ellerimi yıkayacağım.

Jeanie'nin Günlüğü

Sofrada servis yaptım. Jeanie bunu ver, Jeanie şunu getir... Doktor bir şişe kırmızı şarap içti, yüksek sesle konuşuyordu. Komünistlere çatıyordu. Karen ile ne ilgisi var, anlayamadım.

Hanım nazikti, rosto için övgüler yağdırdı, bu cenaze yüzünden bir şeyle meşgul olamamış. Nazik mi? Canavarını korumaya çalışıyor, evet öyle! Bugün hiçbir şey içmedim. Ama susadım işte. Benim de bir damla konyağa hakkım var, ölüler içimi kazındırıyor, kendime gelmem için şeker gerek.

İçtim. Şimdi daha iyiyim. Gidip defterini aşıracağım ve polise göndereceğim. Oradan da öğle trenine binip ver elini Güney! Elveda Jeanie. Tanıklık etmem ve bir sürü iş için beni bulmaları, iz sürmeleri gerek... bu ara sarhoş bir köylü de kafama bir kurşun sıkar. Hayır Jeanie, yalan yok, seni alıp tanıklık etmeye götürürler, işte o kadar, hatta belki seni bulamazlar. Böylelikle, nice genç kızın hayatını kurtarmış olursun. Ulusal Kahraman seçilirim. Jeanie – Harika Kadın! Amerika'nın Sevgilisi! Bu konyak da nefis gerçekten.

Hava sıcak, patlayacağım, bütün camları açtım ama sıcaktan geberiyorum. Şu esip duran rüzgâr sinirime dokunuyor.

Katilin Günlüğü

Günaydın! Rüzgâr dindi, yağmur yağıyor. Mezarlığa da yağıyor. O mezarlıkta bana ait az şey yok hani. En az dört. Artı bir. Yeryüzünden eksilen dört küçük kaltak. Aynasızlar bocalıyorlar. Aynasızlardan korkmuyorum. Asla bir şey bulamazlar. Doktorun efendi çocuklarından asla kuşkulanmazlar. Arayacakları hayta, serseri, kaçık olacaktır. Kaçıkların tepelerinde kırmızı fener var sanıyorlar: "Dikkat! Kaçıktır!" Cici aynasızlar, cici köpekler, iyi iz sürün. Arayın bakalım, arayın, iyi aile çocuğu, kimseye kötülüğü dokunmamış, bir sineği bile incitmemiş birinden başkasını bulamazsınız. Annem bundan hoşlanmıyor, sebepsiz yere kötülük edilmesinden. Uyuz köpekler, katilin dışkısını iyi koklayın, kenara köşeye bırakılmış pis cesetleri, hiçbir şey, hiçbir şey bulamazsınız. Bu şarkımı beğendim.

Bir süreden beri, bu günlüğü tuttuğumdan beri, başka şey düşünmez oldum. Daha önce, uzun zaman unuturdum ama bu kez, neden bilmem, hep bunu düşünüyorum ve sinirime dokunuyor. Hep bundan söz ettiğim için olmalı: Her şeyi yeni baştan yaşıyor ve istekleniyorum. Tatil uzun sürdü. Neyse ki yakında hepimiz çalışmaya başlayacağız. Yemek saati gelmiş bile. Jeanie kapları tıkırdatıyor.

Onu bu sabah burayı toplamaya çıkarken gördüm. Biraz fazla kaldığını düşünüyorum.

Aslında, kendine çekidüzen verse fena kız olmayacak. Neden bilmiyorum, bizden kuşkulanır gibi bir hali var. Yoksa pis bir casus musun Jeanie? Olmamanı dilerim. Eyvallah!

Jeanie'nin Günlüğü

Harekete geçmenin zamanı geldi sanırım. Firar. Tüyüyorum, eyvallah çocuklar. "Jeanie, şu pasaklı karı fena değil aslında, boynunu kesmek isterdim şu kaltağın..." Bu kadarcık mı? Elveda doktor

Jekyll, kendinize iyi bakın. Dilimleyeceğiniz benden daha seksi kızlar var. Kapı çalıyor. Gidip açacağım.

Aynasızlardı. Çok terbiyeliler. Burada namuslu bir aile oturuyor. Hanımın başı ağrıdığı için, çayı ben yaptım. Aynasızlara bisküvi ikram etmek! Şu düştüğüm duruma bakın! Gırgır geç kızım, geçebildiğin sürece... Cinayet gecesiyle ilgili sorular sordular bana. Hıyarların yaş günü ile ilgili. Çaktırmadan, oğlanların nerede olduklarını, Karen'i tanıyıp tanımadıklarını öğrenmek istediler.

Umarım şu üniformalı mızmızlar doğru iz üzerindedirler! Oğlanlar odalarında oldukları için, bir şey diyemedim. Belki de "o", durmuş beni dinliyordu.

Karen'i herkesin tanıdığını söyledim. Bahçede bir gölge gördüğümü ama emin olmadığımı söyledim. Belki de bir köpekti dedim. Hiç olmazsa saati söyledim. İşlerini yapsınlar. Kaçığın beni gözlediğini ve benden kuşkulandığını biliyorum. Bir silah edinmeliyim.

Gecenin 11'i. Dikkate değer bir şey yok. Bugün yeni bir şey yazmamış. Uyukluyor pis yaratık!

Mark çalışmaya başladı. Stark, yeni oyuncağı için kente parça almaya gitti. Jack'in piyano dersi vardı. Clark pazar günkü maç için antrenman yapıyor. Doktor hayatından memnun görünüyor. Cinayetin yarattığı telaş işine yaramış olmalı, sanırım pilicini görmeye gitti. Bana, "Çok iyi Jeanie, sizden memnunum," dedi. Sanırsınız Yüce Tanrı iltifat etti!

Belki bütün bunlar durulacak. Belki de artık doymuştur ve bir şey olmayacaktır. Ama bu sakinlik hayra alamet değil. Tıpkı geçen seferki gibi...

Bu sabah, yazlıkları dolabın en üst gözüne kaldırırken karton bir kutu buldum. Açtım. İçinde ipek kâğıda sarılmış küçük bir çocuk giysisi vardı. Lacivert kadife. Üzerinde kurumuş bir menekşe demedi duruyordu. Hazindi bu küçük giysi, küçük bir ceset gibi. Göğsündeki cebin üstüne M ve Z harfleri işlenmişti. Büyükannem de on

iki yaşında ölen amcamın Kudas ayini giysisini saklamıştı böyle. Kutuyu kapattım, yerine koydum.

Belki aptalca ama, gözetleniyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum. Bazen, arkamda biri var diye sıçrayarak dönüyorum. Bir sigara içip yatacağım. Uykularım bozuldu. Kâbus görüyorum. Ter içinde uyanıyorum. İçtiğim zaman hiç olmazsa külçe gibi uyuyorum.

Tabanca işini ne yapacağımı bilemiyorum. Kentte bir tanıdığım var, belki bir şeyler yapabilir. Ama oraya kadar gitmem gerek. Bakalım.

Katilin Günlüğü

Yağmur durmak bilmiyor. Bugün Jeanie'yi kente götürdük. Alışveriş yapacaktı, biz gittiğimiz için onu da götürdük.

Babamın bürosunun önünden geçtim, kapıyı çaldım, kimse yoktu. Dışarıda randevuları olmalı.

Hepimiz çeşmede buluştuk. Mark işten dönüyordu. Clark antrenmandan, Stark dersten, Jack konservatuvardan. Hep birlikte gezmeyi seviyoruz. Güzel bir ekip oluşturuyoruz. Sağlam bir ekip.

Kızlar sık sık bize bakıyor. Mark ve Jack biraz çekiniyor ama Clark ile Stark'ın hoşlarına gidiyor. Clark, çıplak kızlı dergiler okuyor, Stark'ın bir kız arkadaşı var bile. Mark ara sıra patronun sekreteri ile bir şey içmeye çıkıyor. Jack müzik öğretmenine âşık. Aramızda kızlardan pek söz etmeyiz.

Ciddi bir aileyiz. Gazete, polisin iz üstünde olduğunu yazıyor. "Sadist katilin izi üstünde..." Sadist katilin keyfi yerinde, teşekkürler.

Jeanie kente ne yapmaya gitti acaba? Dönüşte, sıkı sıkı tuttuğu kahverengi bir paket vardı elinde. Belki de içki almıştır. Onun gibileri genellikle çok içer. Sonra da zırvalarlar. Çok konuşurlar. Ama Jeanie'nin bunu yapacağını sanmam. Camdan bir şey gördüğünü sanmıyorum. Başını belaya sokmayacak kadar kurnaz. Onun gibi pis bir hırsız için fazlasıyla kurnaz. Hırsız ve casus, iki pis huy. Şırfıntı Jeanie! Bu kadarı da fazla!

Jeanie'nin Günlüğü

Oğlanlar evde değil. Odalarına gittim ve kâğıtlarını karıştırdım. Yazıları defterdekine uymuyor. Anlamıyorum. İyice baktım, yazıların hiçbiri uymuyor. Yazısını değiştirmiş olmalı.

Kendimi daha iyi hissediyorum çünkü Joe'dan silah aldım, ücretimin üçte ikisini verdim, ama olsun, yastığımın altında dolu duruyor. Bir de psikoloji kitabı aldım, okuması zor, okumuş insanlara göre. Ne olursa olsun, bir-iki bölüm okuyacağım, belki yardımı dokunur. İşte şimdi karşıma çıkabilirsin, itoğlu!

Kitap müthiş. Kaçıkların bazen çift kişilikli olduklarını öğrenmiş bulunuyorum, yani kafalarında, birbirinden habersiz iki kişi yaşıyor. Bu ona pek uymuyor çünkü katil olduğunu ve doktorun oğlu olduğunu biliyor. Bir de, delilerin normal yaşamlarındaki yazıları ile delirdiklerindeki yazıları farklı olurmuş; bir çeşit "buhran yazısı". Bu bilgiyi kutlamak için silme dolu bir kadeh cin içtim. Beni ısıtıyor. Uykudan bayılacağım.

Azıcık başım dönüyor.

Hiç kuşkusuz, eğitim güzel şey, öyle değil mi kızım Jeanie? Zaten üniversiteye gitmiş olsaydın, âlemin kirli çamaşırlarını yıkamak için üç kuruşa çalışmazdın. Gazete, soruşturmacıların iz üstünde olduklarını yazıyor. "Sadistin izi üzerinde!" Yağmur sinirimi bozuyor. Oğlanlar olmadığı zaman ev sakin. Sırtıma bir tabancanın dayalı olduğu duygusuna daha az kapılıyorum. Konsere gittiler. Banliyöde, bir rock zırıltısı mı ne...

Nasıl olduysa doktor evde. Doktorlukla ilgili bir şey okuyor. Hanım Clark için iğrenç hardal rengi bir şey örüyor.

Sanırım her şeye baştan başlamam gerek. Muhakkak bir hata yapmış olmalı. Onu gözlemem, bir de dikkatli olmam yeter.

Katilin Günlüğü

Clark maçı kazandı. Bunu kutlamak için babam bize konser bileti aldı. Dün akşam gittik. Fena değildi. Hoşlandık. Hoş kızlar tavladık. Ama Clark yorgundu, sonra çalışması gerekiyordu, onun için daha ileri gitmedik. Jack'in de sabah erken dersi vardı. Ben ise kızlara boş veriyorum. Bu işin ilginç yönü yok. Yumuşak etlerini mıncıklamanın neresi hoş, anlamıyorum. Seni, sevgili küçük defterim, kat kat yeğlerim. Sen hiç olmazsa uysal, tatlı ve serinsin.

Sana istediğimi söylerim, sıkarım, okşarım, istersem yırtarım, elimde buruştururum, dilimi sürterim, şeyime sürterim... olana kadar. Sen kızlar gibi ıslak değilsin, bana oyun oynamaya kalkışmazsın. Sen, çok sevimli küçük bir kardeş gibisin, sen benimsin.

Koridorda biri var. Annemin ayak sesleri. Clark'a hardal rengi bir kazak örüyor. Yemek hazır olana kadar, her birimiz odalarımızdayız. Tabii Jeanie gecikti, yine olmadık saatlerde yiyeceğiz.

Dün gece Karen'i rüyamda gördüm. Odam kan içindeymiş. Çok soğukmuş, yerler buz tutmuş. Annem ağlıyordu. Babam bir kılıçla beni öldürmek istiyordu. Bir de Jeanie vardı, kötü bir çocuk olduğumu söylüyor ve kandan kıpkırmızı kesilmiş buzun altında bir şey gösteriyordu. Boynunun damarlarının attığını görüyordum. Uyandım.

Jeanie yemek hazır diye bağırıyor. İniyoruz.

Jeanie'nin Günlüğü

Bu akşam yemekte hepsine baktım. Clark'ın, uyuşturucu kullananlar gibi bulanık baktığını hiç görmemiştim. Oysa sporcu ve iriyarı. Beyaz kullanmasına şaşarım. Babası Jack'in iki kez dikkatini çekmek zorunda kaldı, söyleneni dinlemediği için. Boşluğa bakıyor, kendi kendine gülümsüyordu. Mark, işinden saçma sapan hikâyeler anlattı. Ona bakılırsa, bütün işi kendisi yükleniyor. Stark ağzını açmadı. Karnı ağrıyordu, iki kez memişhaneye koştu, sonra da tek kelime etmeden dört kişinin yiyeceği yemeği ziftlendi.

Doktor, kışa girerken verilecek isabetli kararlar, hayatta gösterilecek çabalar, vs. vs. konusunda bir söylev çekti. Kocakarı Clark'a ördüğü iğrenç hardal rengi pisliği gösterdi. Clark kibarca gülümsedi ve teşekkür etti. Hep, kibarca gülümserken onu boğuverecek biri çıkacak diye bekliyorum.

Tabancam dizlerimin üstünde. Hâlâ bir karar veremedim. Tanrım! Bir çaba göster de yardımıma koş. Ben de diğerleri gibi bir kuzuyum, lütfen beni yuvama ulaştır.

Dikkatimi çeken, çocuk yazısına sahip olması, oysa on sekizine girdiler. Gerçi onlara çocuk muamelesi yapıyorlar. Çizgi romanlardaki çocuklar. Süpermen'in piçleri.

Biraz okuyacağım. Yağmur gene başladı. Şimşek çakıyor.

İmdat. Bir şey kapımı tırmalıyor ve soluyor. Gidip açacağım. Açmalı ve bilmeliyim. Ama yatağımdan kımıldayamıyorum. Tabancayı kapıya tutuyorum. Kim ya da ne olduğunu bilmeden ateş edemem ya! Kapımın önünde adımın fısıldandığını duyuyorum. Eminim, kapı tokmağına dokunuyor, karanlıkta ve gök gürültüsünde...

Git, git, lütfen git. Beni korkutmak istiyor, ama neden korkayım, bir şey bilmiyorsam neden korkayım? Bilip bilmediğimi öğrenmek istiyor, korktuğumu ve bildiğimi biliyor.

Beni çağırıyor, tam kapının arkasında ve beni çağırıyor. Kapıyı açıp beynine bir kurşun sıkacağım, bağıracağım, imdat diye haykıracağım. Bir şey duymaz oldum, sanırım gitti. Dinliyorum. Gitti. Gürültü kesildi. Tabancayı elimde tutuyorum.

Uyumamalıyım.

III. Stratejiler

Katilin Günlüğü

Dün gece dolaşmaya çıktım. Evde, karanlıkta yürüdüm. Uykularında nefes alışlarını dinledim. Babam horluyordu. Jeanie'nin odasının önünde durdum. Kapalı kapısına baktım. Canım onu öldürmek istedi.

Usulca seslendim. Çok usulca. Bıçağı göğsümde tutuyordum. Mutfak bıçağını. Uzun et bıçağını. Jeanie'nin içki kokan eti. Uyumuş olmalıydı. Buruşuk, yukarı sıyrılmış, nemli geceliğinin içinde. Kötü cins geceliği. İçinde kirli, pis çamaşırları ile.

Babam, kötü mahallelerin kızlarına dikkat etmeli der. İşçi kızlar. Yan bakarlar. Kıkırdarlar. Şayet... istemiyorsan... dikkat et. Beni ilgilendirmiyor. Pis hastalıklarını kapmaya hiç niyetim yok. Hastalıklı pis ağızlar.

Öyle durmuş Jeanie'ye ne diye seslendiğimi bilmiyorum. Kıpırdayamıyordum. Kapıyı açmalıydı. Beni görmeliydi... Kendimi iyi hissetmiyorum. Gazeteler artık Karen'den söz etmiyor. Polisler tekrar gelmedi. Bir daha gelmeyecekler.

Bugün kurnaz davrandım... ama bunu sana söyleyemem sevgili günlüğüm... henüz değil.

Jeanie'nin Günlüğü

Gidip mutfağa baktım. Et bıçağı yerli yerindeydi. Alıp odasına götürecek değil ya... Tabanca önlüğümün cebinde duruyor. Belki gü-

lünç ama dehşet içindeyim. Bir saat sonra çay için inmem gerek.

Kocakarı buradan memnun olup olmadığımı sordu. Ben, boynumu bükük, "Evet, tabii. İş kolay," dedim. Bana aileden biri olduğumu söyledi. Ben üstüne üstlük, "Evet, çocuklar nazik," diye yanıtladım. Gülümsedi. "Mersi," dedi. Tuhaf. Neredeyse boynuma sarılacaktı. Çaydan önce, biraz yukarı çıkacağımı söyledim.

Bu sabah odasını topladığımda, tabancayı sıkı sıkıya karnımın üstünde tutuyordum. Okumaya niyetim yoktu ama dayanamadım. Bilmem, görmem gerekiyor. Jeanie kızım, kendini oyuna kaptırma, sonu kötü bitecek.

Bu iş kötü kokular çıkartmaya başladı. Kendisinden bu kadar memnun oluşunun nedenini anlayamıyorum.

Kitaba bakılırsa, analarına çok düşkün olanlar, genellikle kaçık olurlarmış. "İçe kapanık". Onun sevme yeteneği var mı acaba? Gece oluyor. Bu gece dolunay var, kurtadamların gecesi derler. Çok yüreklendirici doğrusu! Ama kurdu görecek olursam, beynine bir kurşun sıktım gitti. Tak!

Şu "kurnaz davranma" hikâyesi de ne? Ne tezgâhlıyor?

Şiddetli yağmur yağıyor. Gürültüler kesildi. Çaylarını verip tekrar yukarı çıktım. Bu akşam yemek yemeyecekler, babalarıyla tiyatroya gidiyorlar. Kocakarı da tepsisi ile odasına çekildi.

Konuşulduğunu duydum, hanım kendi kendine konuşuyor olmalı...

Burada olmadıkları zaman kendimi daha iyi hissediyorum. Biraz dinlenmiş oluyorum. Kitaptan iki bölüm okudum. Bir araba sesi var...

Pencereden baktım, gerçekten de onların arabası. Neşeliler, gülüyorlar. Oyun iyiydi herhalde. Jackie ile tiyatroya gidişimizi anımsadım, ne de gülmüştük. Bütün bunlar geride kaldı. Aşağıda konuşuyorlar. Sesleri ne de benzeşiyor. Boğazım kurudu. Şöyle okkalı bir kadeh cin içmeyeli yıllar oldu. Evet ya... Babam bir kadeh cin içmeden asla yatmazdı. Su içenler uzun ömürlü olmaz derdi. O da uzun ömürlü olmadı, Tanrı taksiratını affetsin.

Katilin Günlüğü

Canım günlüğüm, günaydın! Kentin en kurnaz delikanlısı karşınızda. Hava güzel. Dün gece tiyatroya gittik. Oyun eğlenceliydi. Agatha Christie'nin *On Küçük Zenci*'si oynuyordu ve çok hoşumuza gitti. Babam bizi dışarı çıkartmaktan hoşlanıyor. Bizimle iftihar ediyor. Salonda ona işmar eden kadını görmedim sanıyor, ama gördüm. Azıcık toplu, koca memeli bir sarışın. Bu konuda bilgi edinmeliyim.

Sevgili günlüğüm, dün çok kurnaz davrandığımı söylemiştim. Dörde katlanmış küçük kâğıtlarının arasına enlemesine bir saç teli yapıştırdım. Bu sabah, vay bu ne sürpriz! Saç teli kopmuştu, yani seni okumuşlardı. Pis bir casus gözü sana bakmış olmalı ve bu satırları okuyunca yakayı ele verdiğini anlayacak! Günaydın sevgili casus... Belki de çok, çok, çok çabuk arkanı dönmen gerekecek.

Herhalde babam değilsin, değil mi pis casus? Belki de annemsin. Anne, sen misin? Aniden pek meraklı oluvermişsin... Ya da bizlerden biri mi? Mark veya Jack ya da Clark veya Stark? Masumlardan biri mi? Burunlarını her yere sokan masumları pek sevmem, bunu kanıtladım zaten... Ya da sen Jeanie? Küçük şişko Jeanie? Sen isen, bu ne ihtiyatsızlık! Hayatını hiçe mi sayıyorsun? Casusluk mesleği hep diken üstünde yaşatır, öyle değil mi? Ama merak etme sevgili okur, seni oyalayacak malzeme hazırlıyorum, eyvallah...

Jeanie'nin Günlüğü

Olan oldu. Bavulumu yaptım, gitmek üzereyim. En uzak yere giden otobüse bineceğim ve her şeyi unutacağım. Nasılsa başka yerde de iş bulurum. Salakça oyunlar benim yaşıma göre değil.

Bildiğini okuduğumda sarsıldım. Kendime gelebilmek için üst üste üç kadeh içtim, patron şişenin eksildiğini söyleyecek gene... Beni çağırıyorlar. İnmeliyim.

İki haber:

1) Oğlanlar evde olmadıkları için yeni bir şey var mı diye baktım. Yeni bir şey vardı. Bir gazete sayfasının fotokopisi. Herhangi bir gazete değil. Geçen yılın 12 Mart tarihli gazetesi. Benim resmim ile boş çekmeceleri önünde duran o ihtiyar cadının resmini basmış.

Bunu nasıl keşfetti acaba şu leş kargası! Başka da bir şey yoktu. Sadece fotokopi. Bu ne demek şimdi? Polise mi verecek? Benim günlüğümü mü okuyor? Günlüğü yanımda tutacağım. Sarhoşum... kalem parmaklarımın arasından kayıyor.

Bu aralar içer içmez kafayı buluyorum. Ama içmezsem uyuyamıyorum ve... aman Tanrım ne çok uykum var, halbuki düşünmem gerekiyor. Kodese döneceğime eminim, dönmek istemiyorum. İşte bunu asla!

2) Kocakarının yeğeni geliyor. Bir ay için. Anne ve babası araba kazası geçirmiş ve hastanedelermiş. Kız on beş yaşında ve sanırım alımlı bir kız, vs. vs... Neyse ki olanları görmek için burada olmayacağım, Tanrı'ya şükür. İş ki Tanrı'nın bunlarla uğraşacak vakti olsun... Herkese ve kendime iyi geceler. Uyumak üzereyim.

Katilin Günlüğü

Bu sabah annem Sharon'un bize gelip bir ay kalacağını söyledi. Esmer ve kara gözlü. Bir seferinde onlara tatile gitmiştik. Sharon'la ben saklambaç oynamıştık, onların mahzeninde, onu kazana itmek istemiştim. Ama benden güçlüydü, kafamı kanatana kadar duvara çarpmıştı.

Kimseye bir şey söylememiştik. İkimiz de. Sevgili casus, sana söylüyorum, anneme ya da kardeşlerime bir şey sorman işe yaramaz çünkü ben sana yalan söyleyeceğim, onlarınsa bundan haberleri olmayacak... Bu konuda sana bilgi verebilecek tek bir kişi vardı, onu da çoktan kurtlar yedi. (Sen YKKD nedir biliyor musun? Yeraltı Kurtlarını Koruma Derneği. Beni de velinimetleri seçtiler.) Üstelik bu konuda soru soracak olursan, kim olduğunu öğrenmiş olu-

rum, öyle değil mi? (Bu casusa da her şeyi söylemek gerek.) Her halükârda iyi bir haber. Saman altından su yürüten o küçük pislikle hesabımı görebileceğim!

Aklıma gelmişken Jeanie... o mangırlarla takıları ne halt ettin? Zulaya mı attın? İyi günler!

Jeanie'nin Günlüğü

Bendeki bu şansla! Grev var! Tam odaları toplamaya çıkacağım sırada gazete geldi ve işte... grev varmış. Otobüs terminaline telefon ettim. Bir şey bilmiyorlar. Bütün taşıma sektörü grevdeymiş, üstelik dün çatışmalar olmuş. Bugün her şey tıkanmış. Bavuluma bakıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Oğlanların dördü de çıktı. Arabayla. Doktor bisikletle gitti. Formda kalmak istiyormuş. Belki de küçük pilici onu azıcık tombul buluyordur. Sevgili meleğini... Madem buraya tıkılıp kaldım, gidip şu heyecanlı tefrikanın devamı var mı diye bakayım. Kocakarı aşağıda, çiçeklerle uğraşıyor.

Akşama naneli but hazırladım. Zehirli mantar katsam işi kökünden hallederdim.

Gidiyorum, döneceğim.

İşler iyiye gidecek yerde... Yani, inanılır gibi değil! Takıları zulaya mı atmışım? Evet, ne yazık ki Bay Bobby'nin koca cebine attım! "Yarın 12:30'da Sheraton'da buluşuruz. Takılar bende kalsın. Daha güvenli." Ne demezsin! Sheraton'da saat 16'ya kadar ağaç oldum! Ne gelen var ne giden. Bir de aşk derler! Üstüne üstlük, otel kapıcısı beni yosma sanıp dışarı attı. Besbelli, bende bir uğursuzluk olmalı.

Kar yağmaya başladı. Pis, külrengi bir kar. Her şeyi örtüyor, her sesi boğuyor. Hiç olmazsa kızlar geceleri dolaşmaya çıkmaz.

Katil havası değil.

Üşütüğün son yazdıklarını düşündüm. Sakin sakin, sarhoş olmadığım sırada düşündüm ve şu sonuca vardım: Mademki koridor köşesinde doğranmamak için dört oğlandan her birine gidip, yüre-

ğim ağzımda, "Söylesenize şekerim, Sharon'u kazana itmek isteyen siz miydiniz?" diye soramıyorum, o zaman ben de pekâlâ Sharon'un kendisiyle konuşabilirim. Bana tek bilgi verebilecek yeraltındaki ölü kim? Bir tanık mı? Kuşkusuz. Sonumun onun gibi olması çok muhtemel.

Kitap, kaçıkların kendilerinden söz etmeyi sevdiklerini söylüyor. Katiller genellikle böyle ele geçerlermiş. Anlatmaları gerekirmiş, bilinmedik olmak ağırlarına gidermiş, zafer isterlermiş, belki işin bu yönüne ağırlık verebilirim. Düşünmem gerek. Konuşurken en çok kullandığım sözcük ister istemez bu oluyor.

"Küçük şişko"ymuş! Yok ama! Durmadan geviş getiren o beyinsiz çam yarmalarına "küçük şişko"yu gösteririm ben! Para ve etle tıka basa doymuş dört ayı yavrusu, dört sümüklü kovboy taslağı! Allah kahretsin! Evet tam anlamıyla "Allah kahretsin!" Allah böyle deyişime kızıyorsa, bana mektup yazsın;

Jeanie Gınagetiren
Çıkmaz Sokak Mahallesi, Ümit Sokağı No: 0
Kuzey Kutbu.

Yanılma tehlikesi yok. Bekliyorum.

Tuhaf şey, buradan ayrılamadığımı bildiğimden beri kaderime boyun eğer duruma girdim. Kadere inanmam ama belki de benim kaderim bu kaçığın maskesini indirmek. Ya sonra? Öldürmek mi? Onu öldüremem. Belki de öldürmem gerek... Bir sigara içeceğim ve inip ateşi yakacağım.

Katilin Günlüğü

İşte, şişko Jeanie hâlâ burada. Bizi çok seviyor olmalı. Ben, zeki olduğunu ve çekip gideceğini sanıyordum. Yok canım. Kalıyor. Belki de ülkenin tüm aynasızlarını kıçına takmaktan korkuyordur. Ondaki o koca kıç ile atlamalarına imkân yok. Ama onu burada enseleyebileceklerini hiç düşünmedi mi? Kolayca enselerler. Hem onu kim korur? Bir gazete kupürünün ellerine geçmesi yeterli. Ama bu-

nu kim yapacak? Bu evde sadece iyi çocuklar var. Bir de çok kötü Jeanie...

Bunun dışında sevgili günlüğüm, kar yağıyor. Noel Baba'nın sakalı gibi güzel, beyaz bir kar... hediyelere bayılırım. Noel hediyesi olarak Sharon'a bayılırım.

Bugün başım döndü. İlk kez oluyor. Yatakta yatıyordum ve bütün bunları düşünüyordum. Karen'i, Demburry'deki kızı. Sonra bir kazak almak için ayağa kalktım, başım döndü, çevremde ne varsa dönüyordu. Yatağa tutundum, sonra geçti. Keyfim kaçtı. Benim gibi güçlü biri, kendinden emin biri, bir profesyonel, böyle kızlar gibi rahatsızlansın, olacak iş değil!

Şimdi casus sevinir artık, her birimizin rahatsızlıklarını inceler. Görüyor musun casus, senin iyiliğini düşünüyorum. Zaten bana bir şey yapamayacağını bildikten, kimsenin bana bir şey yapamayacağını bildikten sonra, neden senden bir şey saklayayım ki?

Seni seviyorum casus, her gün annemin odasına saklanarak eteklerinin arasına burnunu sokup beni hararetle okuyan pis casus, seni çok seviyorum. Beni çok hızlı okuyorsun, çok hızlı, ve şu an beni okurken, başını eğmiş okurken, ben merdivenlerden çıkıyorum... ellerim boş değil, biliyorsun... Kapının arkasındayım, o kadar hızlı döndün ki az kalsın kafan kopacaktı; şimdi artık okumaya devam edecek cesaretin kalmadı... Defol! defol!

Yemin ediyorum seni öldüreceğim. Seninle eğlenmekten bıktığımda, seni öldüreceğim. Canını acıtacak bir şey bulacağım, çok acıtacak, çünkü benimle uğraşmaya yeltendin! Benimle uğraşmak için deli olmalı!

Bu arada sana ipuçları vereyim. Yeni ve esaslı ipuçları. Odanda çözüp durursun. Sahi, kapın iyi kilitleniyor mu? Ha! Ha! Ha! Kâğıt üstündeki gülüşümden hoşlandın mı? Bak: Çok önemli bir ipucu: Aramızda bir tek ben şalgam severim. Eyvallah.

Jeanie'nin Günlüğü

Bugün öğleden sonra korkudan öleceğimi sandım. O küçük it, merdivenden çıktığını yazmış. Bir an için inandım. Arkamı dönünce, baltanın parladığını görür gibi oldum.

Beni en çok korkutan da balta. Balta ile ikiye bölünmenin ne demek olduğunu tahmin edebiliyorum.

Körili kuzu yemeğini berbat ettim. Oh olsun, tek yemek buydu ve doktor çok kızdı. Suratları görülecek şeydi! Az önce kocakarıyı görmeye gittim, diğerleri çıkmıştı. Ona dedim ki: "Bir akşam da şalgam pişirsek?"

Tuhaf tuhaf yüzüme baktı. Belki biraz şarap koktuğum içindir, kim bilir. "Şalgam mı? Ne garip bir düşünce," dedi alttan alta bana bakarak, "zayıflamak mı istiyorsunuz, yoksa Güneylilerin yemeklerini pişirmeye mi kalkıştınız?" En saf halimle, "Hayır efendim," dedim. "Bizde sık sık yapılırdı ve ağabeylerim bu yemeğe bayılırdı."

Nazik bir şekilde gülümsedi, riyakâr ve sinsi bir gülümsemeyle, sırtımı ürpertecek kadar. "Oğullarım şalgam sevmez," dedi. "Hiçbiri mi?" "Hiçbiri. Yedirtmek mümkün olmadı." Sonra da berbat bir sarı-mavi iğrençlik numunesini örmeye devam etti (bu seferki Stark'a). Sonuç: Oğlan beni tiye aldı. Çok yüreklendirici!

Terminali aradım: Değişiklik yok. Sanırım tipi geliyor. Hiç şaşmam! İyi geceler. Bıktım.

Peki şu körolası şalgamlarla ne demek istedi? Yoksa bir sembol mü? "Hastanın bilinçaltında şalgam, babasının delicesine sevdiği pörsük penisini simgeler, bu nedenle ananın yerini çalarak bu penisten zevk aldığından şüphelendiği zavallı kızları öldürür." Şalgamlar, geniş anlamı ile erkekleri simgeler ve dolayısıyla, kaçık olmayan kaçık, doktorcuğum eşcinseldir. Aferin Jeanie, kitap gerçekten yardımcı oluyor. Bu akşam bitirdim. Bir başkasını satın almalıyım.

Katilin Günlüğü

Günaydın Jeanie.

Rüyamda seni gördüm.

Yaptığın çok pis bir şey.

Utanmalısın.

Kaltak.

Kaltak. Kaltak. Kaltak. Sinirliyim. Sıcak. Bana kurnazlık taslama Jeanie, anladın mı? Anladın mı orospu çocuğu? Ananın ne yaptığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Beni hafife alma Jeanie. On iki yaşımda değilim. Anladın mı? Bir erkeğim. Gerçek bir erkek. Ve bunun ne olduğunu sana kanıtlayacağım, fahişe bozuntusu! Babam hep "Kaltakları kırbaçla gütmek gerek" der. Kırbaç'ın içinde "bıçak" kelimesi de var değil mi? Karen gibi kaltakları. Diğerleri gibi.

Ter içindeyim. Deftere damlıyor. Gözyaşı sanma sakın. Asla ağlamam. Ağlayacak vaktim yok. Yapacak çok iş var. Uğraşmam gereken o kadar çok yosma var ki... Bu ara hep küfür ediyorum, kötü de olsa hoşuma gidiyor. Kentte insanlar benimle konuşurken, gülümsüyorum ve aklımdan çok pis kaba sözcükler geçiyor ama onlar bilmiyor.

Ben Mark değilim. Ne de Clark'ım. Ne de Stark. Ne de Jack. Kim olduğumu bilmiyorum. Bilmiyorum, anlıyor musun?

Ama şalgamı çok seviyorum.

Jeanie'nin Günlüğü

Ya doğruysa? Ya bilmiyorsa? Ya kaçık olduğu sıralar günlüğünü yazıyorsa? Kim olduğunu anımsamadığı sırada? Onlardan biri olduğunu biliyor ama hangisi? Bunun için yazıyor. Anımsamak ümidiyle. Sonunda kim olduğunu bilmek ümidiyle.

Kapı çalıyor. Gidip bakacağım.

Kimin geldiğini tahmin edin! Aynasızlar. Geçen ay sordukları soruları tekrarladılar. Galiba birisi bir şey görmüş. O gece bir gölge, kareli pantolon giyiyormuş. (İşin bu aşamasında gölge olmaktan çıkıyor.) Bu mahallede herkesin kareli pantolonu var, sanki çizgili giymeyi bilmezmiş gibiler. Yine de bir ipucu. Sanırım sonunda enselenecek. Tamam Jeanie, konyaklı bir çayı hak ettin. Neden iki çay olmasın?

Katilin Günlüğü

Annem Sharon'un üç gün sonra geleceğini söyledi. Babam Jeanie ile gitti. Jeanie kitabevine uğramak istiyormuş. Müthiş kar yağıyor. Avuçlarımın arasında bir şeyler ezmek istiyorum. Ellerim güçlü. Hayvanları sadece ellerimle öldürebilirim. Köpekleri bile. Örneğin Franklin'lerin köpeğini. Pis bir köpek, durmadan havlardı. Boynunu kırdım. Çok güçlüyüm. Clark gibi, evet öyle sevgili casus, seni unutmuş değilim. Clark'dan, ne denli güçlü olduğunu göstermesini iste bakalım. Yakışıklı ve güçlü.

Söz açılmışken, ya şalgamlar?

Susadım. Sanki dilim şişiyor ve beni boğacakmış gibi. Ağzımı hep yarı açık tutmam gerekiyor. Bu gece, yatağıma yaptım. Islaklık beni uyandırdı, hemen çarşaf değiştirdim. Şimdi, diğerlerinin arasına karıştı, ama eğlenceli buluyorsan, kirli sepetini didikleyebilirsin...

Peki bu hassas bir bünyenin göstergesi değil mi? Örneğin, Jack'inki gibi? Asabi, sanatkâr, yatağa işeyen murdar bir mizaç. Şu ara çok yorgun olduğum ve ağzımda şişmiş bir dil olduğu için durmadan susuyorum ve çok içiyorum. Bu beni ilgilendirir, anladın mı, yaptığım beni ilgilendirir, buna inanmayan varsa hesabını görürüm...

Sharon'u rüyamda gördüm.

Kente niye gittin ki Jeanie? Burada, sıcak evde, daha rahat değil misin? Bizden ayrılmayı düşünmüyorsun herhalde? Bu kadar çok kar iki saat içinde bir vücudu örter.

Yol üstünde küçük beyaz bir tümsek. Dışına taşan tek şey ince topuklar... Ne de güzel olur.

Bir de küçük beyaz cesedin başında yavaşça donan küçük bir sidik birikintisi...

Sevgili günlüğüm, seni buralarda ne diye bırakıyorum bilmem ki, casuslara karşı fazla iyi davranıyorum.

Jeanie'nin Günlüğü

Ne çok şey. Önce, psikopatlar hakkında bir kitap satın aldım. Doktor kentte ne yapacağımı sordu, "Polis romanları alacağım," dedim. "O budalalıkları okuyor musunuz?" dedi. "Evet, ara sıra, dinlendiriyor," dedim. Niçin burnunu sokuyor şu koca yağ tulumu? Tabii, ben kendimi oyalamak için çiçekli donlu eğlenceler bulamam ya!

Dışarı çıkmak, karı koklamak, kendini zinde hissetmek ne iyiymiş! Neşemi yerine getirdi, bana rağmen ve durumun ciddiyetine rağmen!

IV. Tehditler

Jeanie'nin Günlüğü

Şu pis herifin taktiğini kavramaya başladığımı sanıyorum. Yanlış ipuçları arasında kaybolurum ümidiyle hepsinden tek tek kuşkulanmamı sağlayacak.

Giderek artan rahatsızlıklarını düşünüyorum. Acaba kriz öncesi kötü bir gösterge mi (Jeanie yavrum, bir üniversite profesörü gibi laf ettin!) yoksa, çökmekte olduğunu gösteren iyi bir gösterge mi? Şu susama işi... kana susuyor, evet! Taze kana! Gelecek olan çocuğu, Sharon'u düşünüyorum. Onu rüyasında görmüş. Kız onu öldürebilse keşke. İriyarı, güçlü bir kız, bir yumrukta beynini dağıtsa...

Kareli pantolon işine gelince... onunkisinde kan lekeleri olmalı. O gece döndüğünde yıkayıp çıkartmadıysa...

Çamaşır dedim de, kirli sepetini karıştırdım, kirli bir çarşaf vardı. Kocakarıya gidip yatağına yapan ya da küçükken bu huyu olan var mı diye sorsam mı acaba? Bilemiyorum.

"Dördüzlerin" farklı olmaları çok matrak. Ama aynı insanı dört nüsha olarak görmek de şaşırtıcı. Her birimiz huyumuzun farklı yönlerini etten kemikten olan kişilerde yansıtabilsek, eğlenceli olurdu. Bana gelince şöyle olurdu: Hırsız Jeanie, şık Jeanie, Hizmetçi Jeanie, Serüvenci Jeanie...

Elimde ciddi bir ipucu olsa ne yapardım acaba, yani içlerinden birini beni gözetlerken görseydim? Güzel gözlü Jack'i, ya da ciddi giyimli Mark'ı, ya da sırıtıp duran Stark'ı, ya da fıstık düşkünü Clark'ı...

Herhalde Karen gibi davranmazdım, baltalı bir herifle konuşmaya kalkmazdım, ama bunu nereden bilsin? Nasıl ki ben, başımda genel grev belasıyla ve melek yüzlü bir katil ile (ama 46 numara ayakkabı giyen bir melek!) burun buruna, kokuşmuş bir evde kar yüzünden kısılıp kalacağımı bilemediysem...

Bu akşam yazmaktan kendimi alamıyorum. Canım içmek bile istemiyor. Bir sigara yaktım, iyi geldi. Karla kaplı camdan bakıyorum, karşıda Beary'lerin penceresi görünüyor.

Bir köpek havlıyor, her yer sessiz, kartpostal dekoru gibi; bu hafta kocakarı çocuklardan biriyle Noel ağacı almaya gidecek. "Ağacı taşıyacak bir oğlan gerekli," dedi. Sanki hiç Noel ağacı taşımamışız gibi...

Uyumaya çalışacağım. Bugünlük bu kadar dert yeter. Tekrar kontrol ediyorum: tabanca kurulu, kapı kilitli, pencere kapalı. İyi geceler.

"Jeanie bir aptal. Jeanie idam sehpasını hak etti." İşin doğrusu bu kızım.

Saat 14:30. Şunu fark ettim ki bu kadar tehdit edici ve çığırtkan olduğuna göre kendini köşeye kıstırılmış hissediyor. Bana bir şey yapamıyor, sadece havlıyor. Beni tehdit ediyor. İşin ucunu bırakmamı istiyor. Çünkü onu kıstırabileceğimi ve de kıstıracağımı hissediyor. Ama aynı zamanda gitmemi de istemiyor. Neden? Neden gitmemi istemiyor? Çünkü oynayacak birini buldu. Edindiğim izlenim bu.

Bu akşam, bu Frankenstein ininde istisnai bir olay, konuk ağırlıyorlar. Dostları olan bir çift geliyor, koca doktor. Güzel bir kalkan balığı pişirdim ve kocakarı bir pasta yaptı. Çocuklar sevinecek... ama burada çocuk yok ki... dört delikanlı var.

Azıcık hantal köpek yavruları gibi de olsalar, hiçbiri on iki yaşında bir çocuk gibi konuşup davranmıyor. Beni de huzursuz eden bu. Bu yüzden söylediklerine bakıp suratını keşfetmeyi beceremiyorum. Çünkü söylediği sözler onlardan hiçbirine uymuyor. Sanki birinden biri, çocukkenki haliyle kafasının içine giriyor.

Evin çocukları. Daima birbirine kenetlenmiş. Gerçek bir aile. Vatan için güzel bir reklam.

Kar fırtınası etkileyici. Konuklar gelebilecek mi bilmiyorum. Önlüğümü ütülemem gerek. Koca pasaklı Jeanie önlüğünü ütüleyecek. Sevgili hanımının odasının yanındaki çamaşırlıkta...

Bütün gün ütü yaparsam, mutlaka bir ara annesinin odasına giderken buradan geçtiğini görürüm... Hayır, bu aptalca. Defterini yanına alır, işte o kadar. Gücümü bu gibi budalalıklara harcıyorum. Güç dedim de, kemiklerime güç veren şu körolası cin şişesi nerede? Bıktım, gidip dinleneceğim.

Katilin Günlüğü

Bu akşam Doktor Milius ile karısı yemeğe geliyor. Onları tanımıyorum. Babamın bir meslektaşı. Annem Jeanie'ye mutfağı toplamasını ve temiz pak olmasını söyledi. Şu an herkes dinleniyor. Saat 3'te kalkılacak. Mark bir müşteri ile görüşecek, Stark bir bilgisayar programı almaya gidecek, Clark derse gidecek ve Jack'in solfej sınavı var. Clark belki takım kaptanı olacak. Sevinçli. Mark da sevinçli, çünkü diplomasını alınca, patronu onu büyük bir avukatlık şirketine tavsiye edecek. Stark inekleyip duruyor, bir ay sonra dönem ödevi verecek. Jack bize son bestesini çaldı; fena değil, belki biraz romantik ama huylu huyundan vazgeçmez ki.

Daha ciddi konulara geçelim: Polis, kareli pantolonu olan bir oğlan arıyormuş.

Babam garaja gitseydi, pılı pırtı yığını içinde, arabayla uğraşırken giydiği kareli pantolonunun yerinde yeller estiğini görürdü. Annem onu güve yediği için atmış olmalı. Sorun yapacak değiller ya...

Sanırım Jeanie önlüğünde bir şey saklıyor, ağır bir şey. Ama ne? Kendini James Bond mu sanıyor? Bir tabanca olmasın? Ya da bir bazuka? Yo, benim Jeanie'm öyle şey yapmaz, benim gözde kaltağım, sona sakladığım en sevdiğim lokma... Geçen gün televizyonda bir domuzun nasıl öldürüldüğü gösteriliyordu, boydan boya karnını deşerek. İşte bu esaslıydı doğrusu!

Sevgili günlüğüm, görüyorum ki asıl söylemek istediğimden uzaklaşıyorum. Sana ailemizi, faaliyetlerimi, bir savcının diyeceği gibi, uğursuz faaliyetlerimi ayrıntılarıyla anlatacaktım. Ateşle oynayan şu pis casus yüzünden hep...

Beni gerçekten enayi mi sandın?

Söylediğim gibi, sana bir kez daha bizden söz edeceğim.

Beary'lerin bebeği ağlıyor ve zihnimi dağıtıyor. Can sıkıcı, bebekleri sevmem, bu bebeği sevmiyorum.

Mark her zaman çok şık ve pahalı kravatlar takar, kendine göre bir şıklığı vardır. Clark basket ayakkabılarıyla leş gibi eşofmanlara bayılır. Stark da basket ayakkabıları sever, canlı renkli kazakları, pamuklu ya da yün başlıkları da. Jack ise klasik trikoları, rahat poloları, süet ayakkabıları tercih eder. Canım kardeşlerim benim. Kendimizi düşününce, aniden çok duygulandım canım kardeşlerim.

Süpermen'in canı cehenneme, o kıytırık hikâyeleriyle diğer süper kahramanların da, ben de bir süper kahramanım ama uzayda değil, hayır, burada, yeryüzünde, gerçek kurbanlarla, zıvanadan çıkmış bir yığın uzaylıdan çok daha tehlikeli ve pis gerçek yosmalarla. Ben ve kardeşlerim gerçekten bir numarayız: birer As! Babam çağırıyor, haydi eyvallah, çav defterciğim, çav pis kaltak!

Jeanie'nin Günlüğü

Nefis bir gece. Doktor Milius yakışıklı, sırım gibi bir ihtiyar, çok kibar, çok vakur, pek eğlenceli değil ama yine de... Karısı fıkır fıkır şişman bir sarışın, kendinden çok memnun, böylesi heybetli oğlanlar görmekten çok memnun, iki memesinin arasına bir ton elmas takmış, aslında takılar güzel ve üstelik (göğüsleri de güzel, bizim doktorun yuvasından fırlamış gözlerine bakılırsa), yani diyordum ki "sevgili günlüğüm", gece enfes, prenses!

Önce, kalkan balığı çok sükse yaptı. Sonra çevremi iyice inceledim: Clark müthiş su içti, sözünü ettiği o korkunç susuzluk aklıma geldi, Stark da üst üste patates kızartması istedi: Patates kızartması işini unutmuş değilim. Ben sessiz sedasız servis yapıyordum,

tam bir ev faresi, onlar tıkınıyordu: ham ham, kraş, kruş! "Sevgili doktor, Polikrom Yunan sanatı hakkında ne düşünüyorsunuz?" Ve bir yudum Bourgogne şarabı, bir tek. "Sevgili meslektaşım, sanırım ününü pek hak etmiyor." Üç lokma patates, şapırt... "Habeşistan'ın güneybatısında İsa'dan üç bin yıl önceki mağara sanatı hakkında ne diyorsunuz, ilginç olan bu işte." Ne pahasına olursa olsun lafa karışmak isteyen aptal sarışının tiz sesi: "Ya azıdişleri? İş ne aşamada?" "Ah sevgilim, bir hayli ilerleme kaydettik... Jaket kaplatmak istiyor ama ben istemiyorum; daha pek çok sağlam dişi var ve şu pasta, nefiiiis, evde yapılmış, gerçekten harikaaaaaa!"

Bak sen, bizim doktorun başkasının karısına kaçamak ve ahlaksız bir bakışı daha! Kocakarı daha az yaşlı görünüyordu, makyaj yapmış, giyinmiş, aslında fena değil, kibar hatta "ince" diyeceğim... Dört canavar takım elbiseleri ile çok şıktı... birinin hâlâ yatağına işlediği düşünülecek olursa!

Herkes çok rahat görünüyordu. Bir şey saklar gibi bir halleri yoktu. Bir ara sarışın, Karen'den, "o fecii cinayet"ten söz etti ama bizim doktor sofrada ve çocukların önünde (ne çocuğu?) konuşmak istemediğini söyledi.

Başından itibaren bütün notları yeniden okumam gerek... fotokopilerini çektirsem mi? Hem sonra bir günlük tutmak, kolay iş değil çünkü gerçekte olan ile kafamın içinde olan arasında anlatacak bir sürü şey var. Düşündüğüm kadar hızlı yazamadığım için, arada unuttuklarım oluyor.

Yeni kitap karmaşık. Bir şey anlamıyorum, beni öldürmelerini beklerken kitap okumaktan bıktım. Bir an önce ne olacaksa olsun.

Katilin Günlüğü

Gece. Odamdayım ve yazıyorum. Kâğıdın üzerindeki dolmakalemin sesini duyuyorum, azıcık kaygan, süt gibi, sevgili beyaz kâğıdım. Herkes uyuyor. Ben uyumuyorum, nöbetteyim. Soluklarını kolluyorum.

V. Deneme

Katilin Günlüğü

Annem, babamla yatmaya gitti; bu akşam neler yapacaklarını tahmin ediyorum. Birbirlerine dokunup öpüşeceklerdir ve belki, yo hayır bunu düşünmek istemiyorum, ellerim nemli, pijamamın pantolonuna siliyorum, tam... şeyimin yanı başına. Dokunmamak gerek, sonra canım çiş yapmak ister.

Tiyatrodaki sarışını tanıdığımı bilmiyorlar. Onu buraya getirmek de iyi cesaret! Artık babamın onunla yaptığı şeyden eminim. Annem bir bilseydi.

Karın yağışını seyrediyorum. Çok güzel. Bu hafta gidip çam ağacı bakacağız. Sharon geldiğinde her şey mükemmel olmalı.

Koridorda dolaşıp kapıları dinlemek, azıcık orayı burayı karıştırmak istiyorum. Gece dolaşmayı seviyorum, sanki başka bir evmiş gibi: babamın çalışma odasında kâğıtların bulunduğu ev, mutfakta bıçakların durduğu ev, kapalı kapılar evi, horultuların, çatırdayan merdivenin, gıcırdayan döşemenin evi.

Sanki vampirlerin evi gibi ve törenleri yöneten benim, ayinlerin yöneticisi, kara ayinlerin başpapazı da benim. Rüzgâr pencereyi zorluyor, pencereyi zorladığını görüyor ve ona gülümsüyorum.

Karar verildi, gidip dolaşacağım. Bilinmez. Bazen açık kalan bir kapı vardır, ihtiyatsızca. Bazen gecenin geç saatinde dolaşan ve asla evine dönmeyen bir çocuk vardır ya da bacaklarınıza aptalca sürtünen bir kedi. Dışarı çıkmam gerekirse diye yanıma bir kazak alıyorum. Yün çorap giyiyorum, ne renk olduğunu söyleyemem ama

çok güzeller, hepimizin ayrı renkte çorabı var, annem ördü.

Hoş bir gezinti. Sessiz. Dikkatli. Pusuda. Kim olursanız olun buralarda sakın kaybolmayın çünkü ben uyanığım ve bekliyorum, sizi bekliyorum.

Saat 5. Casusa bir sürpriz hazırladım. Çalışma odasının dolabında bulduğum şey sayesinde. Gidip hemen yatacağım. Dondum. Kapısı kapalıydı. Şansım yokmuş. Usturayı yerine koydum.

Jeanie'nin Günlüğü

Bir yaprak gibi titriyor ve her şeyi eğri büğrü yazıyorum. Ömrümde bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Birisi bu defteri bulursa, bu titrek ve kargacık burgacık satırlara şaşmasın. Ama bu sefer gerçekten korkuyorum. O kadar korkuyorum ki hemen yazamıyorum. Önce dün geceden söz edeceğim.

Dün gece geçen seferki gibi kapının arkasında bir şey hissettim, sıçrayarak uyandım. Kapı tokmağı usulca dönüyordu. "Bak, tabancam var," dedim. Alçak sesle ama belirgin biçimde söyledim. Ve bir ses, kapının ardında bir ses, "Seni yine de öldüreceğim," dedi. Usulca söyledi: "Seni yine de öldüreceğim." Kapıya atıldım, neden bilmem, delilik; kapıyı açtım. Hiçbir şey yoktu, sadece koridorda bir koku... tuhaf bir koku. Sidik kokusu.

Bu, gece olanlar.

Bu sabah kahvaltıdan sonra yukarı çıktığımda, hepsi gitmişti. Yani gittiklerini sanıyordum. Mantoyu kaldırdım, astarın içine baktım, yaprak tomarını çıkardım. Koca bir tomar olmuş. Yere çömeldim, dolabın yanına, kulağım kirişte, ama kocakarı şarkı söylediğinden, nerede olduğunu anlayabiliyordum.

Okurken, birdenbire bir soluk hissettim. Bir nefes. Sırtımda bir nefes. Ağır. Soluk soluğa. Donup kaldım, cebimdeki tabancanın emniyetini kaldırdım. Kımıldamamalı. Sert hareketlerde bulunmamalı. Arkamda, bıçağı kaldırıyor, tabancayı çıkartıyorum, arkama dönüyorum. Kimse yok. Banyoya gidiyorum, tekmeyle kapıyı açı-

yorum, kapı duvara çarpıyor, kimse yok. Ama soluğu duymaya devam ediyorum. Soluğu duymaya devam ediyorum!

Alet elimde odaya dönüyorum. Başucu masasının üstünde çalar saat ile kocakarının uyku hapları var. Yatağa bakıyorum, püsküllü yatak örtüsü... yere kadar inen pembe püsküllü yatak örtüsü olan büyük yatağa.

Şimdi nefes daha hızlı, daha kısa. Sanki kendini gibi ya da korkuyormuş gibi. Yatağın kenarında ayakta duruyorum. Şu örtüyü kaldırmam gerek, mutlaka kaldırmalıyım. Sonunda öğrenmiş olacağım. Usulca yaklaşıyorum, oynadığı nasıl bir oyun? Kahrolası, ne tezgâhlıyor? Örtüyü kaldıracak yürek nerede? Elimi uzattım, öyle duruyorum. Nefes sese dönüşüyor, fısıldayan bir ses, geceki ses, adımı defalarca söyleyen, geceki tatlı ve tehdit edici ses: "Jeanie, Jeanie gel," diyor. Tuhaf bir ses duyuyorum, birbirine çarpan dizlerimin sesi olduğunu anlıyorum. "Acele et. Sabırsızlanıyorum. Ha, ha, ha." Şimdi de alay ediyor, pis bir sırıtış, tükürüklü bir gülüşe dönüşen, öksürüğe benzeyen ihtiyar adam gülüşü.

Sırıtan yatağa bakıyorum, kasabın klaksonu geliyor sokaktan ama burada gürültü yok, sonra başka bir şeyin daha farkına varıyorum, şarkı duymaz oldum, ev boşalmış sanki.

Gülme sesi durdu, hiçbir şey duyulmuyor, bir basamak çatırtısı, dönüyorum, sonra acele yatağın yanına geliyorum. Birden tiz bir zil sesi. Elimde olmadan sıçrıyorum, olanca ağırlığımla yatağa çarpıyorum, yatak yerinden oynuyor. Halı çekilmiş, yatak yarı yarıya yerinden oynamış ama altında bir şey görmüyorum. Artık nefes yok. Hiçbir şey yok.

Sadece hışırtı gibi bir şey. Belki de deliriyorum. "Jeanie!" Sıçrıyorum. "Jeanie, ne yapıyorsunuz? Saat neredeyse 11 oldu. Jeanie?" Tiz ses beynimi deliyor. "Kasap gelip gitti, Jeanie iniyor musunuz?" "Evet hanımefendi, geliyorum." Sesim amma da tuhaf, pürüzlü. "Geliyorum." Bu sefer daha yüksek. Hareket eden bir şey yok, birden fırlayıp örtüyü kaldırıyorum, yüzüme bir bıçak darbesi yemeye hazır olarak, ama bir şey yok. Sadece boşa dönen siyah ve gri şirin bir teyp.

Titrememem geçmedi. Teybi alıp indim. Neden aldığımı bilmiyo-

rum. Aptalcaydı. Kimsenin bulmadığını sanabilirdi. Üstelik defterini okuduğumdan tam emin değil.

Belki de araya hiç saç teli koymamıştır. Belki oyun oynuyordur, daha çok zevklenmek için. Bir şey bilmiyor, oynarken tesadüfen tahminde bulunuyordur, pek de inanmadan. Oysa şimdi, birinin teybi aldığını öğrenecek. Ama artık çok geç, hepsi döndü, gidip yerine koyamam. Odama sakladım, çamaşırların arasına.

Sofraya geçmeye hazırlanıyorlar. Ellerini yıkıyorlar filan. Bir teyp. Dalga geçiyor. Bana aldırdığı yok. Çalışma odasında bulduğu demek ki buydu. *Misilleme olsun diye*, yazdıklarını almaya tereddüt ettim. Saçma ama aklıma gelen deyim bu: "Misilleme olsun diye." Aşağı ineceğim. Kapı çalınıyor.

Katilin Günlüğü

Almış onu. Elimi yatağın altına uzattım. Hiçbir şey yoktu.

Zavallı Jeanie, ne de korkmuş olmalısın! Sonun geldi sanmışsındır ama yanıldın. Hayatta çok şey hakkında yanılınır. Şimdi, sana ait olmayan bu teybi geri vermelisin, anladın mı Jeanie? Yerine koymalısın. Yarın Sharon geliyor. Evde her şey yerli yerinde olmalı. Sharon'u ağırlamak gerek. Bu teybi yerine koyarsan belki seni affederim.

Bu sadece şakaydı Jeanie. Sevimli bir şaka. Yakında görüşürüz.

Jeanie'nin Günlüğü

Hayır, yerine koymayacağım işte. Söz konusu değil. Büyük bir hata işledin pis gerzek, bunu ödeyeceksin. Çünkü şimdi elimde bir kanıt var. Bu evde bir kaçık olduğunun kanıtı.

"Evet küçükhanım, elbette bu hiç hoş olmayan bir şaka, ama yine de şaka, öyle değil mi? Şaka yapan herkesi tutuklamaya kalkışırsak... Ha! ha! ha!" Umurumda değil. Bende kalacak.

Neden bilmem ama Sharon'un gelmesine çok seviniyorum. Bir

müttefik. Bütün bunları paylaşacağım biri. Buradan kurtulmama yardım edecek normal biri.

Tuvalete gideceğim.

Bu ara içkilerin bulunduğu yere de uğradım. İnsanın içini ısıtıyor. Küçücük bir kadehcik. O kadar.

Doktorun inmesinden korktum, ama tıp dergisine dalmıştır. Doğrusunu söylemek gerekirse, iki kadehcik. Ne olmuş yani? Biraz rahatlamak hakkım. Ya benim yerimde siz olaydınız?

Katilin Günlüğü

Jeanie'ye bir hediye aldım. Çok hoşuna gidecek. Yarın vereceğim. Öyle elden değil tabii. (El deyince, Jeanie'nin kirli elleri birebir!) Bir yolunu bulurum. Biraz önce indiğini, sonra ağzını silerek çıktığını gördüm. İçki mahzeninde siftinmiş olmalı. Aralık duran kapıyı görmedi. Babamı gözetlemekten başka yere bakamıyordu. Budala. Baksaydı, bir meleğin gözleri gibi onu her yerde izleyen bir çift güzel mavi göz görürdü.

Jeanie'nin Günlüğü

Bir hediye mi? Kestirmeden konuşmaya başladı. Endişeleniyorum. Laflayacak zaman yok, aşağıda bir araba durdu. Sharon olmalı. Taksiyle gelmiş.

Tuhaf, taksiyi düşünmemiştim hiç. Ama taksi ile uzağa gidilmez ki. Üstelik meteliksizken. Sonra ardında iz bırakır.

Tamam, iniyorum. Sinirliyim. Ağzım yapış yapış.

Saat 3. Sharon nefis bir genç kız. Esmer, pırıl pırıl siyah gözleri var. İnce, uzun. Beni kibarca selamladı. Dudaklarının ucuyla ha-

lasını öptü, enişte sinin elini sıktı. Oğlanlar yoktu. Öğleyin geldiler. Sırılsıklam. Hepsi onu öptü. Biraz çekingendiler. Mark kolunun altında dosyasını tutuyordu, önemli kişi olduğunu göstermek için olacak. Clark, kızı tutup havaya kaldırdı, cüsseli bir hıyar olarak pazularının gücünü kanıtlamak için. Doktor nazikti, o kadar. Pek bayılmış hali yoktu, karısının erkek kardeşinin kızı ne de olsa, belli oluyor. Oğlanlara iyice baktım: Dikkati çeken bir şey yok.

Kız da onlardan hiçbirine karşı sert değil. Belki kazan işini unutmuştur. Ya da geçmişte kaldı diye düşünüyordur.

Yeniden, "Belki şu, belki de bu" oyununa başlamayalım. Beni az buçuk çimdikle de rüya görmediğimi anlayayım. Jeanie, sen gerçek bir yazar oldun!

Sakin bir aile yemeği. Karındeşen Jack, bakalım neler yumurtlayacak, bekleyelim. Karındeşen Jack... bu ad ona uydu... Düşündürücü. Şu küçük Jack... bak sen!

Sharon ile konuşmanın da yolunu bulmalıyım. Ya benimle dalga geçerse? Kar durdu, hava güzel mi olacak ne?

VI. Karşılıklı Atışlar

Katilin Günlüğü

Çalın Kıyamet gününün boruları! Yıkılın Ceriko'nun duvarları! Hain Sharon geldi! Putperest duvarların arasında... Televizyonda *Samson ve Dalila*'yı gördüm. Matraktı. Her birimizin mutlaka gizli bir gücü vardır. Çalınmasın diye başkalarından gizlediğimiz bir güç. En azından bu kaltaklardan biri çalmasın diye.

Ben asla çaldırmazdım. Dalila olsun, olmasın. Sharon olsun, olmasın. Yüreğimi bir tek sana açıyorum sevgili günlüğüm ve sen de bana ihanet etmezsin. Casusu sırdaştan saymıyorum, o bir seyirci. Şöyle denebilirse: geçici bir seyirci, çok geçici, ha, ha! Diğeri gibi, hani yoluma çıkan gibi. Arabanın beşinci tekeri. Dışarı, seyirci!

Sharon'a çok nazik davrandım. Jeanie'nin her birimizi tetkik ettiğinin farkındaydım. Hanımlara daima çok nazik davranırım. Hepimiz öyleyiz. Annem, "Bir kadın çiçekle bile dövülmez," der. Ben kadınları dövmem, yok ederim, işte o kadar... Şaka ediyorum sevgili günlüğüm, neşeliyim. En güzel çağında yakışıklı bir katilim, ömrünün baharında, savaş yolunda bir avcı, çok çekici bir avın kokusunu almış bir avcı. Ama dikkatli olmalı dostlar! Çevrede dolaşan bunca aynasız varken, kıyak bir iş başarmalıyım.

Tabii beni durdurmaya çalışacaksın casus! İyi şanslar.

Ayaklarım kokuyor. Hiç hoş değil. Sanki bir odada bir kızla beraber soyunuyormuşum, o da "kokuyor" diyormuş; ben de nemli ve sıcak ayaklarımın koktuğunu anlıyormuşum, yayılan bu berbat koku!

Kokuları sevmem, boğucu olur. Aklıma birtakım pislikler getirir.

Tüh, Jeanie'nin hediyesini unuttum. Geç olmadan ulaştırayım, yoksa sözümü tutmadığımı sanacak.

Jeanie'nin Günlüğü

Demek bana bütün hünerlerini gösterecek. Kendinden memnun, herif! Ayaklarının koktuğunu sanıyor. Aşağılık kompleksi, klasik, Doktor Watson, yeter ki uygun kitaplar okunsun! Sorun şu ki ben, Çığırtkan Jeanie, kitapların bu gibi şeyleri bildiğine ve bu pis herifi tanımadan ıcığını cıcığını çıkartabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Sharon tehlikede. Onu öldürecek, bunu biliyorum. Çok böbürlendi, yapmak zorunda. Bu işi yapmaya kendi kendini zorladı, neden? Pes etmekten mi korkuyor? Canı o kadar çok istemediği için mi? Dalila... Sharon... Yoksa ona âşık mı? Sharon'un tuzağına düştüğünü mü sanıyor?

Görüyorum ki, yaptıklarının nedenini bulmaya, kim olduğunu anlamaktan daha çok vakit harcıyorum. Üstelik bu işin çözümü gözümün önünde olduğu halde, ben kafamda aramaya devam ediyorum.

Bu gece Sharon'un ailesinin geçirdiği araba kazasını tartıştılar, çok önemli bir şey yokmuş. Sharon bilgisayarda çalışmak istiyor, Stark gibi. Stark çok sevindi ve onu yemekten sonra bilgisayarının başına oturtmaya kalktı. Doktor bir şişe Sherry açtı. Oğlanların (babalarının tersine) içkiyle başları hoş değil, anne bir damlacık aldı, ben de iki! Onlar içerken bana da ikram etmeyi alışkanlık edindiler, kendimi yalnız ya da aşağı hissetmeyeyim diye. Ama oğlanlar beni gebertecekmiş, onun önemi yok!

Kapım vuruluyor. Gerçekten vuruluyor, aralıklı üç vuruş. Pek kuvvetli değil. "Kim o?" Cevap yok. Ne olduğunu anlamak için kimse kalkmayacak mı?

Kapının arkasında öksürülüyor.

Ne olur, biri işemeye kalksa da "Ha sen miydin Falanca, orada ne halt ediyorsun?" diye sorsa. Ne olur böyle olsa, ne olur, o kadar

zor bir şey değil ki canım! Uzaklaşan adımlar, kapanan bir kapı. Anahtarın döndüğünü ve kilidin kapandığını duyuyorum. Burada herkes odasını kilitliyor. Tabancayı çıkartıyorum, kapıyı açmaya gidiyorum. Belki de Sharon'un cesedini bulacağım. Anahtarı çeviriyorum, öbür tarafta kıpırtı yok. Bir an duraksıyorum. Gidiyorum.

Bir cin şişesi. Kapının önüne konmuş bir cin şişesi. Dolu. Jeanie'nin hediyesi! Bu ne demek şimdi? Yani içmekle yetinip, çenemi tutayım mı demek? Ya da benimle bir ilişki kurmak istiyor... tamam, günlük aracılığı ile değil de doğrudan bir ilişki... oyunu kabul edip etmeyeceğimi görmek istiyor. Çenemi tutup tutmayacağımı. Ne olursa olsun cinin tek damlasına dokunmayacağım. Sana bu zevki tattırmayacağım civanım.

Ancak şu aralar gücünü fazlasıyla harcıyorsun, kafasız canavar, kafasız ve kuyruksuz, ha, ha, ha, allak bullak gibisin pis yılan... Oraya gitmemeye, bir daha hiç gitmemeye karar versem yetecek. Oyunu bozmak. Bitti. Tamam.

Ya Sharon? Gitmek mi? Bazen gitmem gerektiğini unutuyorum. Of artık bilmiyorum, hep aynı şey! Üstelik benimle matrak geçen şu şişe, şeytan bir tekmeyle pencereden fırlat at diyor.

Katilin Günlüğü

Bu sabah kahvaltıda kuzinim Sharon da vardı. Yulaf ezmesi ile bir krep yedi. Shelley lisesine gidiyor, Bayan Blint işe giderken onu da bırakıyor. Belki de Karen'den söz ediyorlardır. Sharon'un annesi Yahudi. Babam anneme söylüyordu. Dedi ki: "Yahudi olduğu söylenemez, annesine benzemiyor."

Benim Yahudilere karşı bir şeyim yok. Onu bu yüzden öldürecek değilim. Yahudi kızların diğerlerinden farkı yok. Aynı hassas ten... Haykırmak için aynı ağız. Aynı yuvasından fırlamış gözler.

Dün gece, Jeanie'nin, sürprizi almak için kapısını açtığını duy-

dum. Sevinmiş olmalı. Sevindin mi?

Sevecenlikle baktığım Jeanie'ciğim. Noel için beslediğim koca kazım benim. Güçlen azıcık Jeanie. Kara gözlü küçük Yahudi'yi öldürmeme engel olmaya çalış azıcık.

Eskiden Ku Klux Klan üyeleri, zencileri yakardı. Kocaman korlaşmış haçların üzerinde. Zenci olmak istemezdim doğrusu. İnsanlar, renginize ya da kökeninize göre, bazı işleri yapmanızı engelliyorlar. Babam bu ülkede hepimizin eşit olduğumuzu söylüyor ama bu doğru değil. Örneğin yetimler, doğuştan engelli, özürlüler de öyle, insanlar onlarla alay ediyor. Onlar insan yarısı gibi ve herkes onlardan nefret eder. Bana gelince, beni herkes sever. Bunun için elimden geleni yapıyorum. Herkes de beni seviyor. Jeanie'nin dışında.

Jeanie'nin Günlüğü

Herkes seni sevsin istiyorsun, öyle değil mi? Ama seni tanımadıklarına göre, var olmadığına göre nasıl sevsinler? Var olmadığın kafana dank etti mi? Yalan söylediğin anda, sanki hiçbir şeymişsin, bir hayalmişsin gibi. İnsanları öldürsen bile. Yapan sen değilsin, o hayal. İnsanların sevdiği ise, bir başka hayal ve sen, bu ikisi arasında hiçbir şeysin; sadece bir geçit, bir köprü. Kokuşmuş.

Bu yazdıklarımı kopya edip yukarı çıkartacağım. Notlarla birlikte. Düşünelim bakalım. Bunu yapacak olursam, "Tamam, oynuyorum" demektir. Oysa oynamak istemiyorum. Ama bu belki bir şeyleri değiştirebilir. Onunla konuşmak. İkna etmek. Açıklamak. Yani asılmayı kabul etmesini sağlamak.

Grev bitti. İstediğim zaman gidebilirim. Şansım ne âlemde, onu hesaplamalıyım. Beni ihbar ederse, kaçacak vakti bulabilir miyim?

Karar verilmiştir, şansımı deneyeceğim, gidiyorum. Sharon'a bir mesaj bırakır her şeyi anlatırım. O da tüysün. Notlarını yanımda götürürüm. Onu korkutmuş olur. Eminim. Yarın sabah gider alırım, defolup çıktıkları zaman.

Bu gece bavulumu hazırlıyorum.

Sharon,

Benim deli olduğumu sanacaksınız ama değilim. Bu evde hasta ve tehlikeli biri var. Oğlanlardan biri. Pek çok kişiyi öldürdüğünü biliyorum, bizim komşumuz küçük Karen de bunlardan biri. Balta ile işini gördü.

Kim olduğunu bilmiyorum. Deli olduğunu biliyorum çünkü günlüğünü buldum. Günlüğü size bırakamam, yanımda götürmeliyim. Ama lütfen, inanın bana, buradan gitmelisiniz çünkü sizi de öldürecek. Bunu yazdı ve şaka olduğunu sanmayın sakın. Lütfen gidin ve ben polise haber verene dek bekleyin.

Kendimi emniyete almadan bunu yapamam, ama tekrar ediyorum ya hemen gidersiniz ya siz de ölürsünüz. Sizi öldürmek isteyen, siz çocukken sizi yakıt kazanına atmak isteyen çocuk. Onun hakkında bildiğim bundan ibaret.

Bütün sevgimle. Bunlar deli saçması görünse de, bana inanmanız umuduyla.

Jeanie

İşte bu mektubu da Sharon'a bırakmalı. Şimdi artık toparlanalım.

Katilin Günlüğü

Sharon ölmeli, kimse önleyemez. Anladın mı?

Jeanie'nin Günlüğü

Bütün notları almış, dün gece yapmış olmalı. Korkunç, ne düşündüğümü biliyor sanki. Oysa hep yanımda taşıdığım günlüğümü okumadığından eminim.

Hepsi gitti. Kocakarı salonda, radyoyu açmış, dini yayınları dinliyor. Sharon hâlâ uyuyor, dersi saat 9'da başlıyormuş. Çantam hazır. Saat 7:30. Elveda pis kulübe! Elveda karabasan!

Şehre kadar otostopla gideceğim ve hop, ilk otobüse binip, çav! Kelimenin kendisi bile güneş kokuyor. Gidiyorum. Cin şişesini bırakıyorum. Bu it oğlunun hediyesini götürürsem kendimi affetmem. İkramiyeli maaşımı da almıyorum, ne yapalım! Gidiyorum.

Yazdığımı Sharon'un mantosuna koyacağım. Okula giderken bulur. Sonra da kapıyı açıp, pırr! Hiç iz bırakmadan kayboldu. Gazetelerde hep böyle yazar. Ne diye sallanıyorum? Haydi bakalım, eyvallah.

Ve işte. Kar yağmura dönüştü. Pis, çamur gibi bir yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyor. Ve işte. Hapishaneme geri döndüm.

Otobüsteydim. Güneye giden otobüste. Biletimi almıştım. Şoför arabaya bindi, motoru çalıştırdı, saat 11'di. Terminalde, bir köşeye büzülmüş, donarak beklemiştim. Korkuyordum, polislerden, patronlarımdan, her şeyden. Üşüyordum ama aynı zamanda terliyordum.

Orada öylece, çantam dizlerimde, oturmuşum. Sonra birden pencereden baktım ve Bayan Blint'i, elinde koca pazar çantası, kafasında sarı kar başlığı ile gördüm. Zaten onu önce başlığından tanıdım. Sharon onunlaydı ve konuşuyorlardı. Sharon ellerini anorağının ceplerine sokmuştu. Bir süre onlara sevgiyle baktım, sonra *anorak* olduğu kafama dank etti. Lacivert paltosunu değil, paltosunun yanında asılı duran Clark'ın yeşil anorağını giymişti (daha bu sabah görmüştüm). Paltosundan daha sıcak tuttuğu kesindi.

O zaman, paltosunu giymediğine göre, mesajı okumadı diye düşündüm. Bayan Blint'in arabasına doğru yürüyorlardı. Az ötede park etmişti. Üstündeki kar erimekteydi.

Ve ben, parlak fikirli Jeanie, ne yapacağımı bilemiyordum.

Şoför, "Gidiyoruz," dedi. Ben, kuşkusuz dönüşte mesajımı bulur, merak edecek bir şey yok diye düşündüm, ama ya kaçık herif mektubu bulduysa, bilinmez ki. İnsan bilemiyor ve kararsızlık, hep meşe ağacından yapılma güzel bir tabutla sonuçlanıyor.

Gelin de benim yerimde olun! "Bir dakika!" diye bağırdım. Ayağa kalktım, otobüsten indim. Şoför çıkıştı: "Gidiyor musunuz, git-

miyor musunuz?" "Hayır." Ağzımdan çıktı. İstemeden söyledim. Otobüsün arkasından dolandım, önümdeydiler. Kafamı salladım. Onlara yetişip Sharon'a, "Sizinle konuşmam gerek," demem yeterliydi. Sadece bu kadarı.

Çamurda ayaklarımı burkarak onlara yaklaştım. Yol kenarında oğlanların cipi duruyordu. Sharon gülerek bindi. Hareket ettiler. Bağırdım: "Bayan Blint!" Duymadı. Daha yüksek seslendim. Döndü. "Ah! Günaydın Jeanie!" Her zamanki gibi, gözleri hüzünlüydü. "Günaydın efendim, Noel için alışverişe gelmiştim. Beni götürebilir misiniz?" "Elbette." Arabaya bindik.

Hava sıcaktı. Islak köpek tüyü gibi kokuyordu. "Sharon sevimli bir kız," dedim. "Evet, bana zavallı Karen'imi anımsatıyor," dedi. Al sana! Ağzımı kapattım ve eve varana kadar açmadım. İnerken teşekkür ettim. Bahçede kartopu oynuyorlardı, içeriye girdim. Kocakarı üzerime geldi: "E nihayet Jeanie, neredeydiniz? Çocuklar geldi bile!" Gri paltomu çıkardım, çantamı odama bırakmaya gittim.

Aşağıdan bana bağırdı: "Haydi ama, söylesenize!" "Özür dilerim efendim. Annemin yaş günü olduğunu hatırladım, bir telgraf çekmeye gittim." "Haber verebilirdiniz, değil mi?" "Verdim ama duymamış olacaksınız, radyo açıktı. Özür dilerim efendim." "Şu kız milletinin ara sıra başına vuruyor..." diye söylenerek mutfağa gitti. Aşağı indim ve "Yardıma geldim," diye seslendim. Bir yandan da lacivert paltonun ceplerini karıştırıyordum, hiçbir şey yoktu, ne mesaj ne başka bir şey!

Kocakarı "Yahni pişirdim," dedi. "İyi yapmışsınız efendim." Bir kurbağanın sesi ne kadar sevimliyse, benimki de o kadardı. Kapı çaldı. Gidip açtım. Sharon gülerek içeri girdi, yanakları kızarmıştı. Sonra Mark, Jack, Stark ve Clark geldiler. Hepsi heyecanlı ve ıslaktı. Sonra da saçlarını düzelte düzelte doktor geldi.

Hay Allah, gerisini anlatamayacağım, inmem gerekiyor. Aman ya, iyi akşamlar, burama kadar geldi.

Katilin Günlüğü

Dolu bir sabah. Babam muayenehanesine gitti, Mark büroya, Jack ile Stark körolası derslerine, Clark da bir ceset kesme seansı için hastaneye...

Bir süre, olmam gereken yerde kaldım (hangisi derseniz: büro, hastane, üniversite, ya da konservatuvar), sonra ara verildiğinde cipe bindim. Her birimizin bir anahtarı var. Geçen yıl hepimiz ehliyet sınavımızı verdik. Kontağı açtım ve eve döndüm. Huzursuzdum. Anlıyor musun sevgili günlüğüm, şu sıralar Jeanie'den biraz çekiniyorum. Pusulasını şaşırmış gibi, saçmalıklar yapabilir.

Arabayı evin arkasına park ettim. Bu saatte herkes şehirde ya da annem gibi evindedir. Kapıyı usulca açtım, radyoyu ve annemin şarkı mırıldanan sesini duydum. Gürültü etmeden yukarı çıktım. Her zaman gürültü çıkartmadan hareket ederim, kediler gibi. Jeanie'nin kapısının tokmağını çevirdim, sesi gelmiyordu. Daha dikkatle dinledim, sadece annemi duyuyordum ve çok az vaktim vardı.

Bıçağımı çıkarttım, kapıyı açtım, oda boştu. Henüz dolu olan şişe masanın üzerinde duruyordu. Başka bir şey yoktu. Jeanie gitmişti, hemen anladım. Beni aptal yerine koymuştu. Şu zavallı küçük Sharon'u nasıl oldu da terk ettin? Seni daha vicdanlı sanırdım Jeanie, daha dürüst, hep başkalarına nasihat eden... gerçekten de düş kırıklığına uğradım. En azından, onu bulunduğu tehlikeye karşı uyarmadın mı? Beni aldatmaya kalkıştın mı Jeanie?

Denedin, öyle değil mi? Ama tanrılar sana karşı diyeceğim geliyor çünkü mesajına el koydum ve Sharon'u öldüreceğim. Anlayana... eyvallah!

Ve nasıl, nerede, ne zaman olacağını biliyorum.

Jeanie'nin Günlüğü

Odama dönmeden önce, gittim ve yazdığını okudum. Onu öldüreceğini ve mesajı aldığını... Öğleyin hepsi iştahla yemek yediler. Sharon ile bir saniye yalnız kalamadım. En az biri hep çevremdey-

di. Bala üşüşen sinekler gibi, kızın etrafında dolanıyorlar.

Bu sabah geri dönmüş olması beni endişelendiriyor. Risk almaktan korkmuyor demektir; bir de kimse duymadan buralarda gezinebiliyor demektir. Ben de yalnız olduğumu sandığım anlarda belki de yalnız değildim. Belki de gerçekten değildim. Sırtım ürperiyor.

Kalıyorum. Aslında, canımdan başka kaybedecek bir şeyim yok, ama yapılmasına göz yumulmayacak şeyler vardır, bilmem ki, yapışıp kaldım, batıyorum.

Beni uyuşturuyor mu yoksa? Yiyeceğime uyuşturucu mu koyuyor? Olanaksız. Onlar buradayken hemen her zaman mutfaktayım. Cin şişesinde uyuşturucu mu var acaba? Tatmalıyım. Hayır.

Şişeyi açtım ve kokladım.

İyi cins cin kokusu. Başka bir şey değil. Bir yudum alıp içtim. Bekledim. Hiç. Sadece cin. Anlamıyorum. İkinci kitap da bitti. Saat 6, dönecekler. Yeni bir şey öğrenmiş değilim. Hep aynı gizler ve de yorgun, yaşlı bir Jeanie.

VII. Smaç

Katilin Günlüğü

Bu akşam yemekte, Sharon, "Kayak yapmaya gidebilir miyiz?" diye sordu. Babam, "Tabii, kar böyle yağmaya devam ederse, pazar günü gideriz," dedi. Sharon gülümsedi.

Gülümserken güzel. Bu da normal, enayileri tavlamak için gülümseyecek tabii, budala-avlama gülümseyişi.

Bana işlemez, küçüğüm.

Servis yaparken sana baktım Jeanie, kırmızı köylü ellerinle servis yaparken, hepimizi gözden geçiriyordun. Bir ara bana düşünceli düşünceli baktın, sonra başkasına geçtin. Bana baktın, bana baktığını gördüm. Gözlerimi ve yüzümü gördün ama baktığın bu bir çift gözün arkasında *ben* vardım, tıpkı sana bakan, ama göremediğin diğer bir çift alev alev göz gibi.

Aslında beni eğlendiriyorsun zavallı Jeanie, ama görünenin arkasına bakmasını bilmiyorsun.

Sharon'a dönersek, sevgili günlüğüm, yarın hepimiz sinemaya gidiyoruz, güzel ve karanlık bir salon, değişik seslerle dolu: patlamış mısır sesi, şişe sesi, hançerlenen bir genç kızın sesi...

Eyvallah Jeanie, hoşçakal günlüğüm, uykum var, pijamamı giyip yatağa dalıyorum.

Jeanie'nin Günlüğü

16:30: Gerçekten şansım yok. Bu sabah kocakarı hasta olduğu için –migreni mi tutmuş ne– odasında kaldı, ben de yukarı çıkamadım.

Öğleyin Sharon'la yalnız konuşmak da olanaksızdı, hep birlik-

te *Scrabble* oynuyorlardı. Şimdi de gittiler. Yemeğe dönmeyecekler, çünkü Sharon'u sinemaya götürecekler. Doktor da onlarla gidecek. Çocuklara rahat nefes verdikleri söylenemez ama... bu koşullarda yaptıkları doğru!

Kocakarı aşağıda televizyon seyrediyor, odasına kadar çıkacağım.

Tanrım, Tanrım, itin oğlu! Bu akşam oraya gitmeliyim. Ama yanında babası varken nasıl cesaret eder? Blöf mü yoksa? Beni korkutmak için mi? Kan ter içinde sinemaya geldiğimi görmek ve içinden, dediği gibi, "gözlerinin arkasından" benimle alay etmek için mi? Gitmekle bir şey kaybetmem, sadece ihtiyatı elden bırakmamak gerek. Onlar da evde olmadıklarına göre, gece iznimi isteyeceğim. İş ki bir kalleşlik olmasın.

Katilin Günlüğü

Budala! Azıcık ötede, fakir giysin sırtında öyle otururken, pek kurnaz bir halin vardı. Şükür, kimse hizmetçimiz olduğunu bilmiyor, çünkü utanırdım. Babam hafif bir selam verdi ama sıkılmıştı.

Sharon sıranın sonunda oturuyordu. Babam ile duvarın arasında, gelsen de gelmesen de bu gece olmayacaktı şişko! Seni boş yere rahatsız ettiğime üzüldüm. Film güzeldi ama, değil mi? Belki biraz kanlı. Günümüzde, içinde birkaç enfes cinayet olmayan film yok gibi, işte ilerleme diye buna denir, işime yarıyor.

Cevap vermezsen, seninle konuşmaktan bıkacağım. Günlüğün yerini değiştirmek zorunda kalacağım.

Pazar kayağa gidiyoruz. Güzel geçeceğe benziyor. Dik yarlar, uçurumlar, kayağın ayaktan fırlamasına neden olan işaretler, kırık kafalar, lar da lar Jeanie, canın cehenneme.

Jeanie'nin Günlüğü

Hiç aldırmam, gideceğim. Kayak yapmasını bilmiyorum ama onları gözleyeceğim, Sharon'u uzaklara götüremez.

Ona cevap vermek... düşünmedim değil, ama beni korkutuyor. Sonra bu beni suçortağı yapmaz mı?

Sinema doluydu. Doktor beni gördü, selam verdi, kıza iyice yapışmıştı ihtiyar domuz. Oğlan bunu öngörmemiş olacak, o yaşlı domuzun parçayı yalnızca kendine ayırdığını! Boşuna gitmişim, üstelik film kötüydü, beş para etmez bir gangster hikâyesi, tabii hepsinin sonu kodes oldu. Ben sinema denince, gülmeyi seviyorum. Oturmuş hayat hikâyemi anlatırken amma da vakit kaybettim...

Gerçi, kaybedecek zamanım var. Bu sabah çok çabuk gittiler, ama akşama Sharon ile konuşacağım. Bir de, kayağa beni de götürmeleri için doktordan izin isteyeceğim. Hayır diyemeyecektir. Şövalye havalarına girmekten pek hoşlanır. Hem ben piknikle uğraşırım. Kocakarıya söyleyeceğim. O gelse her şey hallolur. Ailece eğlenmiş oluruz.

Katilin Günlüğü

Jeanie sıkmaya başladı. Sharon'un çevresinde dolanıyor. Yemekte, babamdan pazar günü bizimle gelmek için izin istemeye kalkıştı. Ne pişkin! Planlarımı önleyeceğini sanıyorsa, yanılıyor.

Sharon bu gece bana pek tuhaf baktı. En masum tavrımı takındım. Bakışını sevmedim. Sanki bir şeyden kuşkulanıyor. Ama olanaksız. Onca zaman önce geçen olay yüzünden kuşku duyamaz. Bilemez ki...

Rol yaptığımı sezinlemiş bir hali var... Hoşuma gitmiyor. Sharon benim için tehlikeli. Yok etmem gerek. Bana baktığında, gözlerimi indirmek istiyorum.

Sana gelince Jeanie, yolumdan çekil. Canım artık oyun oynamak istemiyor.

Tamam delikanlı, ama benim oyunu bırakmaya hiç niyetim yok. Hele şimdi.

Bu akşam pek çok şey oldu. Sofraya geçmeden Sharon'u holde kıstırmayı başardım.

Oğlanlar televizyonda bir oyuna dalmışlardı ve kapı kapalıydı. Beş dakikalığına rahattık. Boğazımı temizleyerek, "Sharon," dedim. "Sizinle konuşmam gerek. Burada normal olmayan bir şeyler var." "Ne demek istiyorsunuz?" "Yani burada bir şeyler gizleyen biri var. Çok ciddi bir şey gizleyen. Buradaki oğlanlardan biri, kimseye anlatmadığı bir şeyler yapıyor, günlüğünü okudum." "Ne gibi şeyler?" "Bana inanmayacaksınız ama yemin ederim ki doğru, insanları öldürüyor."

Sharon, tuhaf tuhaf yüzüme baktı ve geriye bir adım attı. "Emin olun ki sarhoş değilim, lütfen, bunları sizin güvenliğiniz için söylüyorum." "Anlamıyorum. Bunu biliyorsanız, neden bir şey söylemiyorsunuz?" "Kim olduğunu bilmiyorum, yani hangisi olduğunu, anlıyor musunuz?" "Günlüğünü okuduğunuzu söylediniz." "Evet ama, kimliğini gizliyor. Size açıklaması çok karışık, bütün bildiğim, siz çocukken dövüştüğünüz ve sizi yakıt kazanına atmak isteyen çocuk olduğu. Kim olduğunu hatırlıyor musunuz? Adını söyleyin Sharon, tek istediğim bu." "Adı mı?" "Evet adı. Hangisiydi? Aklımı kaçırdığımı düşünseniz bile, yine de söyleyin." "Dinleyin Jeanie, beni şaşırtıyorsunuz. Bana anlattıklarınız o kadar tuhaf ki..."

İşte tam o sırada doktor mahzenden çıktı ve Sharon'a beyaz şarap sevip sevmediğini sordu. Sharon evet dedi. Kocakarı da mutfağın kapısını açtı, yanık kokusu geliyordu. "Jeanie, Jeanie çabuk gelin!" diye seslendi. Sharon usulca, "Birazdan görüşürüz," diye fısıldadı ve Kaliforniya bağlarından söz eden doktorun peşinden gitti. Ben de mutfağa döndüm.

Yemekten sonra, ortalığı topladığım sırada, hepsi televizyonda kovboy filmi seyretmeye salona geçtiler. Sharon onlara bir şey söylemese... Beni kaçık sanmış olmalı.

Odamdayım. Bekliyorum. Sharon belki de gelir. Şu cinden bir

fırt çekeyim. Hayır. Pekâlâ.

Her zamanki gibi sigaram bitmiş, koridorda biri yürüyor. Biri yaklaşıyor, tuvalete gidiyor... sifon çekiliyor, dönülüyor, kapımın önünden geçiliyor, duruluyor, kapı tırmalanıyor. Gidip açacağım.

İnanılır gibi değil! Nasıl olur da hatırlamaz? "Dinleyin Jeanie, kimse kafamı kazana sokmaya kalkışmadı." "Ama ben okudum, bunu yazdı." "Notlar yanınızda mı?" "Hayır, geri aldı." "Ah, evet tabii." (Sharon tuhaf biçimde yüzüme baktı.) Ona her şeyi anlattım, Karen'in balta ile öldürülmesi ve diğerlerini... Karen'i de ben uydurmadım ya!

Korkunç, kendimden kuşkulanıyorum. Okuyup okumadığımdan kuşkulanıyorum. Ya? Hayır... ya hasta olan, bütün bunları uyduran bensem? Ya bir benzerimi yaratıyorsam? Benim yerimi alan bir benzerim? Yok, bunları kafama sokmak niyetinde değilim.

Sharon usulca, "Hatırlamaya çalışacağım. Söz veriyorum. Gerçekten çalışacağım. Üzülmeyin, sakinleşin," dedi.

Ama ben kaçık değilim ki Tanrı aşkına! Hayır Jeanie, cin içmek yok kızım, alt tarafı tek bir damla, bir zararı olmaz. Uhhh! Amma da sertmiş! Ben kaçık değilim. Sakin sakin, Sharon'a her şeyi anlattım. Hatta ona teybi dinlettim. "Herkes böyle fısıldayabilir," dedi. "Bir kadın bile olabilir. Sanki bir çocuk sesi, çok tiz bir ses gerçekten." Ne ima ettiğini anlıyorum Sharon, evde kalmış bir kız kurusu olduğumu, birtakım işler karıştırdığımı, tehlikeli bir kaçık, hatta daha kötüsü olduğumu düşündüğünü ve benim hakkımda bilgi toplayacağını, bunun da hiç işime gelmediğini biliyorum.

Ya polise haber verirse? Bu tehlikeyi göze alamam, bunun şaka olduğunu söylerim... ne çorba ama!

Tüh, leke yaptım, lekeli defterlerden nefret ederim, haydi kapat artık... İçkimi yatakta bitireceğim. İyi geceler Jeanie.

Katilin Günlüğü

Öbür gün kayak yapmaya gidiyoruz, öbür gün kayak yapmaya gidiyoruz, la la lay, la la lu, yaşlı cadaloz, şarkı söylerken beni seviyor musun? Sen de fark etmişsindir, buraya artık hiçbir ilginç şey yazmıyorum, sadece seni oyalayacak kadarını. Yoksa gizlediğim başka bir yer mi var? Ben öldüğümde, nefis kişiliğim hakkındaki bütün o boşluklarla özgeçmişimi ne de kötü yazarsın.

Seninle oyalanacak vaktim yok. Kusura bakma!

Jeanie'nin Günlüğü

Hâlâ başım ağrıyor. Sıçrayarak uyandım, ağzımda cin tadı, çalar saati duymamışım. Aşağıya indiğimde Sharon kahvaltı ediyordu. Mark tost yerken bir dosyaya bakıyordu, Clark ayakta sütünü bitirmekle meşguldü. Clark bana kötü bir bakış fırlattı gibi geldi, ama o kadar çabuk oldu ki... Kocakarı "Ee Jeanie, saati duymadınız mı? Kendi başımıza işin içinden çıkmaya çalıştık," dedi. Kabul etmeliyim, nazikti.

Dilimin üzerinden bir zırhlı ordusu geçmiş gibi... "Özür dilerim efendim, şu aralar biraz yorgunum." Kocakarı, "Yarın dinlenirsiniz," dedi. Terbiyelice, "Evet efendim," diyerek bulaşığa koyuldum.

Sharon kendi kâsesini boşaltmak için kalktı, Clark çıktı, ardından da Mark. Sharon'la yalnız kaldık.

Sharon bana kâseleri verirken, "Biliyor musunuz Jeanie, anlattıklarınızı düşündüm," dedi. "İnanılması zor olduğunu sizden gizleyecek değilim, ancak öte yandan burada garip şeyler olduğu doğru. Belki de bir şakaya kurbansınız." "Hayır, hayır bu şaka değil! Karen gerçekten öldü!" "Yani demek istiyorum ki, belki biraz hasta olan biri vardır, tüm bu cinayetlerin faili olduğunu uydurmaktan hoşlanan biri, ama bu gerçek demek değildir, böyle inanmanızı istiyordur o kadar." "Kesinlikle hayır. Demburry'deki kızın olayını defterine, gazetelerde çıktığından önce yazmıştı. Anladınız mı, *önce*?" "İyi de Jeanie, dördünü de tanıyorsunuz, aralarında bir katilin

olması olanaksız!" "Öyleyse niçin burada garip bir şeyler olduğunu düşünüyorsunuz? Niçin?" "Bilmiyorum. Bazen beni izledikleri, gözledikleri gibi bir hisse kapılıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ben çok heyecanlıyımdır, hayal kurmuş olmayayım?"

Yüzüne baktım. "O olayı gerçekten hatırlamıyor musunuz Sharon? O kadar önemli ki... Unutmuş olmanızı anlayamıyorum." Duraksar gibi oldu, sesini alçalttı: "O tatil günlerini düşünmeyi pek sevmiyorum. Çünkü zavallı Zack'ten hemen sonraydı." "Zack mi?" "Şşşt, burada ismini asla söylemeyin." "İyi de, kim bu?" "Zacharias, kardeşleri," diye mırıldandı. "Ne?" "Evet, kardeşleri. Öldüğü zaman 10 yaşındaydı, o tatilden hemen sonra. Halam müthiş bir darbe yemiş oldu. Donmuş olan göle patinaj yapmaya gitmişti, altındaki buz çöküverdi. Diğerleri yetişemedi... (Sharon saatine baktı.) Geç kalacağım, sıvışmalıyım. (Bayan Blint klakson çalıyordu.) Öğleye dönmeyeceğim, kütüphaneye uğramalıyım."

Şaşkınlıktan donakaldım! Tavşandan da beter, her yerden ürüyorlar! Şimdi, kocakarının neden hayal âleminde yaşadığını anlıyorum. Belki de öteki zırzopu kaçık yapan da bu olmuştur... İkiyüzlü! Şu Zacharias'dan hiç söz etmedi. Neredeyse, konuşulsun istemiyor sanırsınız... Tamam kes, önüme geleni söylüyorum. Zacharias March... evet ya, Z. M. markası ona aitti, o küçük giysideki! Bu konuda bilgi edinmeliyim. Ancak şimdiki halde en ivedi konu: Sharon. Hiç değilse bana inanıyor, bunu hissediyorum. Onu gözledikleri duygusu, ne derece sezgili olduğuna işaret. İyi bir kız. Eminim hatırlayacak. Bundan eminim! Her şey çözümlenecek. Buna bir türlü inanamıyorum...

Öğleyin hepsinin yüzü asıktı. Kızın özlemini çektikleri belli. Bu evde bir kızın olması ne iyi, neşe veriyor.

Başka bir şey: Eksik notlar orada mı diye odaları yeniden aradım. Tabii hiçbir şey bulamadım. Aranan mektup, herkesin gözü önünde, masanın üzerindeymiş diye bir hikâye vardır...

Hemen günlüğümü kontrol ediyorum... ya benim günlüğüme yazıyorsa... yok canım, ne saçma düşünce. Bazen kafam nereye gitti diye düşünüyorum!

Katilin Günlüğü

Hey, casus. Sharon ve sen, ikiniz pek sıkı fıkısınız ha! Fısıldaşmalarınızın kimse farkında değil mi sanıyorsunuz? O kalın kafana, âlimimutlak olduğumu sok bir kere! Âlimimutlakın ne anlama geldiğini bile bilmezsin sen! Sharon neler anlatıyor? Mutlu çocukluğumuzu mu? Sevgili Zack'ini mi? Her şeyi bildiğimi söylemedim mi?

O koca burnunu Zack'ten uzak tut. Zack, bir azizdi. Her zerresinden iyilik fışkırırdı. Hep yardıma hazır. Her zaman terbiyeli. Mükemmel yani. Onun yanında hep kötü ve kirli dururduk. Zack bir inciydi! Öldüğünde tuhaf biçimde ağladım, beni bilirsin. Hayat çok acımasız. Biliyor musun, neredeyse doğmayacaktı, evet o sonuncuydu, ebe kadın ölmüş olduğunu düşünüyordu. Fazladan on yıl yaşadı, hiç fena değil. Annemin dediği gibi: "Öylesine iyi bir çocuk..." Tam bir gözde! Belki biraz fazla meraklı. Sanki ben her an birtakım saçmalıklar yapacakmışım gibi kıçımdan hiç ayrılmazdı! Örneğin, o gün Sharon ile mahzendeyken, dikilmiş bize bakıyordu. Doğrulduğumda onu gördüm. Keşiş gözleriyle beni dikizliyordu. Baştan aşağı sitem kesilmişti. Nedir biliyor musun Jeanie? Ben sitemlerin ölü olmalarını isterim. Neyse zavallı Zack, zavallı! Huzur içinde yatsın! Gelgelelim donmuş gölün üstünde kaymak ne enayilik ve nefes alamayana kadar kafasını suyun içinde tutmak! Jeanie; layığını buldu deme sakın, biraz daha insaflı ol!

Jeanie'nin Günlüğü

Yapmış! Bunu da yapmış! Öz kardeşini öldürmüş! Sharon, buradan derhal git, hiç acıması yok, hiç insanlığı, zerre kadar. Saçmalıyorum. Bunu, beni korkutmak için söylüyor. Mutlaka bir kazaydı. Mutlaka. Nasıl öğrenmeli? Kocakarıya soramam ya...

"Öbür casus" derken, mutlaka Zack'i kastediyordu. "Geçici seyirci", "Arabanın beşinci tekeri", tam oturuyor. Demek kocakarı bu yüzden sadece mezarlığa gitmek için çıkıyor. Diğerinin işini bitirdiği evladının mezarına çiçek koymak için... tam tımarhane!

Katilin Günlüğü

Bu satırları okuduğunda Jeanie, çok geç olacak.

Jeanie'nin Günlüğü

Bugün öğleden sonra yazdıklarını okumaya vaktim olmadı. Ne yapalım. Uykudan bayılacağım. Yukarı çıkmadan önce ıhlamur içtim. Ben sofrayı toplarken yapmışlardı, işte şimdi de ayakta uyuyorum.

Buna karşılık iyi bir haberim var, harika bir haber! Yemekten önce Sharon mutfağa geldi. Dışarı çıktım, fısıldayarak, "Galiba hatırlıyorum. Bugün, öğleden sonra matematik dersinde aklıma geliverdi. Bir kavgayı anımsadım. Ben çok kötüydüm, birine şiddetle vuruyordum, var gücümle, çok kızmıştım, biri bağırıyor, çırpınıyordu, kazanın kapısı açıktı, alev alev, sıcaklığı hissediyordum, ama vurduğum kişi gözümün önüne gelmiyor, çok bulanık, sanki rüya gibi, anlıyor musunuz, ama bilmiyorum, belki de hayal ürünü, çocukken insan çok kavga eder, bilirsiniz!" dedi. "Lütfen Sharon, bir gayret!" "Yarın dağda konuşuruz, sakin sakin."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra caydı, "Yok, olamaz," dedi. "Ne olamaz?" "Hiç, yarın bakarız." O sırada kocakarı geldi. "Ne o gençler? Nedir o fiskoslar?" diye takıldı. Şu sıralar neşeli. Onun adına sevindim. Soğuk et tabağını almaya gittim. Sabaha her şeyi öğreneceğimden eminim.

Öylesine uykum var kiiiii, dolmakalem elimdeeen kayıyooor, eğlenceli, sersem gibiyim, oysa sadece ıhlamur içtim, ıhlamur da sarhoş etmez ki... şimdi canım cin bile istemiyor, sadece uyumak istiyor, uyumak. Yarın formda olmalı, müthiş formda! Haydi yatağa!

Vahim, çok vahim. Polise haber verip buraya dönmemeliyim. Başka türlü yapamam. Öğle olmuş, odamdayım. Kocakarı bahçe ile uğraşıyor. Bu bir facia ve açıklayamıyorum.

Belki insanlar bir gün yazdıklarımı okur, onun için çok belirgin

biçimde anlatmalıyım. Sabah, üstümde büyük ağırlıkla uyandım. Kafam keçeleşmiş, gözlerim şişmiş, kusma isteği ile. Kalktım. Çevreme baktım, apaydınlıktı. Sabahın 7'sinde apaydınlık? Bu mevsimde, sabahın 7'sinde böyle aydınlık olmaz.

Kapıya gittim. Beni içeri kilitledi, içeri kilitledi! Yok, hayır, kapı açık. Ev sessiz, sakin, çok sessiz, sadece aşağıdaki radyonun sesi. Merdivenleri yıkarcasına iniyorum, deli gibi, "Ne oluyor? Ne oluyor?" diyorum. Kocakarı koca gözleriyle bana bakıyor, sulama kovası elinde. "İyi değil misiniz Jeanie?" "Neredeler?" "Dağa gideceklerini biliyorsunuz Jeanie, hasta mısınız?" "Ama ben de onlarla gidecektim, biliyorsunuz." Geri çekiliyor, endişeli, gözlerinden anlıyorum, kovadaki su halıya akıyor. "Jeanie, elimden bir şey gelmez." "Neden beni uyandırmadınız?" Avaz avaz bağırıyorum: "Neden?" "Jeanie, sakin olun, mutfağa o notu bırakmışsınız." "Neyi, neyi?"

Üstüne yürüyorum, sırtımda yamalı geceliğim, saçlarım darmadağınık. Masaya çarpıyor. "O notu mutfağa... kendinizi iyi hissetmiyor musunuz, Jeanie?" Mutfağa koşuyorum, masanın üzerinde bir kâğıt var, beyaz bir kâğıt, duruyorum, kâğıda bakıyorum. Elimi uzatıyorum. Uzattığım eli görüyorum ve ne garip, elim bembeyaz. Kâğıdı alıyorum, iki satırlık bir cümle:

Aslında çok yorgunum, uyumayı tercih ediyorum, beni affedin, iyi eğleneceğinizi umarım.

Jeanie

Benim yazımla iki satır.

Tam anlamıyla benim yazım değil, ama benziyor. Kâğıdı bırakıp, kocakarıya, "Özür dilerim," diyorum. Ben de kendimi kocamış hissediyorum. Yukarı, odaya çıkıyorum. "Bu satırları okuduğunda çok geç olacak." Aşağılık, aşağılık herif, içimden ağlamak geliyor, ağlamak istemiyorum, babam vururken de ağlamazdım. İki yıl içerde kalacağımı söylediklerinde de ağlamamıştım. İçimden ağlamak geliyor, bu nasıl kötü bir duygu böyle, o kadar yorgunum ki!

Telefon çalıyor. Korkuyorum. Kocakarı açıyor. Bir şey duymuyorum. Midem düğümleniyor. Telefonu kapatıyor. Beni çağırıyor. Tanrım, Tanrım, lütfen.

Sharon düşmüş. İki yüz metreden. Sharon öldü.

Bir süre uzandım, şimdi daha iyiyim. Ama kendimi hâlâ bitkin hissediyorum. Gelmediler ama daha fazla gecikmezler. Kocakarı parmaklarını çatırdatıp ağlıyor. Hastaneye telefon etmiş olmalı, Sharon'un ailesine haber vermek için. Onun yerinde olmak istemezdim. Bu bir trajedi, başka bir şey söylenemez.

Böyle sürmesine izin vermeyeceğim. Artık gitmem söz konusu değil. Sharon iyi bir kızdı, cesur, akıllı. Ölümü cezasız kalmayacak, and içiyorum. İşlerime aynasızların burunlarını sokmak gibi bir alışkanlığım yok. Kimsenin yardımı olmadan o pis domuzun hesabını göreceğim. Kesin olarak. Tanrı beni affetsin.

Yazdıklarımı okudum. İçimdeki intikam hissinden ve şiddetten ürktüm. Düşünmeliyim. Kapı çaldı, geldiler. Başka sesler var, polis olmalı.

Katilin Günlüğü

Yaptım. Yaptım! Uçuruma yanaşmıştı, aşağıdaki köye bakmak için. Bizden daha iyi kayıyor. Ormanın içinden geçen en zor pistten gidiyordu. Sis bastırdı. Teşekkürler sevgili İsa! Kalın bir sis, hepimiz ister istemez birbirimizi kaybettik.

Sharon bir ara durdu, virajdan sonra, uçurumun hemen yanında, eğildi, manzarayı seyretmek için... Usulca kayarak ona doğru yaklaştım, ses çıkartmadan. Sisteki kar sesinden başka ses yoktu. Nefis bir andı, beyaz gökten beyaz kar taneciklerinin düşüşü ile Sharon'un kırmızı görüntüsü...

Başını çevirdi, beni gördü, işaret etmek için kayağının değneğini kaldırdı, karın altında saçları uçuşuyordu. Gülümsedi, bana gülümsedi, beni gördüğüne sevinmişti.

Yaklaştım, yüzümün gülümsediğini hissettim, ağzımın kenarındaki kaslarım gergindi, soğuğu dişlerimde hissettim, demek ki gülümsüyordum. Ama kolunu indirdi, sonra aniden düşünceli bir hal aldı ve süratle yüzüne endişe yayıldı, afallamış gibi. Kollarını bana doğru uzattı, beni itmek için, ben gülümsüyordum, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı.

Bütün hızımla ona doğru gittim. Kenara çekilmek istedi, değneği yüzüme çarpacağı sırada yakaladım, yere fırlattım, gülümsüyordum. "Hayır, hayır!" diyordu. Bağırdı: "İmdat! Biliyordum!" Tekrarladı: "Biliyordum!" Yüzü benimkine çok yakın... var gücümle onu ittim, buz tutmuş karda kaydı, "Hayır, hayır!" diye bağırıyordu, o gururlu tavrıyla. Kollarını çırptı, gözleri korkunçtu.

Uçurumun tam kenarında durabildim, o uçtu. Anoraklı bir kuş gibi, uzun bir çığlık atarak. Birkaç saniye sisin içinde havada kaldı. Orada durmadım, artık görünmez olmuştu, karda uçuyordu, kayakları yere dönüktü. Süratle oradan ayrıldım, ormandan geçtim ve teleskiye biniş noktasına ulaştım. Teleskiye bindim, hepimiz pistlerde buluştuk ve bir süre kaydık, babam endişelenene kadar...

Onu, neredeyse hemen buldular, çünkü kayakçılar yanından geçmişlerdi. Paramparça olmuştu. Görülmesi tuhafmış, vücudu dik açılar oluşturuyormuş. Kimliğini saptamaya babam gitti.

Bizler, babamı barda bekledik. İnsanlar bizi işaret ediyor ve acıyorlardı. Çok üzgündük. Mark'ın gözleri yaşlıydı, bir ara hava almaya çıktı, Stark durmadan parmaklarını çatırdatıyordu, Clark bir konyak içti, bembeyazdı, Jack de tırnaklarını yiyordu, gözlerini boşluğa dikmişti.

Babam geri döndü, polisle, tabii bir kaza, sis yüzünden virajı alamadı, yolda işaret yoktu, bu kötü havada orman içindeki en zor pistten gitmemesi gerekirdi, kendine çok güveniyordu, doğru, bu onun için iyi olmadı.

Dönerken arabada kimse konuşmadı. Babam dudaklarını ısırıyor, hızlı ve kötü sürüyordu. Beklenmedik olaylara insanların tep-

kisi kötü olur, sinirleri dayanmaz. Benim içim sakindi. Gözlerimden diğerleri gibi yaşlar akarken, kafamın içinde ıslık çalıyordum.

Tabii, burası tam bir panayır! Jeanie ağlıyordu, annem de. Sharon'un ailesi gelecek. Sharon morgda, gömülmesi için ona çekidüzen verecekler.

Sen Jeanie, orada yoktun.

Neden orada yoktun? Hâlâ hayatta olurdu, biliyor musun?

Jeanie'nin Günlüğü

Polis, sorgulama, esef verici bir kaza... İlk şoku atlattıktan sonra durmadan hıçkırıyorum, oğlanlar bana bakıyor...

Kocakarı telefona yapışmış, çok arayan var. Doktor sesini çıkartmadan konyak ve sigara içiyor. Ben zırlıyorum. Aynasızlar, bunun saçma bir kaza olduğunu söylediler sonra da hemen sıvıştılar, ne de olsa pazar!

Yukarı çıktım ve yazısını buldum. ("Yazı"sı... gazeteci sanki!) Ağladığım için defteri ıslattım, boş veriyorum. Beni uyuttuğuna göre, daha kötüsünü de yapabilir. Sanırım ıhlamura koymuştu. Oysa ben hediyesinden, cin şişesinden kuşkulanmıştım. Ne aptalmışım! Gözyaşlarım yüzünden bir şey göremiyorum, her şeyi eğri büğrü yazıyorum.

Kayakları koridorda bıraktılar, onları garaja yerleştirmem gerek. Sharon'un kayakları da orada.

Biliyorum, kabahat bende ve "Sharon" adını söyledikçe iki misli ağlıyorum. Durmam gerek, yoksa delireceğim. Bir kadeh içip yatmaya gideceğim, kapımı kilitleyeceğim, aleti koynuma alacağım. Gün doğmadan neler doğar. Onun kim olduğunu bulup gebertmek gerek.

Kayakları garaja götürdüm. Dipteki duvara sıraladım. Eski bahçe giysilerinin bulunduğu yere. Eski giysiler arasında bir pantolon vardı. Kareli bir pantolon. Yağ içindeydi ama kan yoktu. Demek ki yalan söyledi. Ben ona inanadururken, kendi pantolonunu temizle-

yecek vakit buldu. Beni çocuk gibi oynatıyor, nefes alır gibi yalan söylüyor. Satır aralarını okumayı öğrenmeliyim.

Sharon'un kayakları onlarınkinden küçük. Ayrı koydum. Biri kırılmış. Öbür gün defnedecekler.

Bu sabah burası kasvetli. Oğlanlar evin içinde dolanıyor. Kimse konuşmuyor. Gece kâbus gördüm. Çarşafın altında beni boğuyorlarmış. Bağırmışım. Uyandım. Saçlarım terden yapış yapıştı.

Yukarı çıkıp baktım, yeni bir şey yoktu. Öğleye tavuk çorbası pişirdim.

Katilin Günlüğü

Aralık duran kapıdan, Jeanie'nin yemek pişirmesini seyrettim. Kırmızı ellerini, önlüğünü, ayaklarını, tombul bacaklarını görüyordum. Aç değilim.

Hepimiz çok yorgunuz. Dinlenmeye ihtiyacımız var. Son olaylar çok süratli oldu. Bizler makine değiliz, öyle değil mi? Sharon'u rüyamda gördüm. Beyaz bir çarşafın altındaydı, bağırıyordu. Susturana kadar vurdum.

Kar durdu. Saat ancak 3 olduğu halde, ortalık karanlık. Öbür gün Sharon'u gömecekler. Kırmızı-beyaz çiçeklerden güzel bir çelenk ısmarladık, üzerine de "Küçük Sharon'umuza" diye yazdırdık. Cenazenin bir an evvel olmasını istiyorum. Bir kere, üstümde yeni takımım olacak, sonra tabuta toprak atılacak ve ilahiler söylenecek. Buna bayılıyorum. Sharon'un ailesinde anlaşmazlık çıkmış. Annesi Yahudi töreni, dayım da Katolik ayini istiyordu. Sonunda annesi vazgeçmek zorunda kaldı... görüyorsun, bu kızın ölüsü bile sorun yaratıyor.

Neden seninle konuşmaya devam ettiğimi bilmiyorum Jeanie. Herhalde iyi kalpli olduğum için. Günlüğümdeki notları almandan hoşlanmıyorum. Bir daha yapmamanı öğütlerim.

Hamiş: Öleceğin tarihi saptadım.

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

Kusmam geldi. Hıım, bu teybe konuşmaya karar verdim, çünkü hıım... daha pratik, çünkü dolmakalemi tutmasını beceremiyorum. Sonra manyetik şeritler silinebiliyor; çünkü misillemede bulunmak istiyorum, dolayısıyla bu aleti kullanmayı öğrenmem gerek.

Düşüncem şu: Teybi kocakarının odasına saklayacağım ve olup biteni kaydedeceğim. Belki konuşur, ne bileyim şakalaşır, öksürür, onu ele verecek bir şey...

Geldim, özür dilerim ama içimi ısıtacak bir şeyler içmeye gitmiştim.

Bir alete konuşmak çok matrak, kendini aptal hissediyor insan. Hu hu, Bay Teyp, beni duyuyor musunuz? Komiğime gidiyor... Haydi hop, yatağa! İyi geceler mekanik pislik!

Yaşadığımı ve öleceğimi düşünmek çok matrak. Bütün o kitaplarla kafamı boş yere doldurmuşum. Kendime bu silahı boş yere almışım. Canı dilediğince içmek bile mümkün değil. Tetikte olmaktan bıktım. Hazırol... kraliçenin küçük askerleri, Buckingham Sarayı'ndaki sıcak odasında kuş sütüyle beslenen Kraliçe'nin umurunda mı? Haydi oradan kocamış ayyaş! Ölüm tarihini saptamak! Yok ama, kendini ne sanıyor kılbiti? Gidip bitlerini kırayım... baş dönmesi... Uyumak.

Katilin Günlüğü

Annemin odasındayım. Annem aşağıda, polisle konuşuyor. Jeanie de aşağıda, o da konuşuyor. Az sürer. Polis Karen için gelmiş. Ara sıra uğruyorlar, yeni bir şey var mı diye... köpek gibi orayı burayı koklamak üzere... bu taraflardaki tüm o güzel cinayetler onları huzursuz ediyor. Ama bütün semti de suçlayamazsınız ki, öyle değil mi? Haydi, koklayın köpeoğulları, eski kemikleri eşeleyin...

Herkesin işi var: Mark bir dava hazırlıyor, Jack saksofonunu te-

mizliyor, Stark elektronik bir alet onarıyor, Clark halter kaldırıyor. Babam da yeni bir yazı okuyor.

Özellikle Jeanie'nin sesine dikkat etmeli. Görüyor musun Jeanie, seninle meşgulüm. Beni okumaya devam ediyor musun? Nasıl öğrenmeli? O kadar sessizsin ki...

Biliyor musun ne istiyorum? Kapını açıp, "Günaydın Jeanie, benim. Günaydın Jeanie, benim!" demek. Ne hoş olur. Sakin, kendine hâkim. Filmlerde görülen salyalı kaçıklar gibi olmaksızın. Kekelersin o zaman, "Anlamıyorum," diye. Sonra da ölürsün, ağzın şeyimde... kızışmış bir kancık gibi inleyerek ölürsün, ellerim ensende, hoşuna gider değil mi kaltak? Beni iğrendiriyorsun. Şimdi gidip temizlenmem, pantolon değiştirmem gerek. Sıcak bastı. Hasta mıyım?

Hayır hayır, hasta değilim, biliyorum, kendimi iyi hissediyorum. Kafamın içi de aynı. Ateşim yok. Beni neden öldürmedin Sharon, neden? Kafamı ellerine almış yere çarpıyordun, kazan da yanıyordu... neden beni öldürmedin? Ya sen Zack, sen neden bakıyordun! Bu günlüğe yazmayı sevmiyorum artık, artık hiçbir şeyi sevmiyorum, kızgınım, çok kızgınım, sizden nefret ediyorum!

Jeanie'nin Günlüğü

Salı Gününün Tutanağı

Saat 2: Polis gene geldi. Bir şeyden kuşkulandıklarını hissediyorum. Oğlanların son zamanlarda bir yerlere gidip gitmediklerini sordular. Kocakarı, yüreği ağzında, "Hayır," dedi. Ben aniden, "Evet hanımefendi, Demburry'ye gittiler," dedim. Öfkeyle beni azarladı. "Hayır Jeanie, Scottfield'e, halalarına gittiler," dedi. Bir şey demedim. Sanki Scottfield'e giderken zorunlu olarak Demburry'den geçilmezmiş gibi. Aynasız her şeyi not etti. Bütün bu notlar, dünyadaki bütün günler, başımı döndürüyor. Kurabiyeler, çay ve güle güle aynasız takımı.

Saat 5: Onlar Noel ağacını almaya giderken, ben de çıkıp teybi aldım. Sharon'un ölümü afiyetlerini bozmadı. Hemen, çarçabuk

notları okudum ve bile bile karışık halde yerlerine koydum. Bu bir başlangıç.

Saat 11, bu akşam: Bandı dinleyip, izlenimlerimi yazacağım. Sesi usulca ayarlıyorum. Televizyonda gördüğüm kulaklıklardan almalıyım. Haydi, çok oyalandın, işe koyul.

Teyp kaydının tutanağı:

Kapının açıldığı duyuluyor. Halının üzerinde biri yürüyor. Dolabın kapısını açıyor. Azıcık gıcırdıyor kapak. Hafif gürültüler. Kuşku yok, kocakarının mantosunu elliyor.

Hah işte... kâğıt sesleri, kâğıtlar hışırdıyor, kalem sesi, hiç kuşkusuz dolmakalemle yazıyor... Duruyor, sık sık duruyor... cümleler arasında düşünüyor olmalı. Giderek daha hızlı nefes alıyor... anlattığı tüm o pisliklerle... Vay, konuşuyor!

Geriye sarıp tekrar dinliyorum. Sesi boğuk, mırıltılı: "Günaydın Jeanie, benim." İki kez tekrarlıyor, yavaşça ve sonra kuvvetle nefes alıyor, bir tuhaf kumaş sesi, ne yapıyor ki? Ah! Ne aptalım! Tabii ya... sınırı aşıyor ama! "Kaltak!" Belirgin biçimde, bir çocuk sesiyle değil, homurtulu karabasan sesiyle tekrarlıyor: "Kaltak!"

Geçen seferki ses, ıslıklı, acıdan kıvranan bir sesti, sıkılmış çamaşırın aniden koyuluvermesi gibi. Şimdi sakinleşiyor, parmaklarını çatırdatıyor, derin bir nefes alıyor, kâğıtlarını topluyor, yerlerine koyuyor. Süratli ayak sesleri. Kapanan kapı. Heyecanlı yayınımızın sonu. "Naklen Cinayetler."

Şimdi artık bildiğim, gerçekten bir deli sesine sahip olduğu... sadece beni korkutmak için takındığı deli sesi değil. Demek çoğu zaman ikinci bir kimliği var. Bir delikanlının altında gizli bir canavar, korkunç sesiyle, korkunç arzularıyla, korkunç tasarılarıyla, altına gizlendiği çocuğu yiyip bitirmiş bir canavar.

Yarın 8'de mezarlığa gideceğiz. Sharon'un babası orada olacak. (Annesi, kalça kırığından hâlâ hastanede.)

Bir karar verdim: Ona cevap vereceğim. Ona hâkim olmak için oyununa girmeliyim. Babam judo için öyle derdi: "Rakibin gücünden yararlanmalı. Dengesini bozmak için, onu omuzlar gibi yapmalı." Ama babam hiç judo yapmamıştı.

Mezarlıkta nefis bir gezinti. Kortejin izini koruyan bembeyaz kar. Pek çok çiçek, pek çok gelen, hazin bir kaza. Zavallılar, kara baht! Bizler, yakışıklı, genç damatlar gibi iki dirhem bir çekirdek. Ölümle evli. Dördümüz, heybetli ama solgun, tören süresince dimdik...

Annem bitikti, ona destek olduk. Babam var gücüyle ilahi söylüyordu. Karen'in annesi ve babası da oradaydı. Kızlarını gömmek yetmemiş, başkalarınınkini de gömmeleri gerekiyor! Sharon'un babası, ona bir iğne yapmak zorunda kalan bir hemşire ile, tekerlekli iskemlede. Karen işiyle ilgilenen iki polis de orada. Bu hoşuma gitmedi.

Onun dışında her şey iyi geçti. Kar taneciklerini saçlarımda hissediyordum. Bunu seviyorum. Tabutu dikkatle getirdiler, açık renk tahtadan yapılmış, Karen'inki gibi, bakireler için beyaz tahtadan...

Acılarına katılarak üzüntü ile başlarımızı eğdik. Papaz her zamanki yaveyi okudu. Jeanie'nin başı eğikti, durmadan ağlıyordu. Tabii ya koca kızarmış burnunu göstermesi için bir fırsat. Ömrün ağlamakla geçiyor sevgili Jeanie, seni teselli etmek için kollarımla sıkıca sarayım ister misin?

Gökyüzü kararmıştı. Şimşek çakıyordu. Şimşekleri pek sevmem. Sabah olduğu halde gece denebilirdi. İncil'de sözü geçen kara bulutlar sanki, bu iş bitsin istedim. Diğerleri gibi çukura kar attım. *Plof* diye bir ses çıktı, tam anlamıyla *plof*, işte bu kadar. Sharon dipte, hiç çıkmayacak, asla on sekiz yaşına basmayacak, ne de yirmisine, hep olduğu gibi kalacak, parlak gülüşü, siyah saçları ile, kutuya tıkılmış durumda, kaskatı. Onu kırmızı anorağı ile mi gömdüler?

Sonra ayrıldık. Zavallı küçük Zack'in mezarının önünden geçtik ve annemin üzüntülü bir bakış fırlattığını gördüm. Mezarın üstünde taze çiçekler vardı. Onları ezmek istedim. Babam, "Hava hiç de sıcak değil," dedi. Annem, "Üzüntülü bir gün," dedi. Mark, "Zavallı çocuk!" dedi. Clark, "Bu hiç beklenmezdi," dedi. Jack, "Zavallı babasını gördünüz mü?" dedi. Stark, "O kadar sevimliydi ki," dedi.

Jeanie'nin Günlüğü

Bu akşam aperitif içerlerken yukarı çıktığımda, mesaj duruyordu. Enlemesine, "*Sharon'u seviyordun değil mi?*" diye yazdım ve sıvıştım. Bakalım ne olacak?

Bu kokuşmuş ülkeden, bu soğuktan, bu sessizlikten nefret ediyorum. Özellikle, çığlıkların duyulmasını önleyen bu sessizlikten. Mücadele etmenin beş para etmediği ve ne yaparsan yap, mahkûm olduğun izlenimi ediniliyor. Çok matrak, bu deftere yazdıkça, daha güzel cümle kuruyorum. Yani, bana öyle geliyor. Demek ki, insanlar kendilerinden söz etmekten hoşlanıyor.

Cenazede ağladım. Gözyaşlarımın, yanaklarımın üzerinde donduklarını hissediyordum. Dört oğlan sessizdi. Düşmanca. Neden bilmem aklıma bu söz geldi: düşmanca.

Dönüşte, bir çocuğun mezarının önünden geçtik, mermere kazılmış yazıyı gördüm: "Zacharias March'a, onuncu baharında ailesinden kopartıldı, huzur içinde yatsın."

Kocakarı önünden geçerken kasıldı, elini kalbine bastırdı. Oğlanlar başlarını bile çevirmedi. Dördü de ondan nefret mi ediyor?

Sevgili kutsal defterine yazdıklarımı görünce, ne yapacağını merak ediyorum. Daha bitmedi koca ayı!

Şu şalgamları düşünüyorum. Babamın dediği gibi: gizem ve arapsaçı! Bu gece evi dolaşmaya karar verdim. Keşif gezisi. Uyumalarını bekliyorum.

Kirli sepetine baktım ve lekeli bir kot buldum. Ama dün hepsi kot pantolonluydu. Hepsi aynı tabii, gençlerin sevdiği gibi, üstten dikişli olan markadan. Zaten bir sürü kot pantolonları var. Doktorun bile var. Kocakarının da. Reklamını mı yapıyorlar ne?

Bu evde her şey reklam. Sanki her an gazetecilerin gelmesini bekliyorlar ve her şey temiz olmalı.

Hiç ses yok. Çıkacağım. Gerekir diye alet ile teybi alıyorum. Kayaklara daha yakından bakacağım, belki bir ipucu bulunur.

Katilin Günlüğü

Odamdayım. Dışarıda gürültü var. Koridorda biri yürüyor. Bu biri kim, tahmin edebiliyorum. Kuşkusuz ihtiyatsız biri. Merak etme, bu gece değil. İyi kolaçan et kızım, fırsat varken! Senden önceki casusun mezarını gördün, ona ne de yaradı!

Mutlaka gidip garaja bakacak.

Sharon'u sevmiyordum. Kimseyi sevmiyorum. Hiçbir zaman kimseyi sevmedim. Zayıf biri değilim, anlıyor musun? Defterimi iğrenç mesajlarla pisletmenin yararı yok. Enayi karı, koca inek, sana bunu yasaklıyorum, hiçbir şeyden anladığın yok!

Susadım. Seni izleyeceğimi ve beni kıstıracağını sanıyorsan, yanılıyorsun, beni acemi mi sandın? Sen evde dolaşıp boş yere vakit harcarken, ben sıcak yatağımdan çıkmayacağım.

Hiç aklına Şeytan olabileceğim gelmedi mi?

Jeanie'nin Günlüğü

Of ne keşif gezisi ama! Kayaklara baktım, hepsi çizik ve kertilmişti. Bundan bir şey çıkmaz. Hangisine ait olduğunu gösterecek bir işaret yok. Yazık, polis romanında değiliz!

Dönerken kütüphaneden geçtim, doktorun konyağından bir fırt çekmek için. Sevmediğim bir yer. Loş. Kapalı. Tütün kokuyor. Doktorun çalışma odası.

Yazı masasına oturdum. Siyah, meşe ağacından, güzel bir masa.

İster inanın, ister inanmayın, mantodaki gibi alınyazım burada da beni buldu! (Bu sözcüğü kodeste öğrendim. Michèle hep, "Çocuklarımı öldürdümse, alınyazım olduğu için," derdi. Zavallı Michèle, daha on yıl yatacak.)

Elimi masanın üstünde gezdirdim. Tahtanın teması hoşuma gidiyor. Sumeni açıyorum, pembe kurutma kâğıdını okşuyorum, üstünde yeni yazılmış satırların izi var. (Acaba bu yazdıklarımı birileri okur ve güzel bir ifadem olduğunu düşünür mü?) Daha yakın-

dan bakıyorum. Kurutma kâğıdındaki izleri okumayı severim, gizli mesajlar gibidirler.

Hiç de düş kırıklığına uğramadım. Birkaç sözcük: "tıpkı senin olacağın gibi." Bir mektubun sonu. Mektubunun sonu. Yukarı çıkarmadan önce dikkatle kurutmuş. Bugün öğleden sonra bizler dönenip dururken, buraya gelmiş ve rahatça yazmış.

Tabii buraya hangisinin geldiğini görüp görmediğimi hatırlamıyorum.

Bu kadar da değil. Bunu görünce yazı masasını karıştırmaya başladım. Bir ara merdivenlerde bir ses duydum ve korktum, tabancamı çıkardım, sonra ses kesildi.

Bir soluğa, bir nefese kulak kesilmiştim çünkü merdivenler çatırdar ama nefes alamaz. Ama bir şey yoktu. Tekrar aramaya başladım. Masanın altına elimi soktum, dirseğime kadar (gizli ajanlarla ilgili bir filmde böyle yapılıyordu, sonuç alınmıştı). Sert ve düz bir şey elime geldi. Çektim. Küçük bir albümdü. Sayfaların kenarı kırmızı çizgili, siyah bir albüm. Dua kitabı gibi. Güzel. Tahtanın altına seloteyple tutturulmuş.

Açtım. Albüm değildi. Canavarlıktı.

Bir sürü kroki vardı. Küçük bir kızın yüzü vardı, sonra küçük bir oğlanın tanıdık gelen yüzü, sonra diğer kızların, sonra Karen'in, Sharon'un ve benim!

Sabit bir gülümsemeyle. Çok güzel çizilmiş. Sadece bütün yüzlerin gözleri oyuktu, gerçekten oyuk ve her birinin göz çukurunda, altındakinin bakışı görülebiliyordu.

Ben sonuncusuydum. Boş gözlerimin altına kırmızı bir kurutma kâğıdı konmuştu. Gözlerim kırmızıydı, gülümsüyordum. Bu yüzlerin (on kadardı) her birinin üstünde, yanlamasına, bir elin izi vardı, iz de kırmızıydı, koyu kırmızı, sanki yanağı okşar gibi, ama daha yakından bakınca bunun bir el olmadığı görülüyordu. Zayıf, uzun ve çengel tırnaklı bir şey, ölümün eli.

Yüzüme oturtulan ölüm izi, kimsenin böyle bir eli olamaz, etleri dökülmüş üç uzun parmaklı ve ağzıma dokunmaya çalışan bir el.

Birden, küçük oğlanın yüzünün neden tanıdık geldiğini anladım: Onların oğluydu! Sonra birden hiçbir yerde çocukluk resimlerinin

olmadığını hatırladım. Ortalarda görülen resimlerde, en az on iki yaşındalar.

Burada neler dönüyor? Albümü yerine koydum, yapıştırıcı bant ile tutturdum, tutacağını umarım, hâlâ titriyorum, tabancam kalçama dayalı... burada birileri ölümle ve ölüme ait şeylerle oynuyor, deliliği içinde her türlü insanca yüzünü yitirmiş olan biri.

VIII. Tersten Vuruş

Jeanie'nin Günlüğü

Onlar gider gitmez yukarı çıkıp yazdıklarına baktım. "... Şeytan..." Masanın altında ne bulacağımı biliyormuş gibi. Bu zırvalara hiçbir zaman inanmadım, şimdi de inanacak değilim. Göz boyamak, işte bu, göz boyamak, konyak da sadece bozuk bir kafanın olduğu yerde canavarlar olduğuna inandırdı beni.

Sadece evde dolaştığımı duydu, "kutsal kitapçığını" bulabileceğimi düşündü, bunun üzerine beni etkilemek için, Şeytan ile ilgili şeyler yazdı. İllüzyonistlerin yaptığını yapıyor. Gösterdiğinden başkasını yapmak. Dikkatimi dağıtmak. Dikkatimi, gözlerimin karşısında duran suratından başka yere çekmek, birtakım illüzyonlarla, aşağılık kabare hokkabazlıkları ile! Ama sabahları kafam yerinde bayım, çakırkeyflik yok, mantığımı işletebiliyorum.

Defterine şöyle yazdım: "*Sharon'dan niçin korkuyordun? Niçin kadınlardan korkuyorsun?*" Bu yazdıklarımı büyük bir çemberin içine aldım. İsterse benden nefret etsin. Bakalım sofrada bana gülümsemeye devam edebilecek mi? Kendini ele vermesine çalışacağım. Bıktırıp bunaltacağım.

Ama ya doğruysa? Ya burada birisi kara büyü yapıyorsa? Gerçekten kendisinin Şeytan olduğuna inanıyorsa? Kente gitmeliyim, bu konuyla ilgili bir şeyler bulmalıyım. İçine şeytan girdiğine inanıyorsa, şeytanın içinden çıkacağına da inanır belki. Demek istediğim, şayet şeytanını çıkarttığıma onu inandırabilirsem belki kendine gelir, çünkü elbette ki Şeytan değil, bu olanaksız.

Doktordan Noel hediyeleri için beni kente indirmesini isteyeceğim.

Katilin Günlüğü

Kente gitti. Kente gittin ve araştırıyorsun. Arıyorsun. Kokluyorsun. Hiç. Hiçbir şey bulamayacaksın. Ben dokunulmazım, tehlike dışındayım. Kitap'a baktığını biliyorum. Bakmaya cesaret ettin, yeltendin. Sevgili günlüğümü günahınla pislettiğin gibi... zındık! Kâfir! Günah üstüne günah işliyorsun! Burada Patron olan benim. Bunu daha anlamadın mı? Patron! Sharon da anlamamıştı. Zavallı Sharon... Efendi olan benim, Hâkim olan benim, sizler benim kuklalarımsınız. Herkes önümde secde ederken, sen tutmuş yüzüme bakmaya yelteniyorsun. Dünyanın temelleri sarsılıyor.

Pislettiğin yaprakları yırtmak zorunda kaldım, çirkinleşmişlerdi, leş kokuyorlardı, kokmuşlardı anladın mı? Korku kokuyorlardı, diğerlerinin anladıkları zaman saldıkları koku, anladıkları zamanki berbat koku, sendeki o pis koku, serbest kalmak, eti delmek, yayılmak için bir gedik açılmasını bekleyen o pis koku, biz canlılar nefes alabilelim diye kutulara, çukurlara hapsedilen o korkunç koku. Canım yanıyor, canım yanıyor, var olmanı istemiyorum, seninle oynamak istemiyorum, seninle oynamak istemiyorum!

Yeniden başlamama hiçbir şey engel olamaz. Bir daha ve bir daha. İstediğim sürece. Zamanını sana bildiririm. Yerini. Hiçbir şey yapamayacaksın, çünkü Patron olan benim.

Jeanie

Kendinden söz edeceğine ailenin hayatını anlatmaya devam edemez misin? Daha ilginç. Örneğin, kardeşinin cenazesi, büyük bir olay olmalı...

Katilin Günlüğü

Yine kâğıtlarımı pisletmişsin... Sana ne oluyor? Deliriyor musun? Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni sinirlendirmek, kızdırmak, kızdığım zaman kimliğimi açıklamaya zorlamak mı istiyorsun? Beni

enayi mi sandın? Belki de sevgili saf yürekli Jeanie, sana gelip, "Ama ne diye günlüğümü pisletiyorsunuz Jeanie?" diye bağıracağıma inanıyorsun...

Rüya görüyorsun Jeanie... haklı olarak kızdığımda kendime hâkim olamayacağımı sanıyorsun... şu yarım porsiyon Zack ile kafamı şişirerek beni sinirlendireceğini sanıyorsun. Çok acele karar veriyorsun. Bak ne kadar sakinim. Nasıl da ta içini okuyorum. Başından beri içini okuyorum. Kitap'ı bulmana bile izin verdim. Bulduğun için sevineceğini biliyordum. Üstelik seni oyalıyor.

Azıcık olayların arkasında olanları görmeyi dene... Of, benden bu kadar! Alt tarafı, zavallı bir yaratıksın, senin için elimden hiçbir şey gelmez!

Jeanie'nin Günlüğü

Demek ki diyalog onu her zamanki pisliklerden daha çok ilgilendiriyor. Ne demezsin! On sekiz yaşında ol ve içindeki o müthiş kaçıktan hiç kimseye söz edeme! Ben olmasaydım, beni yaratması gerekirdi! Zaten o pislik günlüğü ile o da bunu yaptı, konuşabileceği bir şey ya da birini yarattı...

Dün kentte büyü ile ilgili bir kitap, bir de şeytan çıkartma üzerine başka bir kitap aldım. Bunun gibi küçük bir kentte bu tür kitaplar için müşteri bulunması çok matrak... Satıcı, esrarengiz bir havaya bürünerek, "Daimi müşterilerim var," dedi.

Bütün yazılanları yuttum: büyüler, şeytan çarpmalar, filan, falan... içim dışım cehennem ateşi doldu. Yine de iyi bir şeytan çıkartma yöntemi keşfettim. Bu işe çok uygun. Dik kafalı ve özellikle cehennemi iblisler için bire bir. Bunun için bir oyun uydurmalıyım. Aceleye gerek yok.

Ona mesaj bırakmadım. Sadece yapraklarını küçük parçalar halinde kestim. Bunu yapmaktan kendimi alamadım, suratını dağıtmayı çok istiyorum. Ama şimdi biraz korkuyorum. Mümkün olduğu kadar az uyumaya çalışacağım.

Katilin Günlüğü

Senden nefret ediyorum.

Eserimi, sözümü, sesimi talan ettin ve sakatladın, keskin makasınla. Şak, şak, beni öldürmek istedin. Ben makas darbesinin keyfini bilirim, şak, şak, etin üstünde şaklar, benim kâğıttan etimin üstünde, televizyondaki deliler gibisin, bir manyaksın, evet bir manyaksın, çirkin, yaşlı bir manyak, senden nefret ediyorum.

Yapmam gereken... hayır, bunu okuyamayacaksın. Ama yine de gerekiyor. Sen bizim paramızla semirirken, vakit geçip duruyor.

Dün annem Sharon'dan söz etti. Azıcık ağladı, her zamanki gibi. Onu teselli ettim. Yalnızdık ve "Ağlama, yapanı yakalarlar," dedim. Tuhaf tuhaf yüzüme baktı. Benden tiksindiğini anladım... Yapmamam gerekir... tabii, anneme değil, tabii yapmam. Ama bu ilk hatam oldu. Çok vahim olabilirdi, çok vahim.

Jeanie'nin Günlüğü

Salak! Demek kendini ele verebiliyor. Söylediğinden de çok sinirlenmeye başlamış olmalı. Ah neden oralarda dolanmıyordum, neden?!

Şeytan çıkartmak için teypten yararlanacağım.

Sharon'un ölümünden beri, korkum uçup gitti. Diğerlerinden daha yakınlık duyduğunuz insanlar vardır, Sharon onlardan biriydi. Bu konuyu daha fazla uzatmayalım.

Annesi biliyor ve susuyor. Annesi. Anneleri. Asıl zayıf noktası annesi. İşe ondan başlamalıyım. Hayır, istediği de bu. Annesini öldürmek için bir sebep uydurmak. Başından beri istediği bu: annesini öldürmek. Bir de suçlu yaratmak: babası!

Deliriyorum. Şu psikoloji kitaplarını okuyunca, çılgın varsayımlar uydurmakla uğraşır oluyor insan. Çılgın düşünceler.

Çıkmazdayım.

Hep çıkmazdaydım.

Katilin Günlüğü

Yeniden başlayamadın değil mi? İyi. O halde önemli şeylerden söz edebilirim.

Jack müzik sınavından A aldı. Clark'ın takımı maçı kazandı. Mark'ın staj raporu beğenildi. Stark sınıfın birincisi. Süper, öyle değil mi? Dört dörtlüğüz diye düşünüyorum. Bir kusurumuzu bulmak zor. Belki de mükemmeli temsil ediyoruz. Böylesi bir mükemmellik için kaç yıl emeklemek gerek?

Babam bütün bunları kutlamak için şampanya içeceğimizi söyledi. Babam oğulları ile iftihar ediyor.

Sharon aptaldı. Sen de Jeanie, ödleğin tekisin, Doktor March'ın evinde işin yok. Burnunu seni ilgilendirmeyen işlere çok fazla sokuyorsun. Kötüsün.

Jeanie'nin Günlüğü

Kocakarıyı mutfakta sıkıştırdım. Oradan buradan konuşuyorduk, sözü çocuklara getirdim. Sharon için ne de üzülüyorlardı, ne feci bir kazaydı... (Ben soğan soyuyordum, bu sefer gerçekten yaptığım işe uygun bir görüntü arz ediyordum.) "Bu akşam için bir puding yapalım mı efendim?" "Neden olmasın?" "Çocuklar hakkında size demek istediğim bir şey vardı, aralarından biri yatağını ıslatmış, bu işlerin bu kadar uzun sürmesi ne tuhaf!" "Çok küçükken vazgeçmişlerdi. Herhalde bir kaza olacak, bir rüya... herkesin başına gelebilir. Unu verir misiniz?" "Burada görüşebilecekleri genç kızlar yok, yalnızlar..." "Buna pek meraklı değiller, aile onlara yetiyor, kızların peşinden koşmak için daha çok gençler, zamanı gelince o da olacak, her şey zamanında..." (Kızların peşinden koşmak için daha çok genç mi? O koca boğalar mı?)

"Pudingi üzümlü mü çikolatalı mı yapayım?" "Hem üzümlü hem çikolatalı." "Dün Jack'i sizi Sharon için teselli ederken gördüm. Çok düşünceli çocuk." "Jack mi? Sanırım yanılıyorsunuz." "Karıştırmış olacağım. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki... Acele ile ko-

ridordan geçerken..." "Hayır, anımsamıyorum." "O kadar üzgün görünüyordunuz ki..." "Yok, gerçekten Jeanie; rüya görmüş olmalısınız. Şuraya bakın. Çabuk, yanıyor!" (Yalan) Konuşmamız kesildi. Her alanda başarısızlık!

Doktorun çalışma odasına bir daha gideceğim. Bugün öğleden sonra toz almaya giderim. Gerekiyor da.

İniyorum. Kapı çalıyor.

Katilin Günlüğü

Kapı çalıyor. Jeanie aşağıya iniyor. Bu saatte kim olabilir? Bir kadın sesi... Karen'in annesi... çığırtkanlığından tanıdım. Ne istiyor bu kadın? Gidiyor... Jeanie yukarı çıkıyor. Ağır manda yürüyüşü ile. İşte, odasına girdi.

Dinlenme saati. Bizim evde öğleden sonraları hâlâ yatılır. Düşünceye dalınır, gevşenir. Ben düşünmeye dalıyorum. Gevşiyorum.

Annemin öğleyin hali bir tuhaftı. Ona ne yaptın acaba Jeanie? Ağzından laf kapmaya mı çalıştın? Bunu ne diye yapasın Jeanie? Annemin hastalanmasını mı istiyorsun?

Her yere burnunu sokma huyun ile Sharon'un başına ne getirdiğini görmedin mi? Sharon öldüyse, kabahat senin, anladın mı? Hareketlerine dikkat et Jeanie, yolun cesetlerle dolsun istemiyorsan daha serinkanlı ol... Öldürme zevkini bana bırak, kıskanç olma, bu iş kadın işi değil, anladın mı?

Bu kadar gevezelik yeter, saati geldi. Hazırlanmalıyım.

Sahi Jeanie, Karen'in annesi intihar etmeli mi sence? Çektiği acı yüzünden yani?

Jeanie'nin Günlüğü

Pis domuz! Bende suçluluk duygusu uyandırarak beni faka bastıracağını mı sanıyorsun? Beni çocuk mu sandın? (Bu cin sert, yakıyor; felaket bir şey, yine de... ikinci yudumda çok daha iyi.)

Tamam, ananı rahat bırakacağım. Sana bahane ve fırsat yaratmayacağım. Vazgeçmeyi tercih ederim ama Karen'in annesine do-

kunma, yoksa... yoksa ne? Hiç. Her zamanki gibi. Kendimi tamamıyla âciz hissediyorum.

Dâhiyane bir fikrim var. Eleme yöntemiyle gideceğim. Elemek. İçlerinden birinin kolunu, sağ kolunu yaralayacağım, sonra ötekinin, mesajlar durana ya da yazısı değişene kadar. Tehlikesiz, basit yöntem, sakarlık: "Hay Allah! Çatalı kolunuza saplamışım! Özür dilerim, tavuk sandımdı..." Veya merdiven basamağını iyice cilalamak, ne talihsizlik, kırık bir bacak! Ya da arabanın frenlerine sabotaj? Ah, ne yazık! Hayır, hayır, komünistlerin işi değil, rastlantı sadece. Hepsi mortoyu çekti mi? Hay Allah, doktor için kötü oldu, doktor da mı mortoyu çekti? Ah, ülke için ne büyük felaket! Bunca tanınmış aile, Büyük Riyakârlık nişanı takılıyor ölüm sonrası! Başkan da cenazeye geliyor. Ya Jeanie? Siyahlar içinde, ciddi, toplu saçları ile güzel kadın Jeanie. Başkanın ellerini sıkıyor. Zavallı, zavallı küçükler, o kadar nazik, o kadar saf, o kadar bizden... Anne yıkılmış, hayır: Anne intihar etmiş, pişmekte olan Noel hindisi ile birlikte kafası fırının içinde...

Kapıda biri var. Bardağımı bırakıyorum, şu bardak da bir türlü düz durmuyor... Saati göremiyorum, üç akrepli saat. Saat de mi sabotaja uğradı yoksa? Kalkıp bakmak istiyorum. Yerimden kımıldayamıyorum. Her şey sallanıyor. Tuhaf. Belki, belki yorgunluktan.

Beynimdeki bütün bu kargaşa... fazla düşünmekten, artık bir işe yaramıyor, her işe bakan hizmetçi artık hiçbir işe bakamıyor.

Biri nefes alıyor ve fısıldıyor, sonra tokmak dönüyor, evet evet, döndüğünü görüyorum. Ha ha, kapı kilitli. Tuhaf şey, yazdıklarımı okuyamıyorum. Hepsi Çince yazılmış, Çince bildiğimi bilmiyordum...

Yetti artık şu şamata, şu sandalye, düşüyordu neredeyse. Tabancam nerede? Hah, gördüm, yatağın üstünde, çok güzel... aslında temizlemeyi bitirip, mermileri sürmeliyim. Yoksa tehlikede olurum, öyle ya! Sanki bir şey kapıya sürtünüyor, koca bir kedi gibi, sinirleniyorum, gidip açacağım. Benim kapım hasır paspas mı?

Okur dostlar ve dinleyiciler, işte hakikat zamanı geldi... evet, bir dakika, yeter ama, kapımı şilte mi sandı ne? Gidip gününü göstereyim...

Aniden kafama esti. Dayanamadım. Gitmem şarttı. Dayanılmaz... her yanımdan çekiştiriyordu. Yataktan çıktım.

Koridorda, parmaklarımın ucuna basarak yürümeye başladım, sadece onu düşünüyordum, ustura elimdeydi, kanla dolmuşçasına ağırdı, kanla dolmuş bir parçam gibi, vücudumun uzantısı olan bir başka uzuvmuş gibi.

Kapısının altından ışık sızıyordu. Oysa vakit geçti. Uyumuyordu, beni bekliyordu, beni beklediğini hemen anladım. Beni uyandıran da bu oldu, karabasan değil, hayır, senin bekleyişin, gecenin içinden çağırışın, yapılması gerekeni sana gelip yapayım diye...

Oradaydım, titriyordum, böyle beklerken hep titrerim. Kapının önüne dikilmiştim, seni dinliyordum, öbür tarafta, tek başıma, karanlık koridorda, kalçama dayadığım ustura ile... sırasıydı, Jeanie sıran gelmişti.

Sana seslendim, fısıldayarak dudaklarımı kapıya yapıştırdım, kapının tahtasına sürttüm:

"Cevap ver, cevap ver lütfen..."

Kapıya yapışmıştım, kapıya yaslanmıştım, kapıya sürtünüyordum, okşanmayı bekleyen bir kedi gibi, çizgili pijamam ile, usturam tahtaya dayalı, usulcacık tahtanın içine girerek... Çıkmanı istiyorum, çıkmanı, usturanın içini delmesini, aç şu kapıyı, aç! O kadar çabuk öleceksin ki, anlamadan, sadece tatlı gülümsemem gözlerinde ve duyacağın o müthiş sıcaklık karnında...

Kalktığını duydum, sonra birden o gürültü oldu, çıkarttığın o müthiş gürültü. Neden o kadar gürültü çıkarttın? Hakkın yoktu, sanki odada her şey yuvarlanıyordu... Babamın sesini duydum: "Ne oluyor orada?"

Babam kapını vurdu: "Bir şey mi var Jeanie?" Boğuk sesin yanıtladı: "Her şey yolunda efendim, yataktan düştüm, hepsi bu!" Sonra da bir gülme, deli gülüşü... Babam, "Haydi yataklarınıza," dedi. Biz de yatmaya gittik. Yüzükoyun yattım ve sonunda uykuya daldım...

Şu anda sıçrayarak uyandım. Yine Jeanie'nin beni arkamdan yakaladığını, bir eşarp ile boğduğunu, ölmekte olduğumu ve durmadan güldüğünü gördüm düşümde. Aptalca bir düş. Eşarp bükülüyor, ağzımdan giren kaygan ve yapışkan bir yılan oluyordu. Uyandım.

Şimdi sakinim. Az kalsın ne büyük aptallık edecektim! Ciddi biçimde kendime hâkim olmalıyım.

Jeanie'nin Günlüğü

Akşamdan kalma olmak. Şişe boşalmış. Kimse görmeden atmalı. Dün geceki şamatadan sonra, görünmez olmamda yarar var. Hepsi kötü kötü bakıyor... Yanağımda bir çürük var, bir de kalçamda...

Yazdıklarımı okudum, çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum. Yazmak işte bu işe yarıyor... Tanrım, ne aptallık, ölebilirdim. Düşündükçe kafam iki misli ağrıyor, bir aspirin içeceğim.

Kalkmak isterken yuvarlanmış olacağım, çünkü iskemle yerdeydi ve defter açıktı. Yerde uyandım, her yanım donmuş. Hey Tanrım, içki içmek gerçekten günahmış. Anneciğim, haklıymışsın.

Gittiler. Kütüphaneye gideceğim. Dün gidip bakamadım. Kocakarı çevremde dolandı durdu.

Tahmin etmiştiniz değil mi? Kazandınız. Kitap'ın yerinde yeller esiyor. Uçmuş! Her yanı aradım: yok! Beni rüya gördüğüme inandırmaya çalışıyorlar veya görmem istenmeyen yeni bir yüz eklenmiş olmalı.

Ha unuttum. Çam ağacı geldi. Dev gibi bir şey, iğne iğne. Bu gece süslenecek. Noel yakın. Noel'i Acapulco'da geçirecek olan o ahlaksız Bobby aklıma geldikçe... oysa belki de ben şöminede yakılacak odun olacağım... O pis alçak, papeller ve takılar ile tüymeseydi, ben de burada sürünmezdim, şimdi bikinimi giymiş, plajda sere serpe yatıyor olurdum.

Doktorun yatak odasında hiç arama yapmadım. Belki de işe yarar.

Gidiyorum.

Katilin Günlüğü

Çam ağacı geldi! Harika bir ağaç. Onu yaldızlı toplar ve çiçekler ile süsledik. Parlıyor. Güzel bir çamı süslemek ne keyif! Annem şarkı mırıldanıyordu, babam merdivenin üstüne çıkmış en tepeye kristal yıldızı oturtmaya çalışıyordu. Gerçekten de harika bir Noel olacak, özellikle benim için.

O akşam söyleyeceğimiz ilahileri prova etmemiz gerek, çünkü annem bizi dinlemek üzere bir sürü insan çağırdı ve Clarisse gelip piyano çalacak. Biz şarkı söylerken her zaman bize eşlik eder. İyi bir refakatçi.

Seslerimiz güzel, pes, güçlü, çok duygulandırıcıymış. Annem, dördümüzün, Tanrı'nın adını yüceltmek için, beyaz gömleklerimiz içinde, ayakta düzgün bir sıra halinde durmamızı istediğinden, bize Jack değil Clarisse eşlik ediyor. Tam bir koro. "Melekler Korosu". Şansın var. Pek yakında bu koroyu doğrudan dinleyeceksin.

Göreceksin Jeanie, bizde Noel nasıl kutlanır, göreceksin.

Jeanie'nin Günlüğü

Şaşkınım. (Çok matrak, bu sözcüğü günün birinde kullanacağım aklıma gelmezdi... Aslında yapacağımı asla sanmazdım dediğim daha çok şey var...)

Kitap'ı buldum. Doktorun donları arasındaydı. Yani, şaşkınım. Oraya kim koymuş olabilir? Doktor mu? Oğlunu korumak için mi? Yoksa doktor?.. Yok canım, deliriyorum.

Yine de bunun bir açıklaması olmalı. Her zaman, kocakarı biliyor diye düşündüm. Neden doktor bilmesin? Sanırım, benimle kedi fareyle oynar gibi oynuyorlar.

Dün gece ağaç süslendi. Yukarı çıkarken bitkindim. Bu sabah, günlük safsatalarını okumaya gittim. Noel'i sevinçle karşılıyor, leş kargası! Bu Clarisse kim, öğrenmeliyim. Bu körolası memlekette, öldürülecek daha kaç kadın var acaba?

Defterine birkaç satır yazacağım:

Tanrı'nın adını ağzına almaktan korkmalısın. Sen ki kan kırmızısın. Tanrı'nın eli caniyi vurur ve küle dönüştürür...

Hoşuma gitti. Kodesteki vaazları anımsattı, ne de gülerdik! Gidiyorum, kocakarı beni çağırıyor. Ütü ve sökükleri dikme angaryasına!

Katilin Günlüğü

Tanrı kötü kokuyor. Tanrı pis. Tanrı ihtiyarlar gibi kokuyor. Islatılmış yatak kokuyor. Sen bir tutsaksın Jeanie, o bunak ihtiyarın emirleri karşısında korkuyorsun. Ama ben özgürüm, tanrılara aldırmadan evrenlerden geçen bir uzay kahramanı gibiyim, Kitap'ın Sahibi Benim. Ölümün Kâtibi Benim. Sana bembeyaz ve sapasağlam dişleriyle gülümseyen Tanrı'nın Gizli Yüzü Benim. Benim dişlerim alt kısmından çürük, ne yersem kararıyor ve çürüyor, dişlerim kurtçuk dolu, ne yalarsam kükürt tadına dönüşüyor ve kokuyor.

Sence Clarisse kaltak mı?

Söylesene Jeanie, ne halt karıştırıyorsun? Uyuyor musun? Sayı kazanmadan tilt oynamakla mı yetiniyorsun? Silkin kızım, haydi silkin! Bazen, seni o kadar çok tanıyor gibiyim ki...

Jeanie'nin Günlüğü

Beni tanıdığı doğru. Bazen, beni taklit ediyor gibi geliyor.

Sabahım iyice dolu. Etrafı toplayacağım, Noel için hazırlık, toz alma, vb. İştahla kahvaltı ettiler. Kocakarı "Büyük Noel Gecesi" nden söz etti. Önce tıkınacaklar, sonra dua edecekler. Tanrı'ya armağanlar sunacaklar. Neden bir Jeanie ya da Clarisse sunmasınlar ki? Kodeste bir Fransız kadın vardı, bana "Jeanisse" derdi. "Cenis" diye telaffuz ederdi. Çok gülerdi çünkü bu bir inek adıymış.

Bugün öğleden sonra televizyonda bir bilimkurgu vardı. İnsanları ele geçirmek için insan kılığına giren bir yaratığın öyküsüydü. Yaratığın kime dönüştüğünü bilmek olanaksızdı. Siz, ben, herkes olabilirdi. Ya da o?

Tamam, bunu yazmaya utanıyorum ama yine de düşündüm... ya insan kılığına girmiş bir yaratıksa? Kana susamış, bana oyun oynayan, yanlış iz üzerine süren bir yaratıksa? Büyü, nevroz, şizofreni, Şark Ekspresi'nde cinayet gibi yanlış izler üzerine... ne yani, azıcık da eğlenmeyelim mi?

Bu gece, Doktor Bey, ağaç için ışıklı süsler getirecek.

Karen'in annesi, Sharon'un arabasında unuttuğu başlığı vermeye uğradı. Başlığı dolabıma koydum.

Yaptığım yanlışı anlamaya başlıyorum; onlardan biri olduğuna bir türlü inanmak istemiyorum. Onlardan biri olduğu halde, onunla onlar arasındaki ilişkiyi kuramıyorum bir türlü.

Zavallı kafacağızımın bunca soru ile dolabileceği asla aklıma gelmezdi. Gördün mü babacığım, o kadar da avanak değilmişim... her ne kadar o cadı karının evinde enselendimse de...

Tamam, işe dönme vakti.

Katilin Günlüğü

Bugün öğleden sonra, babamın koca sarı pilicine rastladım. Koluma girdi ve bir süre yürüdük. Parfüm kokuyordu. Kolundan çıkmaya çalıştım ama çok sıkı tutuyordu, göğsünün kabardığını görüyordum, nefesini hissediyordum, bir türlü inanamıyorum... babamla bu kadın.

Bu işi bu kadınla yapmak beni iğrendirir. Neden durmadan bunu düşünürler, bilmem. Neyse, bizi birlikte gören olmadı. Bu gibi ayrıntılara çok dikkat ederim. Nerede oturduğunu gösterdi. Doğru dürüst bir bina. Kapıcısı yok. Yukarı çıkıp bir şey içmemizi önerdi ama reddettim. Kocası konsültasyona gitmiş... Erkek düşkünü olmalı. Babamı onun adına öpmemi istedi. Pis gülüşünden nefret ediyorum. Pis siparişlerini kendi versin.

Annemin Jeanie'ye, "Karen'in annesi ne istiyordu?" diye sorduğunu işittim. Jeanie, "Hiç," dedi. "Sadece bana vereceği bir şey varmış."

Jeanie, hayatım, benden neler saklıyorsun sen öyle?

Jeanie'nin Günlüğü

Hepsi aşağıda film seyrederken, doktorun odasına girip Kitap'ı aldım. Yüzümün çizildiği sayfayı yırtıp, kâğıttan bir kuş yaptım, sonra da onu giysi dolabına koydum. O domuza öyle kinleniyorum ki kendimi tutamıyorum.

Kitap burada saklı. Nerede olduğunu söylemeyeceğim. Bilinmez. Kâğıttan kuşun üzerine "Kötülük'ü defetmeye geldim" diye yazdım. Büyü kitabından kopyasını çıkardığım birkaç resim çizdim. Sonra korkunç bir sesle –burnuma mendilimi tutmuştum– şeytan çıkartma sözcüklerini kaydettim (Jeanie Morgan *Şeytan VI'nın Dönüşü*'nde). İbranice bir şeylerdi, ya da bilmem nece... ama etkileyici. Çevirisini yapmadım. Kafasını yoradursun.

Koca sarışına imzasız bir mektup yazacağım. Doktorun oğulları ile görüşmesin diye. Endişelenecektir ama hiç değilse hayatta kalacaktır. *Kaltak karı, babası yetmiyormuş gibi bir de oğlu!*

Neyse, iyi olacak! Vay canına! İçki bitmiş. Almak gerekecek. Hava soğuyor. Yakıt gerek! İyi geceler oğlan çocukları!

Yarın sabah gidip teybi koyacağım. Yolda rastlaşmamış olmamız ne tuhaf! Geçen sefer, teybi ben gelmeden az önce çalıştırmış olmalı. Demek geleceğimi biliyordu... demek ben banyoyu temizlerken yerleştirdi. Yani, banyo, odasına bitişik mi? Yani şimdi bu, bu mu demek?

Katilin Günlüğü

Kitap'ı bozmuş! Kâğıttan yaptığı o gülünç kuşu açtım ve defalarca, olanca gücümle bıçakladım. Hiçbir şey buradan Kötülük'ü defedemez, hiçbir şey! Burası benim yerim, evimdeyim, anlıyor musun? Bıçağımı yanaklarına, ağzına sapladım. O pis küfürbaz ağzına, bıçağın ucu ile dudaklarını araladım, dilinin altına sokup çevirdim, dişlerinin arasına, kan kırmızısı bir bulamaç, sesini kesmen için, anladın mı?

Geçen gece şansın vardı, biliyor musun? Ama her zaman olmayacak. Sabırlı ve inatçıyım. İmanla dağ devrilir, benim imanımla işkemben delinecek.

Bu sabah postacıya bir mektup verdin. Mektup yollamandan hoşlanmıyorum. Başka işin yok mu?

Jeanie'nin Günlüğü

Teybi koyamadım. Fırsat olmadı. Öğleden sonra herkes dinlenirken bir kapının açıldığını duydum. Benimkisini araladım. Clark tuvalete gidiyordu. Kapıyı aralık bıraktım ve tabancayı elime aldım (biri beni görmüş müdür diye ne hallere girdim), bir başka kapı açıldı, baktım Mark'tı. Jack'in odasına girdi. Bir başka kapıdan Stark çıktı aşağıya indi, süt alıp yukarı çıktı. Şu süt içme merakı... sen yeniden biberona başla! Mark, Jack'in odasından çıktı. Kendi odasına girdi. Clark tuvaletten döndü, elinde bir kitap vardı. Sonra hareket kesildi. Doktor çıkageldi ve anırdı: "Gidiyoruz, gidiyoruz."

Onu duyar duymaz kapımı kapattım. Patırtı, gürültü, aşağıya indiler. Kocakarı aşağıda, televizyonun karşısında örgü örüyor. İyi.

Bu gece, onlar dönmeden yazdığını buldum:

CQFD: Bu büyüdür!

Sanırım benimle dalga geçiyor.

Teybe gelince, yapacağım şu: Yarın öğleye doktor dönmeyecek. Hastanede bir hastası varmış. Sofrayı toplar toplamaz, "Banyoyu temizleyeceğim hanımefendi," diyeceğim. Orada, kutsal dinlenmelerine çekilmelerini bekleyeceğim. Teybi çalıştıracağım. Odanın kapısını gürültüyle kapatacağım. Eminim, gidip bakacaktır.

Kitap'ı bulmak için bütün evi altüst edeceğinden eminim. Ama sakladığım yer çok iyi.

Neyse, görürüz. Şimdi yatağa. Karen'in annesinden bir şişe ödünç Sherry aldım. Fena değilmiş bu Sherry.

Katilin Günlüğü

Bu sabah, sarışın buradaydı. Beni bekliyordu. Acelem olduğunu söyledim. Bir kadeh içmemiz için ısrar etti. Onun evinde. Kabul ettim. Yarım saat boş vaktim vardı. Bu da yeterliydi. Onun evine gittik. Diğerleri şüphelenmesin diye, vücudumun ara sıra bu gibi işler yapmaya ihtiyacı var. Bunu ne kadar iğrenç bulduğumu bilmemeleri gerek. Oraya varır varmaz bana içki verdi – viski. Viskiden nefret ederim ama kimse bilmez. İçtim, o da içti. "Rahatlayın," dedi. Ayakkabılarını çıkardı. "Kocam hastanede ameliyatta, babanızla randevusu vardı," dedi. Her yanı oynuyordu, bıçağım yanımda olsaydı...

Terliyordum, koltuk altlarım terlemişti, yapmamı istiyordu, bundan kaçınmak imkânsızdı, yaklaştım, ağzından öptüm, sanırım sertçeydi, geriye çekildi, inleyerek: "Hey yavaş ol koca ayı!" dedi. Yakalayıp, yeniden yaptım, çırpındı. Madem istiyordu, alacaktı...

Ayrıldığımda, inliyor, kıvranıyordu, ahtapot gibi. Bütün sevimliliğimi takınarak onu teselli ettim: "Kusura bakmayın, kendime hâkim olamadım, o kadar çekicisiniz ki..." (Dişi domuz diye düşündüm, iyi bir bıçak darbesi yeseydin daha iyi mi olurdu? Etimi etine değdirdiğim için dizlerime kapanıp teşekkür etmelisin!) Ona gülümsedim, yani gülümsemeye çalıştım... Burnunu çekti, giyindi, aslında memnun olmadığı söylenemezdi...

Sonra da derler ki normal olmayan benmişim.

Eve dönünce uzun boylu yıkandım.

Gidip bakacağım. Jeanie'ciğim haberlerimi bekliyordur. Kapısını kapattı. Gidiyorum.

Jeanie'nin Günlüğü

Tuhaf, kapılardan hiçbiri açılmadı. Bir şey duymadım. Kocakarı aşağıda piyano çalıyor, bir ilahinin provasını yapıyor. Bir çığlık. Bir çığlık mı duydum?

Kimse kıpırdamıyor, rüya görmüş olmalıyım. Ne yapıyor?

Katilin Günlüğü

Odamdayım. Küçük defter, küçük defter, tek arkadaşım, yapayalnızım, korkuyorum...

Ses bir şey söyledi, ses benimle konuştu, azarlıyordu, sözcükler fısıldıyordu. Annemin mantosunu okşarken ses arkama geçti. Yılanın sesi, sürünen ve ısırmak isteyen yılanın ıslığı ve tıslaması, dişlerini sökeceğim!

Sözcükler, sözcükleri anlamadım; sert sözcüklerdi, beni yaralamak istiyorlardı. Kitap'ı doldururken mırıldandıklarım gibi büyülü sözcüklerdi... Sesten korkmuyorum, senin sesin olduğunu biliyorum, sözcüklerin etkili değil. Patronluğa soyunuyorsun, öyle mi? Ama yapamazsın, sesin sahte, sözcüklerin sahte... beş para etmezsin bunu anlamadın mı?

Ama sana bir mesaj bıraktım.

Jeanie'nin Günlüğü

Tamam, gittiler. Giderken arkalarından baktım. Sakin, güleç yüzlü. Jack yukarı çıkıp atkısını aldı. Clark çikolata kemiriyordu. Stark Mark ile bir kız konusunda şakalaşıyordu.

Not bırakmamış! Ama teyp yatağın üstündeydi. Ne ihtiyatsızlık! Ya kocakarı dinlenmek isteseydi?

Teyp çalışmıyordu, çalıştırdım. Duyduklarımı yazacağım.

Infandum, regina, jubes renovare dolorem. Abyssus abyssum invocat!

Bu zırvalar da ne?

Bütün bunları tiz ve yanık bir sesle, büyücü sesiyle söylemiş. Belki de lanetliyordur. Gidip kitapçıya sormalıyım, bu işleri biliyor gibi. Karen'in annesi kente iniyorsa, beni de bırakır mı diye gidip soracağım!

IX. Düşünceler

Jeanie'nin Günlüğü

Bugün öğleden sonra, Karen'in annesi beni kitapçıya bıraktı. Kitapçıdan, bir kitapta okuduğum ve anlamadığım iki deyimi açıklamasını istedim. Gülümsedi, Latince deyimler lugatına (nasıl yazılıyor?) baktı ve açıkladı: "Ey Kraliçe, korkunç bir acının tazelenmesini emrediyorsun!" Birincisi buydu. İkincisi de: "Uçurum uçurumu çağırır!" Kitapçıya göre bu, yanlış başka yanlışlara yol açar demekmiş.

Cinayetler zincirleme sürecek demek mi bu? Yoksa benim yanlışım (onu doğru yola çağırmak) onun yanlış yapmasına mı yol açacak (bir başka cinayet)? Ya da acısını hatırlatarak olayları hızlandıracağım mı demek? Ya, ya, ya, ya... nereye gidiyorum? Nereye koşuyorum, koşarken başımı nereye sokuyorum?

Bu akşam yemekten sonra doktora mektuplarını götürdüm, çalışma odasına. Bilimsel yayınlar filan. En saf halimi takınarak, Yunanca ve Latince bilip bilmediğini sordum. "Tabii ki. Ne biçim soru bu? Geçmişi bilmek geleceğe yol açmaktır," dedi, vs. vs. Yarım saat tıraş dinledik, sonunda sıvıştım.

İlginç olan tek şey, oğullarından hiçbirinin buna ilgi göstermediklerini, matematik kafasına sahip olduklarını söylemesiydi. Gerçi onlara biraz öğretmişti ama... Doktorun öğrettiklerinin, bütün oğullarına yaramadığını söylemek zor, çünkü aralarından biri Latincesini belli ki unutmamış...

Doktorun pilici mektubumu aldı mı acaba?

Bir şeyler olacakmış gibi bir his var içimde.

Katilin Günlüğü

Günaydın Jeanie. İyi uyudun mu? Bugün bana mesajın yok mu? İyi, sonra görüşürüz...

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

İşin içinden çıkamayacaksın. Mahvolduğunu görmüyor musun? Geriye dönmek için henüz vaktin var. Gördün mü, sesimi değiştirmiyorum. Aleti çalışır bırakıyorum. Dinle: Kim olursan ol, bu dünyada sana da yer var. Yaptıklarından vazgeçmen yeter, anlıyor musun? Sandığın kadar kötü değilsindir.

Katilin Günlüğü (Teyp)

Vaaz veresin diye para almıyorsun, Jeanie hayatım, bulaşık yıkayasın diye para alıyorsun. Sana fazla özgürlük tanıdım, istismar ediyorsun.

Bugün, babamın pilici beni bulmaya geldi. Bana acele söyleyeceği bir şey varmış. Söyledi.

Benim hakkımda böyle korkunç şeyleri kim yazmış olabilir? Aniden, benimle görüşmekten vazgeçti. Can sıkıcı. Onun için bazı keyifli işler tasarlamıştım ve sen aptalca engellemiş oldun... Belki de onun yerine sen nasibini alırsın, ha? Ne dersin?

Benim sesimi asla tanıyamayacaksın Jeanie, çünkü bu benim sesim değil.

Jeanie'nin Günlüğü

Teybi kapımın önüne bırakmış. Kapıyı açınca, kapaklanıyordum. Beni asıl endişelendiren, koyarken duymamış olmam. İçim geçmiş olmalı. Şu sıralar uykularım bozuk, sinirlerim de...

Kapı çalıyor.

Karen'in annesi intihar etmiş. Kafasını fırına sokmuş. Kocası birkaç günlüğüne yokmuş. Yalnızlığı kaldıramadı.

Bize haber veren polisin resmi açıklaması bu. Onu bahçıvan bulmuş. Gaz kokusu yüzünden. (Bütün mahalle havaya uçabilirdi.) Oğlanlar, babalarıyla kentte. Kocakarı ağlıyor. Onda da bir mendil stoku olmalı ki... burada felaketler olağan olmaya başladı. Neyse, ilk kez bu işi onun yaptığını düşünmüyorum... yoksa? Öğleden sonra, herkes odasına çekilmişken mi? Yukarıda biri yürüyor. Yok canım, hayal görmüş olmalıyım. Sinirlerim ayakta.

Ancak bu ölümü öngörmüştü. Cesaret edebilir mi? Bu kadar çabuk? Herkes evdeyken? Kudurmuş olmalı.

Döndüklerini duyuyorum. Mutfaktayım. Gülüşmeler, itişmeler, etraf kar kokuyor, Noel kokuyor. Zavallı küçük Karen, zavallı aile, ne korkunç yazgı!

Benim bu hengâmede işim ne?

Katilin Günlüğü

Karen'in annesi intihar etmiş. Ne hazin bir haber! Kafaya koca bir darbe indirerek intihar etti. Sonra o kafayı fırına soktu ve gazı sonuna kadar açtı... zavallı kadın, acısından öldü.

Görüyorsun ya Jeanie, her şeyi tahmin edebiliyorum. Başına bir felaket geleceğini sana söylemiştim. Onun için, içeriye girmeme izin vermesi ne ihtiyatsızlık... kızı kadar aptal. Yağan kar yüzünden kimsenin bir şey duymayacağını bilmeliydi. Bütün sesleri bastıran kar ile her yer ne kadar sakin, öyle değil mi?

İşlerime daha uzun süre burnunu sokacak mısın? Vazgeçemiyor musun? Öldürmem hoşuna mı gidiyor? Gerçekten hoşlanıyor musun Jeanie?

Jeanie'nin Günlüğü

Blöf yaptığından eminim. Onu öldürmedi. Rastlantı. Beni işletemezsin, anladın mı pis domuz? Zavallı kadıncağız, bu şişeyi vereli ne kadarcık oldu? Şişe boşaldı bile. Zaman ne çabuk geçiyor. Bu heyecanlı olaylar boğazımı kuruttu, artık bir şey düşünmek istemiyorum, uyumak, eğlenmek, eğlenmeyeli ne kadar oldu? Susadım, bir bardak su almalı...

Su midemi bulandırıyor. Hep susuyorum gibi geliyor. Pencere kapalı mı, gidip bakayım.

Yeniden kar yağmaya başladı. Aşağıda şarkı söylüyorlar. Doktor keyifsiz, iyice kafa çekti. Belki de sevgili piliççiği ile kavga etmiştir...

Ne aptalım! Kaz kadar, iki kaz kadar, bir kaz sürüsü kadar aptalım. Bu kadını gidip görmem ve hangisi ile... sormam... biraz zor. Bir başka yol bulmalı. Sonra kızın çevresinde dolandığımı görürse, onu mahkûm etmiş olmaz mıyım? Tüh be, kahrolası gerzek! Gidip zıbarsam iyi olacak.

Onca acı çekmiş Karen'in annesini andıktan sonra...

Katilin Günlüğü

Bu sabah babamı kaltağın evine girerken gördüm. Onunla benim... bilseydi. Ben de erkeğim. Giderilecek ihtiyaçlarım var. Acelesi var gibiydi zavallı babacığımın. Belki de annemle babam, bu işleri artık yapmıyorlardır, hayır, böyle şeyler düşünmek istemiyorum.

Çıkacak mı diye bir süre bekledim. O kaltağın benden söz etmediğini umarım. Babam beni çalışma odasına çağırıp soracak olursa... inkâr ederim tabii. Ama can sıkıcı olur. En iyisi kadının kentten gitmesi. Bir yapabilseydim, leş karı! Ama olmaz, Sharon ve diğerleri ile bir bağlantı kurabilirler... Şansın var iğrenç kart orospu, hatırladıklarım midemin bulanmasına yeter.

Sana gelince Jeanie, beni rahat bırak, eğlenecek halde değilim.

Jeanie'nin Günlüğü

Dün gece gene çok içtim, alışkanlık oldu. Biliyorum, bu alışkanlık nicedir var.

Bir bilanço yapmanın zamanıdır. Bu işi doğru dürüst yaptıktan sonra bir karara varacağım.

Bilanço:

Noel'e beş gün var. (Zaten, piyanoda onlara eşlik eden Clarisse ile prova yapıyorlar.)

Ailenin altı üyesi var:

- Doktor olan baba;
- Kalp hastası olan ana; azıcık beyni sulanmış, bir oğlunu kaybetmiş.
- Mark, avukat yazıhanesinde stajyer.
- Clark, üniversite öğrencisi, futbolcu.
- Stark, bilgisayarcı.
- Jack, konservatuvarda.

Katil, Doktor March'ın dört oğlundan biri gibi görünüyor.

Katilin Görünümü:

- Sadece kadınları öldürüyor.
- Öldürmek onu cinsel açıdan uyarıyor.
- Şalgam seviyor.
- Patates kızartması seviyor.
- Yatağını ıslattığı oluyor.
- Rahatsızlıkları var: susama, baş dönmesi, titreme.
- Viskiden nefret ediyor.
- Sevimli ve güler yüzlü.
- Latince biliyor (ya da deyimler kitabı var).
- Ailenin hiçbir üyesine ait olmayan bir yazısı var.
- "Mistik" taşkınlıkları var.
- Tanınmaz bir sesi var.
- Bütün düşüncelerimi tahmin ediyor.
- Oyun oynamayı seviyor.

- İlgiye ihtiyacı var.
- Annesini öldürmek istiyor.
- Babasının metresiyle yatıyor.
- Her seferinde değişik biçimde öldürüyor.
- Kâbus görüyor.
- İştahı yerinde.
- İçki içmiyor ya da hemen hemen hiç içmiyor (hiçbiri sık içmiyor).
- Ailesi ile iftihar ediyor.
- Benden nefret ediyor, korkuyor, küçük görüyor.
- Sessiz hareket ediyor.
- Bütün geçmişimi biliyor.
- Yalan söylemeye bayılıyor.
- Çocukken kuzini Sharon'u öldürmeyi denemiş (on yıl sonra başardı).
- Kardeşlerinden birini öldürdüğünü ima ediyor.
- Giderek sıklaşan aralarla öldürüyor.
- Hep vicdan rahatlığı içinde olmak istiyor (başlangıçta ise aksine, zevk için öldürmekle övünürdü).

Görünüm bu, notlarımı tekrar okuyup bir şey unutup unutmadığıma bakacağım.

Diğer Gözlemler:

- Katil, notlarını, günlüğünü, annesinin kürk mantosunun kıvrımında saklıyor. Annesinin odasında, dolabın içinde.
- Katil, bir çeşit Büyü Kitabı'na sahip, oraya kurbanlarının yüzlerini çiziyor, onları karalıyor ve sakatlıyor.
- Sözünü ettiği tek cinsel serüveni, babasının metresiyle yaşadığı serüven.
- Katilin annesi, onun kim olduğunu biliyor ya da kuşkulanıyor gibi (büyük olasılıkla diğer oğlunu öldürdüğünü biliyor mu?).
- Kitapçı, büyü kitaplarının daimi müşterileri olduğunu söyledi.
- Katil birkaç kez gece kapımı açtırtmayı denedi.
- Bana uyuşturucu verdi.

- Kapımın önünde pis numaralar yaptı.

- Onu hiç görmedim (bu biraz şüpheli!).

- Burada bulunduğum kısa süre içinde öldürdüğü (ya da öldürmekle övündükleri) kimseler: Demburry'deki kız, Karen, Sharon, Karen'in annesi. Dört kurban. Doktorun metresini öldürmeyi tasarlıyor. Bu hızla giderse kısa zamanda izini belli eder. Demek ki bu çılgınca tutkuya kapılalı çok olmadı. Ben buraya geleli beri mi?

Ya bensem? Kızarmış patates ve şalgama bayılırım, viskiden nefret ederim... Ama doktorun metresiyle yatmadım... zırvalıyorum!

Şu kontrol listesine devam edelim (hoş oluyor, havaalanı kontrolleri gibi...):

- Garajda kareli bir pantolon var, doktora ait. Karen'in katili kareli pantolon giyiyordu.

- Katil iyi kayak yapıyor.

- Öldürdükleri yüzünden –Sharon dışında– manevi olarak çöktüğünü "görmedim".

Başladığım yere döndüm. Duruyorum.

Bu sorunun derinliğini neden gerçekten göremiyorum? Bana büyü mü yaptı ne? Kitap'ını yakasım geliyor. Yok, ipuçlarından yoksun kalırım. Kanıtlardan da.

Son bir açıklama: Oğlanlar "dördüz". Kılıklarından, kıyafetlerinden, saç biçimlerinden her birini tanımak mümkün. Ancak hepsinin hatları aynı. Bu da işleri kolaylaştırmıyor.

İçtiğimi biliyor. Saklamaya gerek yok, içiyorum. O da biliyor ve bundan yararlanıyor.

İçmeyi kesmeli.

Hep aynı nakarat. Üç yıldır karar veriyorum, hiçbir işe yaramıyor.

X. Mola

Katilin Günlüğü

Dâhiyane! Duydun mu, moruk karı, dâhiyane! Aynasızlar Karen'in katilini yakalamışlar! Tanrım, ne de güldüm... Sadık kullarını ödüllendiriyorsun, öyle değil mi Tanrım?

Gördün mü Jeanie, sen hattın kötü yanındasın bense iyi yanında. Benimkisi özgürlük yanı, zevk yanı. Yaptığınız o iğrenç şey var ya, şu sürtüş-dur işi, sadece çerez. Gerçek zevk, Kötülük'e ilişkin olanıdır. Acı'ya, Ten'e ilişkin olanı. Gerçek zevk, açık ve kanayan yara zevkidir. Gördün ya, Tanrı seni sevmiyor. O'nun sevdiği, ödüllendirdiği Benim.

Yakaladılar, katili yakaladılar, la, la, la... Uzun boylu aynasız bu sabah kapıyı çalıp haber verdi. Jeanie bembeyazdı, benim için geldiğini sanmış olmalı dangalak! Koca dangalak ve işte... sürpriiiz! İyi haber! Bunu yapan genç bir zıpır, kimsesiz, evsiz barksız bir serseri, bir gerzek, civarda sürtüyormuş... aydınlanmamış, polisimizin üstün yeteneğine karşın "faili meçhul" kalmış başka işlere de karışmış olmasından kuşkulanılmış...

Hiçbir şey hatırlamadığını söylüyormuş. Kareli bir pantolonu ve kan lekeli bir gömleği var. Terbiyesizin teki... bir köpeği tekmelerken görmüşler. Elektrikli sandalyeyi boylayacağı söyleniyor, oh olsun, böyle kötülükler yapınca layığını bulması gerek, öyle değil mi canikom?

Aynasız bunları anlatınca, Jeanie daha da sarardı. Suratın görülecek şeydi cicim, hepimize tek tek bakıyordun ama sadece tıraşlı pırıl pırıl yüzler, rahatlamış ifadeler gördün, hem de nasıl rahatlamış! Annem de rahatlamıştı, o alçak sadist civardayken içi hiç ra-

hat değildi. Babam hafifçe öksürerek, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi. Acelemiz olduğu için aynasıza (bir komiser) teşekkür ettik, o da çekip gitti.

Kasketlerimizi, başlıklarımızı alıp yola çıktık. Direksiyona Mark geçti. Aynasız, Karen'in babasıyla konuşuyordu. Babam radyoyu açtı.

Bana mesaj yok mu hayatım? Bu sonucu öğrenince, işi tembelliğe mi döktün?

Jeanie'nin Günlüğü

Bu sabah aynasız geldi, bıyıklı o koca sıska, sanırım komiser. Katili yakalamışlar... Ne iyi haber ama!

Hepsine ayrı ayrı baktım, kahvaltılarını bitirmek üzereydiler: "İyi, pek erken sayılmaz," falan dediler. Bir ara, Stark'ın sırıttığı izlenimini edindim; gidip çantasını aldı; döndüğünde bana baktı, anormal bir hali yoktu. Kocakarı iç çekti. Doğrusu rahatlamıştır!

Gittiler. Arabanın hareket ettiğini işittim. Kullanan Mark'tı. Pencereden baktım, tam karşıda, Karen'in babasıyla konuşan komiseri gördüm. Adam elini kolunu oynatıyor, komiseri itekliyordu. Zavallı adam, hem karısı hem kızı...

Koşarak dışarı çıktım (mantom yoktu, üşüdüm). "Beyim, beyim," diye seslendim. Aynasız döndü, "Evet?" diye sordu. "O adam olduğuna emin misiniz? Nasıl emin olabilirsiniz?" "Korkmayın, itiraf etti. Ama siz bir şey biliyorsanız, bize söylemelisiniz," dedi. "Giysilerindeki kan Karen'in kanı mıydı?" "Henüz bilmiyoruz, laboratuvar raporu bekleniyor, üzülmeyin, size haber veririm."

Sonra arabasına bindi, başıyla selam verdi ve gülümseyerek arabasını hareket ettirdi. Gülümsemesi hiç de fena değildi. Olanaksız olmasa, benden hoşlandı diyeceğim!

Küçük dostum bir şey yazmış mı, gidip bakacağım. Bu sabah vaktim olmadı. Canım da istemedi. İstediğim gözlerimi kapatmak ve beklemek...

Salak! Kopuk! İt! Suratını bir tekmeyle dağıtıvermek! Kes. Yeter. Ağır ol kızım. Haydi işine, önlüğünü tak, hesabını görmelerini bekle. Şu gömlekteki lanet kan, Karen'e ait çıksa da, bütün bunlar kötü bir şakadan ibaret olsa!

Şükürler olsun. Komiser telefon etti. Kan, Karen'in kanıymış. Şükür, katil o adammış, Andrew Bilmemne, kızı o öldürmüş, oh, demek ki şakaymış, budalaca bir şaka. Bense bütün bu süre içinde işledim durdum. Ah sevinçten ağlıyorum, haberi bu akşam yemekte onlara da vereyim. Ne gerzekçe bir oyun, ne gerzekçe! Gidip yüzüme su serpeceğim, çabuk, geç kaldım.

Katilin Günlüğü

Karen'in kanıymış. Evet ya! Katil de Andrew imiş. Esrar perdesi kalktı, sır çözüldü. Aferin Jeanie, kazandın, sana yardım eden oldu ama yine de kazandın. İyi işlettim değil mi? Bu haberi sofrada verdiğinde o kadar sevinçliydin ki... Ya annem? Ya babam? Şenlikte gibiydiler. Hemen, melekler gibi şarkı söylemeye koyulduk. Yani şimdi, oyun bitti mi?

Yazık. Eğleniyorduk. Herkes eğleniyordu. Sharon, Demburry' deki kız, herkes, şu aptal aynasızlar her şeyi berbat edene kadar... Haydi git de mezarlıkta dolaş, eminim hepsi kutusundan çıkmış, iyi haberi kutluyordur. Belki de bu gece odana gelip, bir şişe şampanya patlatırlar... Aslında tatsız bir şakaydı, değil mi?

İyi geceler Sherlock Holmes! Rahat uyu, her şey yolunda! *Vade retro*, kötü düşünceler! Katil kodeste! Aleluya! Aleluya!

Gözleri hep yerde, büzülmüş dudaklı şu izci kılıklı Clarisse'ten hoşlanmıyorum. Yatakta daha az kırıtkan olmalı... Sen ne dersin canikom?

Artık tongaya basmam. On beş dakika önce yukarı çıktığını duydum, anan baban aşağıda konuşmaya dalmışlardı. Kapıyı açıp bakamadım çünkü Clarisse beni lafa tutmuştu. (Odamı görmek istemiş.) O koca kazı çiğ çiğ yiyebilirdim! Tabii kapıyı açana kadar, kimsecikler kalmamıştı.

Koridorda kapılar kapalıydı. Acele gidip baktım. Yazdıklarını okudum. Ona bir mesaj bıraktım:

Oyun bitti. İyi eğlendin, ben de öyle, artık kapatıyoruz. Zaten Andrew Filanca bütün suçlarını itiraf etti. Sharon'un dışında tabii. Ama Sharon bir kazaydı, sen de biliyorsun. Yadsısan da, çünkü onu seviyordun, öyle değil mi? (Bu kısmı pişman olmuş gibi çizdim.) *Şimdi yüz yüze gelebiliriz... tabii yüzünü göstermekten utanmazsan.*

Nihayet rahat bir gece, silahsız, sancısız, korkusuz, harika, harika, harika! Bir de kalkmış beni Clarisse ile korkutacağını sanıyor, gülünç.

O kaçık, Karen'in annesini öldürdü mü? Aynasıza sormayı unuttum. Yok canım, intihardı, o kadar. Rastlantılar üst üste geldi. Ölüm gerçeğini kabullenmediği için kendine mal ediyor, böylelikle ölüme meydan okuyacağını sanıyor, Tanrı gibi olacağını, ben de işliyorum! Haydi yatağa, uyku alacağım o kadar çok ki...

Aşağıda ses var. Belki de hırsızdır. Gidip baksam mı? Hayır, yatacağım. Gideceğim, ama teybi de yanıma alacağım. Hiç değilse son nefesimi kaydeder.

Alo, alo, gece yarısı, karların altında teybe fısıldamak ne kadar da gülünç! Bütün ışıklar sönmüş. Evi dışarıdan seyretmek eğlenceli. Donuyorum, görünürde kimsecikler yok, hemen içeri gireceğim. Bu küçük tur beni diriltti, rilti, rilti, ti, ti, ti... Gece gündüz şarkı söylüyorum, bahçemde şarkı söylüyorum, üşüyorum, brr, brrr, tipi beni kuşatıyor, kar üstümü kaplıyor, Jeanie gecelikle hırsız peşinde, tam Jeanie'lik!

Çabuk, çabuk, içeri girelim, körolası kapı hep kapanır, nesi var

bunun? Sanki sıkışmış... boktan bir soğuk var, kusura bakma teyp ama soğuk boktan işte. Açılacak mısın körolası kapı? Sanki... tokmak dönmüyor, sürgüyü çekmişler... bu!.. Zili çalacağım ister istemez...

Sağır mı bunlar? Yok ama! Kendileri istediler! Kapıyı yıksam kımıldamayacaklar! Üşüyorum... Eksi on derece olmalı, ben sabahlığımla... ama ne oluyor acaba? Al sana, al sana, bu sağırları uyandırır, şu kapıyı havaya uçuracağım, lütfen gelip açın, lütfen... hepsini öldürmüş olmalı, beni de soğuktan gebertecek... "Bir başka kaza, çok üzüldüm müfettiş..." Aklıma bir şey geldi, telefon, Karen'in babasına gideceğim. Arabası yok, iş gezisine çıkmış olmalı. Ayaklarımı hissetmez oldum, ellerimi de, sanırım düşeceğim, açmaları gerek, mahsus yapıyorlar, bayılacağım, o kadar çok titriyorum ki, ağzımda sözcükler canımı acıtıyor, şu kapıyı açın lanet olasıcalar!

Katilin Günlüğü

Bu gece hava soğuk. Sanki dışarıda kapıyı tırmalayan ve inleyen bir hayvan var. Zavallı, bu soğukta, zavallı küçük hayvan! Güle güle Jeanie.

Jeanie'nin Günlüğü

"Delirdiniz mi Jeanie? Bu kadar patırtı neyin nesi?" (Kapıyı açtığında doktorun ilk sözleri.) "Hiçbir şey duymadık kızım, biliyorsunuz oda kapıları kapalı..." "Ama sokak kapısını kim sürgüledi?" "Bilmiyorum. Haydi, geç oldu, iyi geceler." "İyi geceler." Alçak moruk! Hesabını bir görebilseydim! Teypteki sesimi dinledim, titriyor, tuhaf... yani tuhaf denebilirse.

Sıcak şarap içtim. Sürgüyü çeken hergeleyi bir yakalasam! Grip olduğuma yemin edebilirim. Durmadan hapşırıyorum. Titriyorum, korkarım ateşim çıkacak, korkunç bir gece geçirdim, dönenip durdum, terden sırılsıklamdım. Sabah olmak üzere, ineceğim, burası da ne kadar az ısınıyor böyle!

Katilin Günlüğü

Jeanie merdivenlerden iniyor, öksürüyor, zavallı, üşütmüş olmalı, kar altında gezinmek de nereden aklına geldi? Şu kadınların işine akıl ermez... Öksürdüğünü duyuyorum canım, üzülüyorum... seni avutmak için kollarıma alayım mı?

Jeanie

İktidarsız veletlerle yatmam ben, cicim! Kendi işini kendin görmeye devam et. Senin yaşında öyle yapılır.

Katilin Günlüğü

Rezil! Görürsün seni nasıl sıkıp pestile döndüreceğim, öyle kuvvetle sıkacağım ki, o yılan dilin ağzından fırlayacak.

Durmadan öksürdüğünü duymak bıkkınlık veriyor, hele sofrada iğrenç, antibiyotik almalısın.

Noel'de Clarisse'i öldüreceğim. Piyano çalarken ağzını açıyor, bu da beni iğrendiriyor. O pis kokulu koca kara delik yüzünden, dikkatimi şarkılara veremiyorum. Kızışmış dişi kokuyor, tıpkı senin gibi canım.

Biliyor musun? Bir büyüklük yapacağım: Clarisse'in yerini sen alabilirsin. Seçim senin! İyilik yapmayı severdin ya!

Unutma. Noel gecesi. Dört gün sonra.

Jeanie'nin Günlüğü

Gene başladı! Yok ama gına getirdi! Andrew'u enselediklerini pekâlâ biliyor, her şakanın bir sonu vardır. Artık cevap vermeyeceğim, bilmezden geleceğim. Bütün gün, bir aşağı bir yukarı inip çıkmakla geçti. Tatil başlıyor, hepsi tepeme üşüşecek. Her halükârda bu sefer kararlıyım, onu gözleyip maskesini düşüreceğim. Korkacağım bir şey kalmadı. Noel gecesiymiş: aman ne acıklı! Kendini yenile bebeğim!

Ya Kitap? Bak sen, aklıma bir şey geldi, bir şeyler kaydedip oraya koyacağım. Yemekten sonra bariz biçimde (vay canına nasıl da lugat paralıyorum!) yukarı çıkacağım. Hemen sonra tekrar indiğimde arkamdan fırlayacak ve ben tekrar yukarı çıkıp onu enseleyeceğim... Burnum akıp durmasaydı, sevinçten şarkı söylerdim!

Katilin Günlüğü

Jeanie yukarı çıktı, onu gördüm, kurnazca sırıtıyordu. Neler tezgâhlıyorsun Jeanie? Umarım pişirdiğin yemeklerden iyidir. Gidip bakacağım.

Hizmetçi aklınla kurduğun tuzağa bakacağım. Yine de bazı önlemler alacağım. Tereciye tere mi satacaksın Jeanie? Ben, çok deneyimli bir tereciyim...

Buydu demek... aldırdığımı mı sanıyorsun, onu yakman umurumda değil, anlıyor musun? Aldırmıyorum, kırışmış kâğıtların sesini duyuyorum, yanan kâğıtların sesini, Kitapım, Kitapım, ne yaptığını bilmiyorsun sen, şu aptalca büyüleri mırıldanmayı bırak, canımı almak istiyorsun, gücümü yok etmek istiyorsun Jeanie.

Kaydı durdurdum ve sana söylüyorum. Duyuyor musun? Sesimi duyuyor musun? İdam hükmünü imzaladın pislik, sözcükler bana bir şey yapamaz, çemberi tebeşirle çizdim, ben korunuyorum, ben korunuyorum, *noli me tangere*, Jeanie, delip geçen, taş gibi çarpan sözcükleri ben de biliyorum. Kitap'ın canını aldın, aynı zamanda kendininkini aldın aptal! Damarlarındaki can, yaktığın ateşin sesinde kayboluyor. Kötüsün, kötü. Biri geliyor, hissediyorum, sensin değil mi, sensin. Nefesini duyuyorum...

Jeanie'nin Günlüğü

Oradaydı! Yakalamama ramak kalmıştı! Orada, teybin üzerine eğilmiş fısıldıyordu. Kaçığın sesiydi. Kısık ve kötü sesi, arkası dönüktü... Hayır öyle olmadı, şöyle oldu:

Sessizce yukarı çıktım, alçalıp yükselen bir fısıltı vardı, birbirine karışan iki ses gibiydi. Kapının arkasındaydım, nefesimi tuttum, aniden kapıyı açtım, arkası dönük biri vardı, sırtında kürk olan biri ve teybe konuşuyordu. Bütün bunları görmem bir saniye sürdü; mantonun kalkık yakası başını saklıyordu. Birden, kocakarı bu, kocakarı bu diye düşündüm. Yalnızca bunu düşünüyordum. Döndü, yüzünde maske vardı, bir Cadılar Bayramı maskesi, sırıtıyordu.

İlerledim, ilerledi. Tabancam elimdeydi, elimdeydi, ama mantosunu yüzüme fırlattı, debelendim, ateş edemedim çünkü tabancam elimden düştü, aynı anda karnıma bir yumruk yedim, çok güçlü bir yumruk, yediğim yemek ağzıma geldi, iki büklüm oldum, mantoyu sıkıca kafama geçirdi. "Oynamıyorum! Oynamıyorum! Sayım suyum yok!" diye bağırdım. Tabanca yanımdaydı, biri aldı. Bağırdım: "Hayır, hayır!" "Jeanie? (Kocakarının sesiydi bu.) Jeanie, neredesiniz?" Biri beni itti, düştüm, mantoyu sıyırıp attım, tabanca yok olmuştu, deli gibi koşmaya başladım, merdivenlerden indim, inince durdum.

Kocakarı çay servisi yapıyordu. Doktor gazete okuyordu. Mark televizyonu açtı. Stark bir dergi arıyordu. Clark holdeki aynaya bakıyordu, Jack piyanodaydı. *Star Spangled Banner*'i çalmaya başladı. Boğulur gibi oldum. Öksürdüm. Doktor gazetesinin üzerinden bakarak, "Jeanie, ne halde olduğunuzun farkında mısınız?" diye sordu, sonra tekrar başını eğdi.

Bir an için hepsi gülümsüyor gibi geldi, başları eğik, gülümsercesine, benimle alay ediyorlarmış gibi. Lanet olasıcalar, öcümü alacağım, öcümü alacağım.

Artık tabancam yok. O aldı. Ne yapacağım? Beni haklayacak mı? Yok, katil Andrew, o değil ki... Şu öksürük, durmadan öksürüyorum, yorgunum... Yukarı çıkıp mantoyu yerine koydum. Kapının yanında bir Cadılar Bayramı maskesi duruyordu, aşağıya sarkıp seslendim: "Bu maske kimin?" Omuzlarını silktiler, maskeyi çöpe attım. Teybi alıp sesini dinledim, bir daha, bir daha, zavallı kaçık!

Kitabın küllerini attım: Artık bunlara gerek kalmadı. Asla kim olduğunu bulamayacağım. Zahmete de katlanmayacağım. Hem önemli olan, kâbusun bitmiş olması.

XI. İkinci Raund

Jeanie'nin Günlüğü

İki gündür ortalık sütliman. Hepsi sakin, Yortuya hazırlanıyorlar. Satın almış olduğum kitapları yerleştirdim. Noel'den sonra gideceğim, beni ihbar edeceğini sanmıyorum: Bu da oyunun bir parçasıydı. Muammanın iç yüzünü çözemediğime üzüldüm. Biraz hüzünlüyüm. Belki de ömrümün bu döneminin kapandığını ve yeniden bilinmeyen diyarlara gitmem gerektiğini hissettiğim içindir. Ne gemici ruhuna ne de uslu bir ev kadınınkine sahibim. Bu kadar sızlanma yeter, gidip onlara yardım edeyim.

Artık neden yazmıyor acaba? Belki onun için de oyun bitti. Yumruğu indirdiği yer, karnının üstü, çürümüş. Acıyor, bu şiddet... yine de aklından biraz zoru olmalı...

Bavulumu yeniden yapmak istiyorum. Telefon çalıyor. Birisi açtı. Saat kaç? On bir. Telefon etmek için geç... Acaba kim? Gidip bakacağım. Az sonra dönerim.

Tuhaf. Doktorun pilici eve dönmemiş. Kocası merak etmiş. Doktor da öyle, yüzü bembeyaz, saklamaya çalışıyor ama besbelli!

Kocakarı söyleniyor, oğlanlara vız geliyor: Stark bir video oyunu yapmış, deliler gibi eğleniyorlar. O koca memeli nereye tüydü acaba? Neyse, bana ne!

Huzursuzum.

Katilin Günlüğü

Eve dönmedi, kocası merakta. Sevgili günlüğüm, sen ne dersin? Kötü, çok kötü... Herifin biri belki de onu memnun etmiştir. Örneğin, köprünün orada, tren sesinden kimse bir şey duymamışken... kadın kısmının sürteceği yer değil buraları... zavallı, savunmasız bir kadının.

Stark'ın yaptığı yeni video oyunu çok eğlenceli. Bütün oyunları Clark kazandı. En kötü sonuç Mark'a ait. Jack iyi ama dikkatini vermiyor. Haydi, yatmaya gidiyorum. Aslında, zorlu bir gündü.

Jeanie'nin Günlüğü

Sabahın 3'ü. Hava soğuk. Öksürüğüm devam ediyor. Gözüm akıyor. Uyku tutmuyor, nefes alamıyorum. Battaniyeye sarılmış, düşünüyorum. (Teybi alacağım, parmaklarım donduğu için böylesi daha kolay olacak.)

Ne mi düşünüyorum? Onu bile bilmiyorum. Sümkürüyorum. Ne şamata! Sanki suratımın ortasında borazan var... Aşağıda biri yürüyor. Oğlanlardan biri susamış olmalı. Eyaleti baştan başa geçen bir otobüse bineceğim. Güneşe doğru. Bir Meksika şapkası satın alacağım ve Ole! Yaşasın Hayat!

Telefon çalıyor. Ne oluyor? Nasıl oluyor da kimse açmıyor? Bu saatte inmeye hiç niyetim yok. Kalbim çarpıyor, tamam, biri iniyor, telefon durdu, amma da hızlı çarpıyor...

Bir şey duymaz oldum, kötü bir şeyler olmalı... "Jeanie, Jeanie çabuk gelin!" Doktorun sesi! Ne istiyor? Sabahın 3'ünde, deli mi bu herif? Sabahlığım nerede? "Jeanie bir felaket oldu. Bana bir çay yapın, gitmem gerek." Kendi yapamaz mı? Körolası terliklerim nerede? Hah işte! "Geliyorum efendim, geliyorum."

Katilin Günlüğü

Telefon çaldı. Saat sabahın 3:15'i! Babam açmaya gitti. Aşağıda dolaşıp duruyordum, yukarı kendimi dar attım. Jeanie'nin odasında fı-

sıltılar vardı. Babam Jeanie'yi çağırdı, mutfakta bir şeyler yapıyor. Babam giyiniyor, annemi uyandırdı. Annem bir şey duymamış. (Aldığı ilaçlarla, top atsan duymaz!) Annem esniyor, alçak sesle babama bir şeyler sordu, hepimiz diken üstündeyiz, mutlaka kötü bir haber var, şu sıralar hiç şansımız yok... Dışarıda ışık var, yanıp sönen bir ışık. Polis gelmiş olmalı. Babam kötü bir şey mi yaptı? Zavallı babam, ya hapse girerse?

"Jeanie'nin odasının önünden geçtim. Kapı aralıktı, girdim. Pencerenin önünde, masanın üzerinde bir defter vardı. Aldım. Defterin çok öğretici Jeanie! Zavallı kız, zavallı budala, artık benden saklayacağın sırrın kalmadı. Silahın da yok. Gizlin saklın da yok. Geriye ne kalıyor? Koca kıçın!

Babam gidiyor. Aynasızların arabasına bindi. Annem ve Jeanie konuşuyorlar. Diğerlerinin kımıldadıklarını duyuyorum. Biz de diğerlerine katılalım.

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

Canım çıktı. (Defterim kaybolduğu için bu alete konuşuyorum.) Kapımı açık bırakmıştım, gelip defteri almış olmalı. Her şeyi okudu, ne düşündümse biliyor, ne saklamak istedimse, ne tasarladımsa... Gidiş tarihimi de biliyor. Kodese tıktıracak bilgilere sahip! Ne gece ama! Şu kaçık oğlan, bu oyunlardan vazgeçmeyecek mi? Daha şenlikli haberlere geçelim:

Koca memeli kayboldu. Daha doğrusu kaybolup bulundu. Köprünün orada, fabrikaya ait demiryolunun ardında. Aşağıda kıyıdaymış. Binbir parça olmuş. Sharon gibi, Tanrı günahlarını affetsin! Benim mektubum üzerinde bulunmuş. Polis gelip doktoru aldı. Kocası oraya gitmiş bile, hır çıkmış olmalı... Belki de onun öldürdüğünü sanacaklar... belki de öyledir. Belki de korktuğu ya da ne bileyim utandığı için veya kocası, mektubum yüzünden, her şeyi öğrendiği için intihar etmiştir... Keşke öldürülmüş olsa, bunun günahını çekmek istemem. Ne anlatıp duruyorum ben?

En büyük sırlarımı okuduğunu biliyorum, tecavüz edilmiş gibiyim, yüksekten düşmüş gibiyim. Hatırlıyorum, küçücük bir kızken

babam beni havaya fırlatırdı, midemde bir boşluk duyardım... bir alete konuşmak beni çileden çıkartıyor. Yıldız savaşları oyunu oynayan zihinsel bir özürlü gibi hissediyorum kendimi. Doktor dönecek mi? Telefonun çalmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Sabahın 4'ünü geçti. Aşağıda çay içtim, sinirlerim ayağa kalktı.

Uyumaya çalışacağım, yatağımdayım, kapım kilitli, aleti çalışır halde bırakıp azıcık uyuklayacağım... Aptalca ama, sesini duymak bana güven veriyor.

Telefon... Telefon... Hayır... Kapı! Geliyorum, geliyorum.

Bu nasıl şaka böyle? Çöplüğe attığım maske paspasın üzerine konmuş. Alıp odama çıkardım... Maskenin içinde bir not var. (Saat kaç? 6 mı!) Okuyamıyorum, ışığı açacağım.

Eee Jeanie, itirafların ne de ilginç! Gerçeğe ne kadar yaklaştığını bir bilsen cancağızım... ama ne yazık ki bundan yararlanacak vaktin kalmadı.

Ölümdeki Sevgilin

Sabahın 6'sında beni bunun için mi uyandırdı? Doktor hâlâ dönmedi. Kuşkusuz tutukladılar. Sevgilisiydi, daima sevgiliyi tutuklarlar. Bir araba, bir araba sesi duyuyorum, kocakarı uyandı, kapımın önünden geçti (ayak seslerini tanıyorum, şıpıtık terlikleriyle). Kapı çalınıyor. Doktor anahtarlarını mı unuttu? Herkes uyanıyor, gidip bakacağım ama bu kez kapımı kilitleyeceğim. (Şu lanet olası merdivenleri ine çıka New York maratonuna katılır hale geleceğim.)

Katilin Günlüğü

Babamı tutuklamadılar. Şanslı baba... O zavallı sürtüğe birileri kötü bir mektup yollamış, o da korkudan ve pişmanlıktan köprüden atlamış... Babam mektubu okumuştur, gacosunu bizden birinin be-

cerdiğini biliyor artık. Bir başkasının da bildiğini biliyor ve annemin ya da şu yosma Jeanie'nin ihbar ettiğini sanıyor olmalı... Onu kovmaya bile gerek yok baba, kendi başına gidecek, uzağa, çok çok uzağa. Hiç merak etme.

Aynasızlar buraya gelip araştıracaklardır... babamın yosmasını paylaşan talihli oğlu bulmak için! O mektubu almamakla iyi yaptım mı gerçekten? Onu ele verdiğimi sandı anlıyor musun? Açıklama yapmamı istedi. Orada buluştuk, sakin bir köşede, meraklı gözlerden, gezintiye çıkmış olanlardan uzak... Konuşmaya başladık, sinirlendi, ben kibar olmaya çalıştım ama çok vaktim yoktu. Bileğimden tuttu, kurtulmaya çalıştım, bırakmadı, düşünmeden karnına bir yumruk indirdim, iki büklüm oldu ve kustu. Hiçbir şey düşünmüyordum, ama artık çok şey biliyordu, sanıldığı kadar kibar olmadığımı, çok kötülük yapabileceğimi biliyordu. Bunu da kimse bilmemeli, anladın mı, gerçek yüzümü kimse bilmemeli.

Ayağa kalktı, bağıracaktı, bağırmak için ağzını açtı, ayak bileklerinden yakaladım, yukarı doğru kaldırdım, korkuluğa yapıştı ama sersemliği geçmemişti, onu ittim... paldır küldür! Dönüp baktım: İn cin top oynuyordu. Fabrikanın bir katarı geçti, sakince oradan uzaklaştım: O yükseklikten kurtulmasına imkân yok! Ama bana zevk vermedi. Çok hızlı, çok... temiz. O an daha elle tutulur bir şey istedim, iştahım kabarmıştı.

Jeanie, ben olduğuma inanmıyorsun değil mi? O salak Andrew Feşmekân'ın yaptığını sanıyorsun. Zavallı adam. Bir şeyler araklamak için Karen'in cesedini tırtıklamış olmalı. Bön olduğunu herkes bilir...

Yani canımın içi, bu canavarca cinayetler dizisinin tek yaratıcısı olduğuma inanmıyorsun, öyle mi? O halde iyi dinle, ya da uykusuzluktan kızarmış çipil gözlerinle iyi oku. (Mesajımı buldun mu? Kapıyı çok çabuk açtın. Az daha yakalanıyordum.) Pis ayyaş, yarın sabahki gazeteyi dikkatlice oku, birinci sayfada taze bir cesetle karşılaşacaksın. Hatta pembe tayt pantolonu var diyebilirim. Oyun sırası sende. Sesini çok iyi duyuyorum.

Hamiş: Hevesimin yarım kaldığını söylemiştim... arayı kapatmam gerekti. Kıskanma, sana da sıra gelecek... öpüldün!

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

Hapşuuu! Nalet! Nalet nezle! Saat öğleden sonranın 3'ü. Burnum akıyoo, odamdayım, yorganın altında... şu körolası alete konuşuyorum. Hastalık artıyor. Titriyorum, ateşim olmalı. Kocakarı gidip yatmamı söyledi. Yığınla aspirin aldım, bakalım!

Birden işin ucunu kaybettim... belki de delirmek üzereyim. Bu sabah saat 8'de sıçrayarak uyandım, devamlı kâbus görmüştüm. Dün gece olanlardan sonra!

Doktor döndüğünde herkes aşağıya indi. Doktorun suratı allak bullaktı. Yosmasının üzerinde bir mektup bulunduğunu, bir sürü sevgilisi olduğunu ve rezaleti önlemek için intihar ettiğini söyledi.

Peki, doktoru niye çağırmışlar? İşin o yanı gizli, bu konuda tık yok. Kocayı, sorgulamak üzere alıkoymuşlar. Doktor sanıklar arasında değil ama kendi oğulcuklarından birinin, metresi ile yattığını öğrenmiş oldu... hır çıkacak! Sonra doktor yatmaya çıktı, biz de öyle. Bu arada kaçığın mesajı ve şu körolası Noel gecesi, artık dayanamıyorum!

Bu sabah kalkıp oraya gittiğimde o geri zekâlının bir notunu bulduğumu ama okumaya vakit bulamadığımı hatırladım. Şimdi hepsi bir cehenneme gitti, umurumda değil, durmadan sümkürüyorum... şu notu okuyacağım. Öğleyin yemek bile yiyemedim, kusmak istiyorum...

Pislik! Gidip gazeteyi almalıyım, bu olamaz!

Her şeyin yeniden başlamasını istemiyorum, istemiyorum, lütfen Tanrım! Lütfen bir rastlantı olsun, istemiyorum, istemiyorum, bıktım.

Batası pislik gazete! On yedi yaşında bir genç kız, duydun mu Tanrım, on yedi yaşında? Boğazlanmış, boğazlanmak nedir bilir misin? Hapiste bir kız vardı, kocasını boğazlamıştı ve bağırıyordu: "Kan, kan, fışkırıyor, kan!" Sakinleştirici verip duruyorlardı.

Bu ölen kızın pembe taytı var. Gazete öyle yazıyor, on yedi yaşındaymış, adı Jamie, fabrikada çalışıyormuş. "Sadist yeniden sah-

nede!" Gazetenin iri puntolu başlığı bu. Andrew'u koyuverecekleri söyleniyor, polis bu cinayeti de aynı kişinin yaptığını düşünüyormuş. Bu işi iyi düşün polis, bir kere olsun doğru dürüst düşün.

Gazete basılmadan önce bunları nasıl bildi? Nasıl? Ben nasıl olduğunu biliyorum. Ama istemiyorum, istemiyorum.

Polis gene gelecek olursa, her şeyi anlatacağım. Haydi rasgele!

Ya da belki, sabahın 6'sında usulca çıkıp, bir gazete aldı. Herhalde öyle olacak. Yukarı çıktığımızda gidip haberi görmüş olmalı, beni korkutma fırsatı çıktı! Evet ya! Ne aptalım! Az kalsın bir çaylak gibi oyuna geliyordum! Sümkürmem gerek. Şimdi daha iyiyim. Böyle olmalı, başka açıklaması yok. Haydi, dinlenmeye!

Katilin Günlüğü

Ne güzel bir gün! Hava kapalı, iç karartıcı, ağır, boğucu... işte bunu seviyorum, karanlık olduğunda, karlar uçuştuğunda. Babam öğleyin bir tuhaftı... herkese kötü kötü bakıyordu. Şaşkındık, nedenini bilmiyorduk (tabii ben biliyordum). Dün gece yüzünden sanıyordu herkes. Rahatsız bir gece, polisin sorgulaması. Zavallı babamın düşündüğüyse, acaba hangimizin kısrağı ile oynaştığı...

Zavallı babam... annem de bir tuhaftı. Asık suratlı. Bir şeyden kuşkulanmış olmalı. Üstelik aynasızlar bu sabah telefon etti. Tanrı bilir ne söylediler... zavallı annem... Jeanie'nin burnu akıyor. Pis, durmadan burnunu çekiyor.

Bu sabah uyandığımda seni etrafı karıştırırken duydum, ama gazeteyi okuyamadığını biliyorum, kütüphanede, bandı açılmamış halde duruyordu.

Sürprizim hoşuna gitti mi? Burada Patron kim, anladın mı? Jeanie asla unutma: Burada bizim hizmetimizdesin, bizim için çalışıyorsun. Şaka etmiyorum. Sana bir şeyi anlatmaya çalışıyorum. Dikkat etmeyeceğini biliyorum, her zamanki gibi, ve yine her zamanki gibi kabak başına patlayacak.

Şu burnunu işlerime sokarak başına bela almasaydın ya!

Jeanie'nin Günlüğü

Çok geç! Unuttuğun bir şey var, ufaklık, bu işi yapıyorsam, sadece rastlantı olduğu için, çünkü benim mesleğim senin gibi kaçıkların pisliğini temizlemek değil; benim mesleğim, sahi benim mesleğim ne? İhtiyar kadınları soymak. Tamam işte! Ben ihtiyar kadın soyguncusuyum. Ölü soyucu değil, anladın mı?

Uğursuz gece. Birincisi, günlüğünü okudum. İkincisi, yemek süresince doktor suratlı, kocakarı suratlıydı. Clarisse son bir kez prova yapmaya geldi. Oğlanlar seve seve, içtenlikle şarkı söylediler. Ne diyorum ben? Seve seve, içtenlikle... sanki bir şey olmamış gibi, zaten on yedi yaşında bir çocuğun ölümü onları hiç mi hiç ilgilendirmiyor... Ona ne yazacağımı bilmiyorum. ... *Bir hayli oyun oynadık, artık yeter, eğlendirici olmaktan çıktı.* Aptalca, ama ne yapalım, aklıma başkası gelmiyor.

Katil

Gece yarısı. Mesajını henüz buldum Jeanie. Annem odasına geçmeden önce, aptalca bir mesaj. Neden oyun diyorsun? Senin hayatın ya da Sharon'unki ya da Karen'inki, ya da pembeli kızınki veya Clarisse'in hayatı oyun mu?

Neden eğlenceli olmaktan çıktı? Eğlenceli değilse, senin ne işin var? Neden buradan uzaklaşıp erdemli davranışından dolayı kendini kutlamıyorsun o halde?

Yok, bu gerçekten bir aptalın bıraktığı aptalca bir mesaj.

Clarisse'i öldürmemi engellemeye kalkışsan daha iyi edersin!

Bu çok matrak!

İçmeyi de kes. Alkol refleksleri öldürür. Ben sadece reflekslerini öldürmeyeceğim canımın içi.

"Canımın içi" dememden hoşlanıyor musun? Ha? Canımın içi? Neden "canımın içi" dediğimi sorsana. İşin içinden çıkamıyor musun? Çünkü nişanlımsın. Mary Pickford'u hatırlıyor musun? Ona "Amerika'nın küçük nişanlısı" diyorlardı. Sen de Ölüm'ün küçük

nişanlısısın, bu daha iyi, öyle değil mi? Yemin ederim, bütün çabalarım senin için. Bunu kapının altından atacağım. (Günlüğünün bazı yerlerini yeniden okudum. Çok iyi, biliyor musun koca şişkom, onları yayımlatmalısın...)

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

Uyumak olanaksız. Bu hikâye yine de canımı sıkıyor... Bir kapı açıldı... Biri yürüyor... Biri, biri, biri, tamam, açıyorum.

Kimsecikler yok. Koridor bomboş. Oysa birinin yürüdüğüne eminim. Bir hayalet de değil. Saklandı. Mutlaka saklandı. Ama nereye? Komodinin altına mı? Görürdüm. Bu normal değil. Tek açıklaması, orada olmadığı. Tek açıklaması, onu göremiyorum çünkü öyle biri yok. Çünkü benim. Çünkü kaçığım. Çünkü her şeyi ben uydurdum. Çünkü belki de onları ben öldürdüm.

Kimsecikler yoktu. Buraya geldiğini gösteren bir şey de yok. Belki de tuvalete gidiyordu ya da koridorun öbür ucuna, annesiyle babasının odasına... belki de duvarın içinden geçti. Duvar-delen. Gidip bakacağım. Alt tarafı kaybedecek neyim var?

Hayatım mı?

Alçak sesle konuşuyorum çünkü beni duysunlar istemiyorum. Jack'in odasını açtım, boştu. Yatak bozulmuştu ama oğlan içeride değildi. Diğer odaların kapılarının açık olduğunu, aralık olduğunu fark ettim. Her birini sırasıyla açtım, kimse yoktu, bütün yataklar boştu. İnanılır gibi değil. Doktor ile karısının oda kapısı kapalıydı, açmaya cesaret edemedim.

Oğlanlar nerede? Geceleri burada neler oluyor? Sanırım aşağıdalar, inmeye cesaret edemiyorum, belki aptalca ama korkuyorum. Öte yandan, öğrenmenin bir yolu da bu... Ne karar vereceğimi bilemiyorum... Gelen var; aşağıda ayak sesleri, ışık sönüyor, yukarı çıkıyorlar, gölgelerini görüyorum, çabuk, sürgü, geliyorlar, gülmelerini işitiyorum, gene ne çevirdiler? Kapımın önünden geçiyorlar, ayağıma bir şey takılıyor, bir kâğıt parçası, kapının altından attılar,

attılar ya da attı, nasıl bilinecek?

Bütün bunlar hoşuma gitmiyor. Clarisse... olmaması gerek... aşağıda ne yapıyorlardı? Uyumam gerek, bu ateşle... dinlenmem gerek. Clarisse'i korumanın bir yolunu bulmalı, bu bir şaka da olsa önlem almalı... bu baş ağrısı beni çıldırtacak!

Katilin Günlüğü

Merdivenlerin başında durduğuna yemin edebilirim. Değil mi alçak meraklı? Odana kaçarken gölgeni gördüm. Bizden neden korkuyorsun Mutfak Gülü? Ne tuhaf bir düşünce! Biliyorsun ki hep birlikteyken, tehlikeli değilim. Sanırım telaşlanıyor ve saçma sapan şeyler yapıyorsun. Noel'e bir gün kaldı. Bu akşam hindi kesilecek. Tahmin et! Hindinin adı Clarisse, eminim yine çekilmez olacaksın.

Jeanie'nin Günlüğü

O kadar da çekilmez değil ufaklık. Çünkü annene birini davet edip edemeyeceğimi sordum, reddedemedi. Benim gibi bir hizmetçi parçasını reddedemeyecek kadar iyisiniz ve bu sabah senin paçavranı okuduktan sonra, sizler bahçede kartopu oynarken, telefon ettim...

Komiseri hatırlıyor musun? Hani şu zayıf, çok kibar olanını? Geceyi bizimle geçirmek ister mi diye sordum, beni beğendiğini fark etmiştim. (Evet ya, benim gibi şişkoların da başına gelir.) Benim önümde, burada yeni olduğunu ve kimseyi tanımadığını söylemişti.

Ne yazık ki nöbeti varmış ama yemekten sonra geçip, bizlerle bir kadeh tokuşturacağını ve şarkılarınızı dinleyeceğini söyledi. Buna değermiş. İşte benim Noel sürprizim de bu. Senin için küçük sümüklü, hoşuna gitti mi?

Mutfaktayım, bunları sipariş listesinin arkasına yazdım, yukarı çıkartacağım. O zavallı komisere askıntı olduğuma utandım, beni erkek delisi sanmış olmalı... Kaldı ki, hiç fena değil, biraz zayıf, ama dinle baba, her erkek 100 kilo gelmez ki! En azından bira fıçısı değil... kaldı ki, işini yaptıktan sonra, gerisi vız gelir.

Ya ben bu gece ne giyeceğim? Yeni bir önlük mü? Bir de adam

tavlamaktan söz ediyorsun... Boynuma bir tabela assam: "Koleksiyonluk, tamire muhtaç karoser, gözüpek sürücü arıyor!"

Katilin Günlüğü

Hep birlikte, hediyeler için kente gittik... Jeanie evde yalnız kaldı, her yeri eşelemiştir... İyice bakındın mı Jeanie? Sana hediye yok, sen aileden değilsin. Kentte birbirimizden ayrıldık, herkes kendi başına alışveriş yaptı, ne hediye alacağını önceden bilmek hiç de hoş değil çünkü! Bir vitrinde, yaldızlı düğmeleri olan kot bir mont vardı. Sharon bunu Noel için istediğini söylemişti. Ancak Tanrı onu aldı...

Sharon umurumda değil.

Silah dükkânına uğradım.

Şu anda odalarımızdayız, hediyeleri paketliyoruz. Babam ile anneme güzel bir sürpriz hazırladık, dün gece.

Komiser Bilmemne konusunda zırvalarını okudum. Polis ne zamandan beri bir sadistin istediği yere istediği gibi vurmasını engelleyebilmiş? Hırsız Jeanie polise yardım ettiğinden beri mi? Güleyim bari...

Silah satıcısı bana, ayarlanabilir, keskin ağızlı bir av bıçağı sattı. Çok keskin. Tamam canım, şimdilik hoşçakalın çünkü geç oldu ve daha yapacak çok işim var... Saat 5 olmuş bile! Zaman nasıl da akıyor! Geceye görüşürüz!

Jeanie'nin Günlüğü

Saat 5:30. Koşarak gidip baktım, yazdıklarımı okumuş mu diye. Okumuş. Ben de onun yazdıklarını okudum. Az kalsın karşılaşacakmışız. Çok keskin bıçakmış. Laf! Silah dükkânına hiç gizlenmeden gittiğini yutacağım sanki! Bir cinayet işlenecek olursa, dakkasında bulurlar. Beni gerçekten kaz sanıyor. Bu yalanı neden kıvırdı? Gidip odalarını arayacağım, çarşafları değiştirmem gerek, dün vaktim olmadı...

XII. Kalleş Vuruşlar

Katil

Odaları aradın. Bütün kâğıtları elledin ve her şeyi altüst ettin. Ne arıyordun? Ha evet, bıçağı! Biliyor musun, daha az aptal olsaydın tek bir odayı arardın, böylece, ben bundan söz ettiğimde, benim odam olduğunu anlardın, çaktın mı? Diğerlerini aradığını bilmediğimi söyleyeceksin. Yanılıyor muyum yoksa?

Jeanie'nin Günlüğü

Saat 6:15. Burnuma damla damlatmak için odama çıktım, kapının altından bir kâğıt atılmıştı. Bütün odaları aradığımı nereden biliyor? Blöf mü yapıyor? Diğerleriyle konuşur gibi yaparak durmadan beni mi gözetliyor?

İhtiyarlara hazırladıkları sürpriz ne acaba? Elektrikli iskemle mi?

Şu damla da nerede? İşte burada. Bu gece teybi yanıma alacağım. Bilinmez. Çok oyalandım, iniyorum.

Katilin Günlüğü

Herkes heyecan içinde. Ağaç pırıl pırıl parlıyor, çok güzel. Annem kendini güzelleştirmeye odasına gitti, babam smokin giymeye. Yemekte Karen'in babası, Beary'ler ve bebekleri, Clarisse ve Doktor Milius olacak... zavallı Doktor Milius, bu (yeni) trajediden sonra, adamcağızı yalnız bırakmak olmazdı.

Ne giyeceğim? Ağzının suyu hiç akmasın Jeanie, sana ne giyeceğimi söyleyecek kadar ahmak değilim. Yakışıklı olacağım, orası kesin. Yüzüm ve ben yakışıklı olacağız. İnsanın içine giren ve onu kemiren şeyi duymadın mı? Belki de seni yemeye başladım Jeanie, sen fark edene kadar benim gibi olacaksın. Beni öldürmek istemez misin?

Annem, Noel olduğu için, sofraya bizimle oturacağını söyledi. Çok nazik, öyle değil mi? Yemekten sonra, ilahileri okuyacağız. Senin aynasız da gelecek. Tatlı faslında, Clarisse'in cesedi... "Güzeeeel gece, kutsaaal gece..." Haydi meleyin bakalım, budala koyun sürüsü, çobanınızın size aldırdığı yok, gökyüzünde izlediğiniz yıldız ise, bıçağımın gözlerinize vuran aksi!

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

Beş dakikalık dinlenme! Burnum kızarmış, berbat! Bir duş yapıp giyinecek kadar vaktim var.

Duş yapacağım.

Bir mesaj daha... hep aynı şey! Sanırım komiser gelecek diye korkuyor. Kırmızı elbisemi giyeceğim, güzel bir elbise, zaten tek elbisem de o!

Ya beni daha kolay haklamak için dikkatimi Clarisse'in üzerine çekiyorsa?

Bu teyp cebimden görünüyor mu? Hayır, ben ülkenin en şık gizli ajanıyım!

Haydi bakalım, yoksa zavallı hindi (sahicisinden söz ediyorum) kömür olacak! Ha, masaya mum konacak...

Mutlu Noeller! Tuvaletteyim ve fısıldıyorum. Gece çok başarılı: Milius ve Blint ağızlarını bile açmıyorlar, her an ağlayacak gibiler, şimdiden sarhoş oldular. Doktor düşünceli adamdır, çok gülü-

yor ve belden aşağı hikâyeler anlatıyor. Oğlanlar çok şık, damatlar gibi. Kocakarı endişeli görünüyor, gözkapakları oynayıp duruyor. Aldığı onca ilaçtan sonra! Çocuklu çift çok sevimli, bebeği kocakarının odasına yatırdılar, şakalaşmayı, içmeyi seviyorlar. Azıcık çakırkeyifim ve çiş yapmam gerekti!

Bir ara biri beni gözlüyor gibi geldi, başımı çevirdim, kimse bakmıyordu... hıçkırığım tuttu. Bir yandan hıçkırığım öte yandan akan burnum ile çok seksi olduğum söylenebilir!

Sürprizden söz etmeyi unutuyordum az kalsın. Çocukların sürprizi. Hareket eden bir ahır yapmışlar, İsa'nın doğduğu ahır, İsa, müneccim krallar, öküz, vb. hepsi hareket ediyor, ettikçe müzik çalıyor. Bunu oğlanların kendileri yapmış, çok zamanlarını almış olmalı! Şeytana davetiye çıkarttıklarını sandığımda, meğer yaptıkları buymuş! Zil çalıyor, komiser olmalı, çabuk, çabuk, patlayası... çorabım kaçtı.

Katilin Günlüğü

Mutlu Noeller! Herkese mutlu Noeller! Şampanya içtim, başım dönüyor. Bu satırları karalayacak kadar vaktim var. Her şey yolunda. Aynasız burada ve Jeanie hindi gibi kabarıyor. Clarisse durmadan koca ağzını açıyor. Adamlar bebeklerini getirmiş, yukarıda uyuyor... Annem ve babam sürprize sevindiler, iyi fikirdi değil mi? Duvara yaslanıp yazmak zor. Diğerlerine katılmaya gidiyorum. Bütün mesele, dikkati üzerime çekmemek.

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

Çok güzel bir gece! Komiser, Bob, Sissy, doktor ve kocakarı kâğıt oynuyor. Milius ve Blint kafa çekmeyi sürdürüyor. Clarisse ve oğlanlar video oyununa dalmışlar, bana gelince saçlarımı düzeltmeye geldim. (Ne geliş ama... tarağı bile göremiyorum.) Ağzımı mikrofona yapıştırdım. Hop! Hepimiz kafayı bulduk, oğlanlar bile kıkır-

dayıp duruyor, saçma sapan laf ediyor, dolanıp duruyorlar. Bu akşam hepsi bir örnek giymiş, bir örnek taranmış. Clarisse hepsini birbirine karıştırıyor, herkesi güldürüyor. İlahileri güzel okudular, orası kesin. Yazık ki beni hıçkırık tuttu...

Burasının aynı ev olduğuna, normal şakalar yapan normal insanların evi olduğuna inanamıyorum! Canavarların arasına düştüğüm izlenimi yok olup gitti.

Ya baba... Şu, kızları yiyen dev öyküsüyle beni ne de korkuturdun... Kız onların arasına düştüğünü bilmezdi, onlarsa onu yemek için semirtirlerdi... sonunda kızı yesinler istemezdim ama sen: "Ne yapalım, masal böyle!" derdin. Hastalandım sanacaklar. Yanlarına dönüyorum. Sallanıp duruyorum, kendine gel, ileri, haydi!

It's a long way to Tipperary, it's a long way to go...

Katilin Günlüğü

Midem bulanıyor.

Jeanie zilzurna sarhoş, sallanıp duruyor. Bilmece oynuyoruz. Bilmece için yazdığımı sanıyor, hayır Jeanie her zamanki gibi sana yazıyorum... Çok sıcak, bunalıyorum, güzel şarkılar söyledik, şimdi de Clarisse bana sarılmış gülümsüyor, sarhoş o da, iyi eğlenin, hoşça vakit geçirin, size bir sürprizim var...

Biri bana bir şey söylüyor, cevap vermem gerek. Cevap verirken şaşırmamalıyım.

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

Özür dilerim, özür dilerim efendim, şu klozetin kapağı nerede? Beni iyi dinle koduğumun teybi, iyi dinle, konuşan Jeanie, her şey yolunda miçocuk... Komiser bana göz ediyor... Kafam korkunç, dilim ağırlaştı hanımefendi! Konuşmayı kesiyor, salona dönüyorum... kendilerine likör koyuyorlar, bana güvenin dostlar, geliyorum!

Katilin Günlüğü

Hepsi gidiyor, geç oldu, yorgunuz. Clarisse'i evine bırakacaklar. Çok şanslısın Clarisse. Bebeklerini almaya çıkanları duyuyorum, herkes hareket halinde. Saat kaç? Çok geç olmalı, gürültü ediyorlar, çok fazla gürültü, pis bir bebek için bunca gürültü niye?

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

Kalkış saati... yukarı çıkıp be... bebeği almalı. Korkunç! Bir şey görmez oldum, içki yüzünden, her yer karanlık, kimsenin benimle meşgul olduğu yok, biri bana bakıyor, hissediyorum, biri kötülüğümü istiyor. Clarisse, Clarisse yanıma gel, beni yapayalnız bırakıyorlar, sanırım koridordayım, paltoların kokusundan anladım, paltoların arasına düşmüşüm, karşı tarafa geçmeliyim...

Ne yapıyorlar? Bunca gürültü neden? Fil ordusu sanki. Bağırıyorlar, hem de avaz avaz... delirdiler mi ne?

Çok geç oldu, gürültü çıkarmamak gerek, hey duydunuz mu? Susun! Beni dinlemiyorlar, hiçbir şey anlamıyorum, ne güzel eğleniyorduk oysa şimdi... ayılmam gerek, ayılmalıyım, görmem gerek, görmek istiyorum, karanlıktayım, beni yakalayabilir, her şeyi yapabilir, yok; dokunmayın, dokunmayın, her şeyi anlatıyorum, hepsi kayda geçti, polis, polis!

Bebekten söz ediyorlar, bebekten mi söz ediyorlar? Bebek hasta, ben de, ben de hastayım, bebek, hep bunu söylüyorlar ama yanlış, kaza değil, burada hiç kaza olmaz, asla... Bebek düşmüş, kafası yarılmış, bebeğin kafası yarılmış, felaket! Hepsi koşuyor, beni itekliyorlar. "Alo? Alo?" Birisi "Alo!" diye bağırıyor. Bağıran bizim doktor, bir kadın ağlıyor, normal, bebeğinin kafasını kırdılar. Peki bebek neden ağlamıyor? Canı acıyorsa ağlaması gerek, ben ağlıyorum, üstelik bebek de değilim.

BEBEK DEĞİLİM! Karanlıktan kurtulmama yardım edin, çıkış nerede? Bir kadın haykırıyor, düşmek korkusu, duvarı bırakacak olsam düşerim, bir siren sesi, bir siren sesi duyuyorum. Gözlerim acı-

yor, ışık olmalı, yerdeki taşlara vuran ışık... banyo! Aferin, iyi buldun Jeanie, kahrolası, şu lanet soğuk su musluğu hangi cehennemde?

Daha iyiyim, normal görmeye başladım, yani neredeyse, bir yerine sadece üç görüyorum, ama yine de görüyorum. Kapıyı açmaktan korkuyorum, haykırmalar beni korkutuyor. Artık başımın içi sarhoş değil, sadece bedenim sallanıyor, komiser nerede? Ona ne anlattım? Şu siren sesi, ambulans, bebek için gelen ambulans, şu kapıyı açmak gerek, gidip onu ihbar etmeliyim.

Katilin Günlüğü

Nihayet! Ambulans bebeği götürdü. Komiser ifadelerimizi aldı. Jeanie'yi (evet ya, seni!) tuvalet kapısının ardında sızmış buldular. Leş gibi alkol kokuyordu. Annem komisere, "Tanrı vere de bebeği kollarına almış ve düşürmüş olmasın!" dedi.

Komiser anneme baktı, bir şey demedi. Ufaklığın babası başını kaldırdı, gözleri kızarmış, sakalı çıkmıştı, filmlerde olduğu gibi. Hepsi hastaneye gitti, bebeğin kafatası çatlamış olmalı, karyolaya kuvvetle vurmuş olmalı, çocuklara daima dikkat etmek gerek!

Senin hakkında soruşturma açacaklar Jeanie, bütün bu insanlar evdeyken bebeği öldürmeye kalkışmak pek akıllıca değildi... Üstelik günlüğünün bazı sayfaları ellerine geçecek olursa... Hani, kendi hakkında, çifte kimliğin hakkında kendi kendine sorular sorduğun sayfalar? Seni uyarmıştım.

Sana yine de bir şans vereceğim. Yarın akşama kadar kim olduğumu bulman için sana vakit tanıyacağım. Ama gerçekten bu tanıdığım son süre!

Jeanie'nin Günlüğü

Bu sabah karakoldan telefon ettiler. Saat 2'de orada olmam istendi. Kocakarı beni sarsıp duruyordu çünkü uyuyordum. Ne olduğunu anlamam için bir süre gerekti. Beni banyoda bulmuşlar. Kapıyı ite-

rek "İmdat!" diye bağırıyormuşum. Oysa kapıyı çekmem gerekiyormuş. Bebek bu sabah ölmüş. Doktor öğleyin haber verdi. Berbat bir haldeydi ve bana kötü kötü bakıyordu...

Geceyi pek hatırlamıyorum, bölük pörçük, arada boşluklar var. Bant kaydını tekrar dinledim, yer yer hatırlar gibiyim... bu kaydı uğursuz buluyorum. Kafamın içine sanki çekiçle vuruyorlar, onun için çabucak yazıp yatacağım.

Poliste yüz binlerce soru sordular. Komiser oradaydı, canı çok sıkkındı, onunla konuşmadım. Görünürde, şimdilik bir şey bulamadılar. Bir kaza olduğunu düşünüyorlar, eteğini toplayamayan benim gibi birinin kazaya yol açmış olabileceğini düşünüyorlar ama o kadar! Yukarı çıkmadığıma, çıkan birini de görmediğime yemin ettim. Eminim bana inanmadılar. Hatırlamam için çaba sarf etmemi, sonra ferahlayacağımı tekrar edip durdular. Aptal aptal yüzlerine baktım. Merdivenlerden çıktığımı kesinlikle hatırlamıyorum. Ne için çıkacaktım ki? Tanrım! Acaba? O kadar sarhoştum ki... Hayır, olanaksız! Benim olduğumdan neden bu kadar eminler anlamıyorum!

Şişko aynasıza, normal bir ailenin çevresinde bu kadar ceset olmasını normal mi buluyorsunuz, diye sordum. Bana bakarak, "İşte bu yüzden..." dedi. Başka bir şey eklemedi. Belki de göründükleri kadar alık değiller...

Kentten ayrılmamam gerekiyormuş.

Katil

Kokuşmuş-Jeanie'nin-hayatı-bitiyor-bu-salı-gece-yarısı...

Merhaba, canımın içi, n'aber? Bugün tatlı bir sözün yok mu? Komiserle lak lak etmekle mi meşguldün? Yazık, yazık, meleğim! Bebeğin yanına çıktığını gören olmuş. Sevimli aynasız dostlarına birisi imzasız bir mektup yollamış. Mektup, benim seni yukarı çıkarken gördüğümü, yukarıda on dakika kaldığını, sonra aşağıya

inerken bir tuhaf olduğunu, ancak kimliğimi açıklamak istemediğimi çünkü öldürme krizin tutup bana saldırmandan korktuğumu bildiriyor. Neredeyse kendi kendimi ağlatacaktım, o kadar başarılıydı! Ve de mektup, Belediye Kitaplığı'ndaki daktiloda yazıldı.

Belki bir gün komiser gelip beni bulur ama o gün sen yerin yedi kat dibinde olacağından pis yaratık, hiçbir şey öğrenemeyecek, adımın söylendiğini asla duyamayacaksın. Seni nasıl öldüreceğimi tahmin ettin mi?

Saat 8, sofraya oturacağız. Jeanie bizi çağırıyor. "Sofraya! Yemek soğuyacak!" Jeanie de soğuyacak! Kendimi müthiş eğlenceli buluyorum. O kadar mı hoşuna gidiyorum cancağızım? Onca zamandır arkamdan koşuyorsun ki bunu pekâlâ itiraf edebilirsin...

Jeanie'nin Günlüğü

Dinlenme ihtiyacı, mutlak dinlenme ihtiyacı, diğeri, diğeri mutlak bir dinlenme derdi, ben... kapının altında bir kâğıt var. Üç dakika önce yoktu, eminim, bakacağım.

Başım çatlıyor, artık oynamak istemiyorum, evime gitmek istiyorum, nereye olursa, başka yere, durmasını istiyorum, bebeğin dirilmesini istiyorum.

Burada onca kötülük, onca kötülük olacak şey mi? Tüm bu kötülüğe, tüm bu felaketlere, bu iğrenç işlere bulaşmış olmam mümkün mü? Bu bir ceza mı? Bunu hak ettim mi?

Böyle bir şeyi hak etmiş olamam. Birkaç mücevher, bir avuç metelik yüzünden hak etmiş olamam. Bunları benden uzak tutun, lütfen...

Ölüm saatim yaklaşıyor. Elimden de bir şey gelmiyor. Denizi bile hiç görmedim ben. Ben...

Jeanie! Zırvalıyorsun, sigortan mı attı? Ölmeyeceksin Jeanie, haydi ciddi ol, ölmek istemiyorsun ve ölmeyeceksin. Yaşayacaksın kızım, paralarını cebine indirecek ve doğru Bahama adalarına gideceksin!

Yemeğe inmem gerek.

Katil

Jeanie'nin canı sıkkın bu gece. Üzüntülü bir hali var. Oysa yemek çok iyiydi.

Yeni pijamalarımız var, mavi beyaz çizgili, göğün renkleri, ve kan kırmızı ellerimle (sayemde dökülmüş olan bütün o nefis kan), bayrak gibi pırıl pırılım! Tanrı vatanımızı ve verimli toprağına serptiğim ölümü korusun!

Yeni pijamamı seviyorum!

Her şeyin iyi hazırlanması gerek. Başaramama ihtimali sıfır olmalı. Anlıyor musun Jeanie, artık ya sen ya ben...

Şu tabancayı satın almış olman, ne ahmakça düşünce.

Bu satırları okuduğun sırada kapıyı açarsan, seni bir sürpriz bekliyor...

Jeanie'nin Günlüğü

Yalancı! Geldi ve kapının altından bir mesaj attı, başımı çevirdim, o sırada geceliğimi giyiyordum, mesajı gördüm, yerden aldım... Sonunda, kapıyı açmam gerektiği, bir sürprizin beni beklediği yazılıydı. Duraksadım, duraksadım sonra da açtım, kapıyı ardına kadar açtım, karanlıktan başka bir şey yoktu, sadece gece... tabii... tabii karanlıkta olup bana bakmıyorsa, karanlığa karışmamışsa... Telaşla kapıyı kapattım ve kilitledim. Ter içindeyim. Kendimi kötü hissediyorum, başım dönüyor, belki de aşağıda içtiğim cindendir, ihtiyacım vardı, artık dayanamıyordum, içmem gerekiyordu.

Sofrada otururlarken telefon çaldı, aynasızlardı, yarın sabah oraya gitmeliymişim.

XIII. Hazır Ol!

Jeanie'nin Günlüğü

Yeryüzünde bu son gecem mi? Canlı olduğum son gece mi bu? Çoğu kez, hiçbir şey yapamadan bekleyen idam mahkûmlarını düşünmüşümdür, yani demek istiyorum ki, her şeyi durdurmak isteseler de olanaksız, her şey bitti. Sanırım bunu belirten bir ifade var: geriye dönülmeyeceğini, kaçılamayacağını, olayların değiştirilemeyeceğini, gerçekten mahpus olunduğunu, kendi kendinin, koşulların, yerlerin, kendi bedeninin mahpusu olunduğunu belirten bir ifade...

Bütün bunları aptallık diye nitelesem de, gitmek istesem de, artık çok geç, yazılmış bir kere, alınyazısı! Filmlerde, karşıdan gelen treni, raylara sıkışmış arabayı sonra da çarpışmalarını görür gibi... o gün de böyle! Uzaktan görüyorsun, elinden bir şey gelmiyor.

Beni tabancayla mı alaşağı edecek? Aptalca olur, kaza olduğuna kimse inanmaz... meğerki? Tabii ya! Aşağılık herif, ama niçin kendimi öldürmüş olayım? İnsan kendini neden öldürür? Nedenini biliyorum. Kasten olmasa da bir bebeği öldürdüğü için, sarhoş olduğu için. Tezgâh bu, değil mi? Vicdan azabı? "Vicdan azabından kıvranıyordu, kendini öldürdü" denecek.

Demek hiçbir yer güvenli değil, özellikle odam. Ama kilidi de havaya uçuramaz ya! Kendi kapısını uçuran intihar etmiş bir kadın! Bayağı şüphe çeker.

Katil

Jeanie artık bana yazmıyor, artık benimle konuşmuyor, Jeanie surat asıyor. Surat mı asıyorsun, suratsız? Bütün günahlarının cezasını çekeceksin, sonunda çekeceksin... hakaretlerin, küfürlerin, küçümseyen bakışların cezasını bulacak. Ailemiz tertemiz, aklanmış olacak, beni asmak isteyen çıkmayacak...

Asılacak olan sensin... Titreme geliyor, sanırım nezle oldum. Şu ara pis bir suratın var Jeanie, gözlerinin çevresindeki koca halkalar, âlem yapmış kötü kadınlar gibisin. Âlem mi yaptın Jeanie? Bebeği öldürdün mü?

Ne sanıyordun? Bütün entrikalarını çevirmeyi bitirene kadar oturup bekleyecek miydim? Patron benim, oyunu ben yönetirim.

Uyuyor musun? Uyuyup uyumadığına bakacağım... Yazıyor musun? Teybe mi fısıldıyorsun yoksa? Sarhoş musun?

Jeanie'nin Günlüğü

Bir kapının açıldığını duydum. Koridorda ışık yok. İlerliyor, nefes alıyor... kapıya vuruldu. "Kim o? Siz misiniz doktor?" Cevap yok. Oysa vurulduğundan eminim. Çok çabuk açmalı, bakmalı... bir mesaj, yine mi? Gözü dönüyor, peşimi bırakmıyor, beni özlüyorsun ha? "Uyuyor musun? Sarhoş musun?" Sarhoş olsam, işine gelirdi değil mi alçak, kaçık!

Kapıyı kilitlemeyi unuttum... oldu, çağırsa bile cevap vermeyeceğim, şu batası dolmakalem nerede? Bir kadeh cin içmek, bir kadehcik... şişe nerede? Bir yudum, sadece bir yudum, iyi geliyor, yaksa da iyi geliyor.

Bir fikrim var. Karşı saldırıda bulunmak.

Pis sümüklü, seni öldüreceğim, yarın gece yarısından önce seni öldüreceğim. Ölümüne herkes çok sevinecek.

Bir başka fikrim daha var: Bu yazdığımı koridora bırakacağım. Çıkacak, kâğıdı alacak, onu göreceğim, şişeyi tepesine indireceğim... evet, evet, tuvalete saklanacağım, kapıyı aralık tutacağım, kendinden çok emin, onu enseleyeceğim! Haydi çabuk, gidelim.

Merhaba Jeanie, sağlığına!

Bunu yazan ben değilim. Kâğıdın üzerine yazılmış, yatağıma konulmuş.

Buraya girdi. Buraya girdi ve yatağımı elledi, eşyalarımı; elbiseme cin dökmüş, inadına, bu kadar çabuk! Bir ruh mu? İnsan değil mi yoksa?

Olay şöyle oldu: Karanlıkta odamdan çıkmıştım, tabanca ile beni bekliyorsa diye ışığı yakmak istemedim, mesajı komodinin üzerine koydum (kapının kapandığını ve kilitlendiğini duymadan ortaya çıkmayacağını biliyordum). Tuvalete gittim, kapıyı çektim, anahtarı çevirdim, hiç...

Sonra bir kapı aralandı, duydum, anahtarı usulca çevirdim, bir başka kapı, ayak sesi, tokmak kurcalanıyor: "İçeride biri mi var?" (Doktorun sesi) "Evet, benim, Jeanie." Orada dikilmiş bekliyor, burnunu çekip sabırsızlandığını duyuyorum, sifonu çekiyorum, çıkıyorum, dışarının ışığı yanmış, sadece doktor var. "İyi geceler doktor." Çizgili donu ve sert tavrı ile, "İyi geceler Jeanie," diyor. Tabii bütün diğer kapılar kapalı, mesaj komodinin üzerinden gitmiş. Odamın kapısı açık kalmış. İçeriye girmiş, pis elleriyle her yere dokunmuş. Neden elbisemi kirletti? Yarın aynasızlara giderken ne giyeceğim? Yeni bir çuval mı?

Uykum yok, midem tekrar bulanmaya başladı, ağzıma cin tadı geliyor. Zihnim berrak değil, yorgunum, başımın içinde bir şeyler dönüyor, durmadan dönüyor. Tıpkı bir tekerleğin üstünde kendini ısırmamak, çıldırmamak için fır fır dönen sincap gibi.

Katil

Daha az zevk almaya başladım. Onları öldürürken, artık eskisi gibi değil. Artık hissetmiyorum... o şeyi... sadece öfkeli oluyorum, çok öfkeli, onları öldürmem gerekiyor, onlardan kurtulmam gerekiyor, yoksa boğulur gibi oluyorum, boğazımı sıkan bir yaka varmış gibi boğuluyorum, anlıyor musun?

Ama senin ölmeni görürken zevk alacağım, seni çok uzun zaman bekledim. Sana bağlanmamı, seni sevmemi, seni bu işin dışında tutmamı ümit ediyordun. Beni baştan çıkarmak, bana hâkim olmak, kendi yasanı bana kabul ettirmek istedin, ama ben çocuk değilim, sana asla boyun eğmeyeceğim, asla!

Tuvalete giden babam çıkınca, kendini ne kadar budala hissetmişsindir. Odan, tımar edilmemiş inek kokuyor, leş gibi kokuyorsun, giysilerin kokuyor, elbisen cin kokuyor. Neler yumurtladığını dinlemek için teybi aldım. Son duygularını, terk edilmiş bir köpek gibi gebermeden önce son heyecanlarını kaydedesin diye onu geri vereceğim. Zavallı küçük Jeanie'ciğim, sana "şey" yapmamı istersin değil mi? Belki, çok uslu durursan, belki sen ölürken sana "şey" yaparım.

Jeanie'nin Günlüğü

Teybi aldığını yeni fark ettim.

Çok geç olmalı... sabahın 2'si olmuş. 7'de kalkmalıyım, yatmam gerek, aklımı başıma toplamam gerek, ama yarın akşam öleceksem ne diye yatayım?

Koridorda gürültü var, cehennemi bir şey bu, hiç durmuyor, duymak istemiyorum, bir mırıltı gibi, biri mırıldanıyor, hasta sanki. Tuhaf şey, bunu bir tek ben mi duyuyorum? Sanki bir sarhoş... bu sesi tanıyorum, bu konuşma biçimini, koridorda hastalandı mı? Gidip bakayım, belki de ölmekte olan biridir, belki onları öldürdü.

Annesi mi? İnleyen, sızlanan bir kadın sesi. Hiçbiri kımıldama-

yacak mı? Tam kapımın arkasında... sirenler şarkı söylüyor. Babam her zaman şarkı söyleyen sirenlerin öyküsünü anlatırdı. Dinlemek istemiyorum, ben... ama bu benim sesim! Kapının arkasında konuşan benim, ben... sızlanıyorum... diğerleri duymasın...

İşte oldu, aldım, teypti. Dinlemiş olmalı, bir not var...

İnlediğimi dinlerken iyi eğlenmiş olmalısın, orada odanda, odalardan birinde adamakıllı matrak geçmişsindir. Oda kapılarını aniden açmam yeterli, seni, oturmuş yazı yazarken göreceğim, çizgili pijamanla, o pis soluk suratını göreceğim, gerçek gülüşünle, gerçek gözlerinle, o odalardan birinde, bana bakan deli gözlerinle, ağladığımı dinlemek, sarhoş olduğumu dinlemek seni eğlendirdi mi? Irzıma geçilmiş gibi oldum, tıpkı günlüğü aldığında olduğu gibi, onu öldürmek istiyorum... onu o kadar öldürmek istiyorum ki!

Teybin geri gelmesine çok sevindim. Yüksek sesle konuşmak, sesimi dinlemek, düşündüğümü dinlemek hoşuma gidiyor. Her şeyi hayal etmek için kafamın içine hapsedilmiş gibi olmuyorum o zaman!

XIV. Sonuncu Darbe

Jeanie'nin Günlüğü

Kar yağıyor. Tonlarca kar. Gökyüzü gri, kapalı, kasvetli. Siyah. Aşağı inmeden önce sadece iki-üç sözcük. Hava soğuk. Uykum var. Başım ağrıyor. Sinirliyim. Kötü uyudum. Sıçrayarak, kramplar girerek... Ne zamandır iyi uyuyamıyorum? Kocakarının ayak sesleri. Gitmeliyim.

Katilin Günlüğü

Kar yağıyor. Lapa lapa, yoğun bir kar. Ortalık henüz karanlık, hava soğuk. Jeanie'nin harekete geçtiğini duyuyorum. Annem de öyle. Mutfağa iniyorlar. Jeanie'ye birkaç söz yazacağım:

Günaydın Jeanie. Nasıl da kar yağıyor, gördün mü? Ölmek için ne güzel bir gün! Gökyüzü kefenini dikiyor sanki... Gördün mü, şiirsel yazılarda ilerleme kaydettim. Beni seviyor musun? Karakola giderken beni düşün. Dua et de seni hapsetsinler...

Birazdan görüşürüz.

Jeanie'nin Günlüğü

Saat 8:45: Karakola gitmek üzere hazırlanıyorum.

Oğlanlar 8'e doğru indiler. On dakika önce odama çıktığımda kapının altından atılmış bir kâğıt buldum. Kahvaltıya inmeden önce koymuş, rahatça... (Reçelli krep tıkındılar, her yere bulaştırdılar, hayvanlar, hayvan gibi yiyorlar, açlıktan geberiyorlarmış gibi, sa-

nırsınız aç kalmış canavarlar, ağızları kıpkırmızı reçele bulanmış, iğrenç! Özellikle Clark, sanki iki gündür bir şey yememiş gibi altısını birden yuttu, sonra kenefe gitti, döndükten sonra da bir altı adet daha! Kuduruk delilerin iştahları anormal mi olur?)

Bilmiyorum ama ortalıkta düşmanca bir hava var, koşarak kaçmak istiyorum, bulaşığı yüzüstü bırakıp tüymek...

Kuşkusuz beni düşünüyordu, kuşkusuz bunu hissettim, nefretini, kötülük yapma niyetini, bana kötülük yapmayı tasarladığını hissettim, dönenip durduğunu, baktığını ve... düşündüğünü...

Tanrım ne olur beni tutuklasınlar, Tanrım ne olur ömrümü kodeste tüketeyim, ama beni buradan kurtar Tanrım!

Oğlanlar beni çağırıyor, gidiyorlar. Doktor arabayı hareket ettirdi, gitmem gerek. Mesajını yırtıp koridora bıraktım, artık boş veriyorum.

Tamam, geliyorum, geliyorum!

Katilin Günlüğü

Jeanie'yi kente götürdük, aynasızlara. Babam arabayı sürerken (buz yüzünden yavaş sürüyor) Jeanie'ye baktım da bembeyazdı; sanırım bebeğin ölümünden beri kendine gelemedi.

Bütün hatunlar gibi çocuklar için kıyamet kopartıyor. Kentin yarısını öldürmeye öldürürüm de, sıra masum, koca gözlü, salyalı bir sevimsiz bebeği öldürmeye gelince... onu öldüremem! Gerçekten de insanlar hiçbir şey anlamıyor. Beni yakalayacak olsalar, eminim diğerlerinden çok bebek için cezalandıracaklardır. Oysa, ilke gereği işlerken canımı sıkan tek cinayet bu!

Babam sıkıntılı. Yol boyunca dişlerini sıktı. Bizler, havadan sudan konuştuk, futbol maçından, yakında başlayacak derslerden, Jack piyano öğretmeniyle ilgili bir hikâye anlattı, belden aşağı bir hikâye. Jeanie dikkatle ona bakıyordu, zavallı anlamaya çalışıyor...

Mark endişeli görünüyordu, dosyalarının içine dalmıştı. Clark takımına ait resimler gösterdi, resimlerde topun karşısına geçmiş alık numarası yapıyor, çok güldük. Stark yeni bir bilgisayar progra-

mı almaya karar vermiş, fiyatını falan konuştuk. Hiç konuşmayanlar babam ile Jeanie. Belki de babam, pilici öldüğü için üzgündür.

Şimdi öğle vakti, ayaküstü yemek yenen selfservislerden birindeyim, yumurta yiyorum. Kente inmeyi seviyorum. Garson kız çok adi, eteği çok kısa, dizkapakları kirli, bana gülümsüyor, ağzı kırmızı ve yağlı, kızlar hep peşimden koşar, can sıkıcı. Ona bakmıyorum, yazı yazıyorum, kızmış gibi yapıyorum.

Pencereden karakolu görüyorum. Jeanie'yi saat 13'te alacağız... işi bitmişse. Yoksa babam bizi eve bırakacak. Yarım saat önce babam karakola girdi, neler oluyor diye bakmaya...

Şu a.cık garson sinirimi bozuyor. Böyle anlarda kabalaşıyorum, annem görse hoşuna gitmez. Kendime hâkim olmalıyım, üzerime kabalık ve kötülük dalgası geliyor gibi, sanki dişlerim çıkıyor da çevremdekileri ısırmam gerekiyormuş gibi.

Garson paranın üstünü getirdi, bacağıma dokundu, hemen çektim, bana dokunmalarından hoşlanmam. Göz ucuyla bana bakıp duruyor, üzerine yapışmış kazağı yüzünden ona yanaşacağımı sanıyor belki de... zavallı budala, ben başkaları gibi değilim! Benim başkaları gibi olmadığımı görmüyor, ne yapabileceğimi göstermemi istiyor, istediği bu! Yok, şu ara değil. Şu ara çok tehlikeli, beklemek gerekir, Jeanie öldüğünde daha kolay olur. Hele de Andrew ellerindeyken. Onu idam ettiklerinde daha kolay, daha rahat.

Jeanie ile babam çıktılar, arabaya doğru gidiyorlar, onlara yetişmeliyim.

Jeanie'nin Günlüğü

Al sana! Şu kâğıdı paltomun cebine tıkmış. Ne yani, yanımda oturuyordu demek mi bu? Mark ile Jack'in arasında oturuyordum, sonra da Stark ile Clark'ın arasında yürüdüm. Paltomun cepleri büyük olduğuna göre, hepsi de kolaylıkla sokmuş olabilir...

Gelelim diğer işe, kasıtsız adam öldürmek suçu ile yargılanacağım.

Sahte kimliklerimi verdim ama, çabuk anlayacaklarından emi-

nim. Buradan kurtulmam gerek. Komiser üzgündü, benim lehime konuşmuş ama amiri benim yaptığımdan eminmiş. Bir kaza olduğunu düşündükleri için beni tutuklamaya gerek görmediler, herkesi yeni baştan sorgulayacaklar, bilinmez... mademki herkes sarhoştu. Bana bir avukat tavsiye etti, buralı bir avukat. Sanki salyalı bir herif beni buradan kurtarabilirmiş gibi!

Demek selfservisteymiş. Orası meydanın sağında kalıyor. Jack sol taraftan gelmişti, üç dakika sonra da Clark aynı köşeden göründü. Saat tam 13'tü. Sonra, meydanın arka tarafından kafasında walkman'i, Stark göründü. Bizim arkamıza düşen köşeden de Mark, çantası elinde koşuyordu. Hiçbiri selfservisin bulunduğu yandan gelmedi. Bir tur atıp gelmiş olmalı.

Arabada Jack dersinden söz etti. Dersi 12:30'da bitiyordu, demek ki öğleyin self'te olamazdı.

Stark alışverişteymiş. Sonra patinaj alanına gitmiş. Saat 11:30'da giriş bileti almış. İki saatlik bir bilet aldığını ama vakti tam dolduramadığını, daha az süreli bilet satmamalarının saçmalık olduğunu söyledi... ama kaçta çıktığı belli değil.

Mark son dakikaya kadar müşterisi ile görüşüyormuş. Doğrulama olanağı yok. Doktor karakoldaydı, o böylelikle aklanıyor! Clark domuzuna gelince, pazar günkü maç yüzünden antrenmanın uzadığını söyledi ama bunu kendi söylüyor...

Sonra, acaba gerçekten self'te miydi? Sokağın köşesinde ya da umumi tuvaletlerde de olabilirdi pekâlâ!

Katilin Günlüğü

Annemin yaptığı havuçlu dana eti çok güzeldi, bir kere olsun iyi pişmişti; Jeanie'nin yaptığı gibi kan içinde değil.

Jeanie aleyhine dava açılacakmış, Jeanie sokak kapısını açmaya gittiğinde, biz arabanın yanında dururken babam usulca fısıldayıverdi. Şu imzasız mektup yüzünden... Bunu yapan yalancı da kim ola?

Jeanie'nin Günlüğü

Komisere imzasız bir mektupla ihbarda bulunulup bulunulmadığını sordum. Sıkkındı. "Soruşturma sürüyor," dedi. "Kimin yolladığına dair bir fikriniz var mı? Lütfen söyleyin, benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz!" dedim. (Kolunu çekiştirip duruyordum, zavallı kıpkırmızı kesilmişti.) "Biliyorsunuz, tamamiyle sarhoştunuz," dedi. "Kim olduğunu söyleyin, söyleyin, size anlatırım..."

O sırada başkomiser geldi. Komiser, "Sizi ararım, mümkün olur olmaz sizi ararım, bana güvenin," diye fısıldadı.

Bekliyorum.

Küçükken, kendi kendime hep, bir gün birtakım insanların (polis, hastane, itfaiyedekiler) karşısına çıkacak olursam, sevdiğim insanı kurtarmak için (daha çabuk bitsin, sevdiğime daha çabuk kavuşayım diye) elimden geleni yapacağımı, işyerlerinde çadır kuracağımı, bağıracağımı, onlar anlayana kadar savaşacağımı anlatır dururdum, oysa şimdi kendimi kurtarmalıyım ve hiçbir şey yapmıyorum.

Telefon çalıyor. Belki de komiserdir. Biri açtı. Gidip bakacağım.

Katilin Günlüğü

Telefon çalıyor. Birisi açtı. Jeanie'nin indiğini duyuyorum, güm, güm, güm. Merdivenden filler iniyor. Alt katta konuşuluyor. Bizim de inmemiz gerekiyor mu? Jeanie yukarı çıkıyor. Kapımın önünden geçiyor. Odasına girdi. Beklenecek koca bir öğleden sonra var. Sabırsızım. Bakalım, her şeyi bir daha kontrol edeceğim.

Jeanie'nin Günlüğü

Sharon'un babasıymış. Doktorla konuştu. Doktorun sıkılmış bir hali var.

Bir karar verdim. Yemekten sonra garaja gideceğim ve arabayla tüyeceğim. Yarın uzaklarda olurum. Mademki dosdoğru kodese gidecekmişim, en iyisi paçayı kurtarmayı denemek. Bütün gece sürersem, sabaha karşı bir uçak bulur ve nereye olsa sıvışırım.

Ama hangi parayla? Jeanie, kafan ne işe yarıyor? Düşünsene hayvan!

Doktor, çorap gözünde para saklıyor. (Bu insanlar paralarını çamaşırlarının arasına tıkmaktan amma da hoşlanıyorlar, kaçıklar!) Bu parayı araklamalıyım, sonra da eyvallah arkadaşlar... Arabanın anahtarını anahtar gözüne mi koyuyorlar? Sanırım. İndiğimde kontrol ederim. Çanta hazırlanacak. Sadece en gerekli olanlar.

Sorun o! Kandırmak gerek. Kurbanlık koyun gibi onu beklemeyeceğimi tahmin ediyordur. Sıkı gözetime alacak. Bir gösteri hazırlamalı. Neden şüphe ettirsem acaba? Bunu düşüneceğim.

Katil

Sıkılıyorum. Öğleden sonra uzun sürüyor. Kar yağışı arttı. İzleri silecek esaslı bir kar. Jeanie, kaçmaya karar verdiysen, bu karla, izini bulmalarından önce, çok uzaklara gidebilirsin. Ama ormanda koşacak değilsin ya, kadınsın, trenle kaçarsın ya da otobüsle, uçakla, arabayla... arabayla...

Bunu yapar mısın Jeanie? Bana bunu yapacak mısın? Sen gizlisi saklısı olmayan bir kızsın, hiç kaçmak gibi bir düşüncen olabilir mi? Peşinde tüm polisler, seni ilk gördükleri yerde vurmaya hazırken? Üstelik hangi parayla? Nereye gidebilirsin, ha? Parasız, pulsuz.

Ama doğru, unutuyordum: Sen bir hırsızsın... pis bir hırsız! Hep söyledim, hep paralarımızı araklayacağını söyledim, paraları o gözde tutmak ne büyük ihtiyatsızlık doktor!

Neyse, ona yetişir, hesabını görürüz... hesabını görün onun, o bir kızışmış kancık, bebeği o öldürdü, parayı o çaldı, onu öldürmeli...

Benim yapacağım işi onlara bırakabilirim aslında. Daha güvenli olur. Ne dersin kurban? Hayır, yerine getirilmesi gereken bir

görevim var. Ben bu iş için çok bekledim, geberdiğini görmek istiyorum anlıyor musun? Sonra da sıcacık cesedine kapanıp ağlamak, meleğim... Hiç değilse, Tanrı huzuruna çıkarken, çamaşırların temiz mi?

Jeanie'nin Günlüğü

Yine başladı. Bir mesaj daha, ben işitmeden kapının altından atıyor.

Şeytanın kendisi.

Kafamın içini nasıl okuyor? Benimle aynı anda nasıl düşünebiliyor?

Artık bu cevapsız kalan sorulara dayanamıyorum.

Planımı değiştiremem. Burada kalamam. Yarın beni mahkûm edeceklerdir: Firar suçu, kefaletle salıverilmeye son, bebek için azami ceza, kapana kısıldım. Bu aklına gelmemişti değil mi? İpi fazla çekersen kopacağını düşünmemiştin. Artık kaybedecek bir şeyim yok, yaptığın hata bu oldu isimsiz muhbir...

Başka bir şey daha var: Artık annesinin odasını hemen hiç kullanmıyor. İletişimi benimle kurdu, artık günlüğü sadece bana yönelik.

Katilin Günlüğü

Jeanie, sevgili suaygırım, beni gerçekten öldürmeyi tasarlamayasın sakın? Ama bu sabah yalnız değildin onun için silah almış olamazsın. Mutfak bıçakları mı? Kullanmayı becerebilecek misin?

Gülünç mesajını yeniden okudum. Kimi korkuttuğunu sanıyorsun? Beni öldüremezsin. Olmayan birini öldüremezsin. Kâğıdı, sözcükleri, kaçamak dolaşmaları öldüremezsin, oysa bütün bu saydıklarım seni öldürebilir, hem de bal gibi...

Kardan göz gözü görmüyor. Sanki kutuptayız. Kuzey kutbunda bir yerde kaybolmuşuz da beklediğimiz yardım gelmiyormuş gibi.

Bir gün beni enselerler mi?

Hayır, olanaksız, çok kurnazım.

Jeanie'nin Günlüğü

Komiser Lucas'a,

Komiser, bebeği ben öldürmedim, bütün o kızları öldüren Andrew değil ve Zacharias March kaza sonucu ölmedi. Burada bir katil var. Doktorun oğullarından biri. Her şeyi anlattığı günlüğünü buldum ama geri aldı. Lütfen bir soruşturma yapın, doğruyu söylediğimi göreceksiniz, yemin ederim. O bir deli ve beni öldürmek istiyor, bu yüzden kaçıyorum. Tutuklanacağımı biliyorsunuz, o halde kaybedecek bir şeyim yok, size bunu hakikat böyle olduğu için söylüyorum. Tekrar ediyorum: Kanıt yok ama biliyorum. Evi arayın, onları sorguya çekin, yalan söyleyip söylemediğimi göreceksiniz.

Beni ihbar eden, Demburry'deki kızı, Karen'i, Karen'in annesini ve Sharon'u ve fahişeyi, doktorun metresini ve bebeği, hatta öz kardeşini ve daha bilmediğim başkalarını öldüren adamdır, Tanrı huzurunda yemin ederim.

Kaçmakla başınıza dert açtığıma üzülüyorum ama şansımı deneyeceğim. Beni affedin.

Jeanie

Hamiş: Elimdeki bütün mesajları ekliyorum. Görüyorsunuz ya!

İşte oldu. Mickey (postacı) kutuları saat 6'da açıyor, bu mektubu görünce, bire on bahse girerim ki doğruca aynasızlara götürür ve beş dakika sonra burada olurlar, soruşturma yaparlar ya da yapmazlar ama kesin olan: Beni enselerler! Bu mektubu giderken postalarım, daha emin. Belki de birazdan komiser arar.

Buna karşılık sahte bir mektup hazırlarsam, aynasızlara yazılmış sahte bir mektup ve ortalarda bırakırsam, (sahte) mektubu postalamadığım sürece gitmeyeceğimi düşünecektir. Onun için, arabanın anahtarını anahtar gözünden ne diye almalı, ya birisi yerinde olmadıklarını fark ederse (örneğin doktor acele hastaya çağrılırsa)? Hayır, mektubu postalamadığım sürece tehlike yok, ben de intikamımı postalamadan buradan gitmeyeceğim. Aferin Jeanie, iyi yoldaşın, düşün, düşün...

Mektubu burnunun dibine bırakmak oyunumu açığa vurur, onu gizlemeliyim... kapımı kapatmayı unutmuş olurum... mektubu diğer kâğıtların altına sokarım ve kapıyı çekmeyi unuturum... Hayır, hayır, buldum, alt katta paltomun cebine koyacağım. Cebimden azıcık görünmesi gerek... İş başına! Buraya çıkacağım ve onun gidip bakmasına fırsat tanıyacağım. Sonra tekrar ineceğim ve tüyeceğim, bulaşıktan hemen sonra, onlar salona geçer geçmez.

Bütün bunlar mantıksız... parasız gidemem ya? Ya parayı çekmeceden alırsa? Şimdi gidip baksam mı? Tehlikeli, doktor aşağıda...

Buldum.

Aşağıya inip, masanın üzerine, yarın atılacak mektupların yanına sahte bir mektup bırakacağım. Yemekten sonra, salona geçtiklerinde anahtarları alacağım; onlar sofraya geçmeden parayı araklamış olurum, odama gidip hazır olan çantamı alırım, pencereden kaçarım, evet işte böyle, çarşaflardan bir ip yapıp pencereden inerim; mükemmel, garaja gidip vruuum, eyvallah güzelim!

Bu kar ve rüzgârla hiçbir şey duymazlar. Kaldı ki sokak yokuş aşağı, kimsenin göremeyeceği bir noktaya inebilirim... Jeanie, sanırım işler yolunda... sorun şu ki beni öldürmek için tam da bu geceyi seçti! Mutlaka bir planı vardır, beni gözleyecektir, bu işi yarına ertelemiş olsa keşke, onu bu işi yarına bırakmaya zorlayacak bir şey olsa...

Jeanie! Ne güzel fikir...

Dinle küçük budala, sana bir haberim var. Komiser, Andrew'un artık sanıklar arasında olmadığını söyledi. Gerçek katili enselemek için bunu gizli tutuyorlar ama doğru iz üzerindeler. Kendini kurnaz sanıyordun, değil mi? O kadar da değilmişsin... Hele de komiserle konuşup ona bazı şeyler anlattıktan sonra, onu çok ilgilendirdi... Onunla arkadaşız, buralara gelip arama yapmak için bir fırsat beklediğinden eminim... ama bunu dert edinecek değilim, öyle değil mi küçük avanak?

Artık iş çantamı hazırlayıp çarşaflardan ip yapmaya kaldı.

Katil

Jeanie, Jeanie, beni üzüyorsun. Çok fazla konuşuyorsun... çok sinsisin, çok kötüsün, hep belanı arıyorsun...

Andrew'un kodeste olup olmadığını öğrenmek için telefon edemeyeceğimi biliyorsun. O halde rahat durmalıyım, öyle mi? Canını mı kurtarmak istiyorsun bebeğim? Beni güldürme. Korkudan sıçramaların beni çok eğlendiriyor. Kafanı suyun içinde tutuyorum da debeleniyormuşsun gibi, bana zavallı Zack'i anımsatıyor...

Yine de iyi oynadın. Bu tehlikeyi göze alacak mıyım? Oraya, güven içinde götürülmeni bekleyecek miyim? Kendimi asılmış görmeyi?

Çok aptalca olur, öyle değil mi?

Bir erteleme ister misin? Dur bakalım, kaçmakta olan bir hırsız olduğunu ne zaman öğrenecekler? Yarın mı? Öbür gün mü? Bütün bu günahların olmasaydı (hırsız, yalancı ve de katil) biraz beklerdim ama şimdi zor. Bunu anlarsın Jeanie, başka türlü yapamam.

Erteleme yok.

Şu notları da komodinin üzerine bırakıp durma. Sinirime dokunuyor.

Jeanie'nin Günlüğü

Erteleme yok. Kahve molası yok. Jeanie, kurşunları yemek istemiyorsan hayalet olmaktan başka çaren yok. Ne kolay, öyle değil mi?

Yemeği hazırlama saati gelmiş bile. Kıpırdadıklarını duyuyorum. Kocakarı televizyonu açtı, tamam koşuşuyorlar, bir şamatadır gidiyor, dört kapı, dört ses, hepsi aşağıda, kat bomboş, geceden önce kimse yukarı çıkmaz. Para. Tam sırası.

Tamam. Aldım.

Almama neden göz yumdu?

Uyumalarını beklemeyeceğim, yemekten hemen sonra gidece-

ğim, televizyonun karşısında otururlarken. Onlar anlayana kadar vakit kazanmış olurum ve dışarıdaki karla, işin içinden çıkma şansım var.

İniyorum. Çarşaflar hazır. Çantam hazır. Sahte mektup da. Gerçek olanı cebimde. Bütün sinirlerim ayakta.

XV. Nakavt

Katilin Günlüğü

Eşsiz! İnanılmaz! Her şey, öngörüldüğünden iyi yürüdü. Hapı yuttun! Ayvayı yedin! Yazamayacak kadar heyecanlıyım. Artık işini bitireceğim. Tüm bu kâğıtları da yakacağım. Şarkıdaki gibi: "Ölü yapraklar kürekle toplanır..... Jeanieler de öyle..." Oyun bitti.

Jeanie'nin Günlüğü (Teyp)

İmdat... imdat... hastayım ben... konuşacak gücü zor buluyorum, kapı kilitli. Kapının arkasında olduğundan eminim, tetikte, bekliyor, bayılmak istemiyorum, o kadar kötüyüm ki...

Yemekte beni sofraya oturttular, doktor şarap ikram etti, çok sert bir şaraptı, sonra da şampanya ile likör. "Haydi Jeanie," diyordu, "haydi kendinizi koyvermeyin, biz yanınızdayız"; ve durmadan bardağımı dolduruyordu, bir daha, bir daha, korkuyorum, korkuyorum, karanlık, her yer karanlık, çünkü elektriği kestiler, evet fırtınadan elektrik kesildi ama aldırdığım yok, yine de gideceğim. Mektubu aşağıda bıraktım, diğeri üstümde, sıkıca tutayım, pulu yok ama yine de ulaşır, küçük plastik torbacığı almalı... "İçin, için." Vay canına, içtim de içtim! Soğuk iyi gelecek.

Kapıyı tırmalıyor... tırmala, tırmala, kimin umurunda, açmayacağım, vakit yok, çanta nerede, çanta? Hiçbir şey görmüyorum, o kadar çok içmekle onlara iyi oyun ettim!

Hiçbir şey yapamayacak durumda olduğumu sanıyordur. Yanı-

lıyorsun meleğim, sarhoş olmaya alışığım ben, kendime hâkim olurum. Tam anlamı ile! Sorun... sorun, görme sorunu. Çift görüyorum, seçemiyorum, gözüm kararıyor. Şışşt, yüksek sesle konuşuyorlar, ne diyorlar? Konuşan doktor...

Arabayı alıp kente gideceğini söylüyor, acil durum varmış...

İşte şimdi pek az vaktim var, çünkü her şey bitti, araba yok, bitti, ne yapalım? O halde komisere telefon edip beni almalarını söylerim. Polis! Hırsızlık için aranıyorum, tehlikeliyim, çabuk, hapis, burada bir saniye bile durmamalı, ancak fırtınadan telefon kesildi, o halde kaçmak zorunlu, karda yürümek zorunlu...

Gülüşmeler duyuyorum... insanlar gülüyor, insanlar şaka yapıyor, yüksek sesle gülüyorlar, gülen kim? Çabuk pencereye, yangın, hayır yangın yok, neler anlatıyorum ben?

Beni sarhoş edeceklerini sandılar, zavallı ahmaklar... uyuşturacaklarını belki de... Merdivenlerden çıkıyor, gülerek merdivenlerden çıkıyor, kim var orada? Merdivenlerden çıkan kim? Kapının ardında gülen kim? Kurt, kurt orada, acele etmeliyim, aklımı başıma toplamalıyım, birisi tokmağı çeviriyor, kapı kilitli, biri tokmağı çeviriyor, biliyorum, deli değilim!

Beceremeyeceğim, aşağıya düşeceğim, karın içinde soğuktan öleceğim, çarşaf, çarşafa iyi tutunmalı, kapıyı tekmeliyor, vur bakalım, vur, ben yola çıktım bile, senden daha kurnazım köpek soyu!

İşte, aşağıdayım. Soğuktan nefesim kesildi; şimdi daha iyiyim, artık içimden kusmak gelmiyor, daha iyi görüyorum, ama kar o kadar kalın ki... ben... penceremde biri var, penceremde birini görüyorum, iyi ki indim, yoksa beni öldürecekti, bahçe kapısı, ben... üşüyorum... nerede şu kapı, kimse yardıma gelmeyecek mi? Kimse bana yardım etmeyecek mi? Kapıya doğru koşmalı... Ay!

Canım acıyor. Acıyor. Göğsüm acıyor, her yan simsiyah, ben... kar çok soğuk, karın içindeyim, karın içinde yatıyorum, içimde bir sıcaklık... sıcak... parmaklarımdan akıyor... adil değil, kaybetmek olmaz, adil değil, oyun dengesiz, Baba... benim kabahatim değil... gidiyorum... hayır, istemiyorum, gürültü var, yüzüm kar içinde, ses

yanı başımda, biri geliyor, gelen o!

Artık öğrenebileceğim... bir gülüş... O, soluyor, sonunda bileceğim, öleceğim, istemiyorum, bana bir şans daha verin... Salak, beni karda bulacaklar, intihar etmediğimi anlarlar, seni tutuklarlar, asarlar, asarlar!

Orada arabanın yanındalar, çağırmalı, seslenmeli, çabuk, fırtınadan duyulmuyor, bırak beni pis herif, bırak beni! Orada doktor ile birlikteler, AMA OLANAKSIZ, onlar...

"Güle güle Jeanie, umarım yeniden dirilişe inanıyorsundur!"

Demek bu yüzden Sharon diyordu ki... ne aptalım, hep aptaldım, hep bildim, ama artık çok geç, güle güle Jeanie, güle güle... sokağa kadar gidebilseydim... bir işe yaramaz. Hapı yuttum, yuttum...

28 Aralık sabahı, 31 yaşındaki hizmetçi Jeanie Morgan, odasında ölü bulundu. Genç kadının tabanca ile kendini göğsünden vurduğu sanılıyor.

Yapılan soruşturma sonunda, kendisine suç duyurusunda bulunulacağı için intihar ettiği anlaşıldı. Gerçekten de Morgan hırsızlık suçundan aranıyordu, ayrıca alkollüyken altı aylık bir bebeğin ölümüne yol açtığından şüpheleniliyordu.

Jeanie Morgan, olayın meydana geldiği küçük kentin mezarlığına gömüldü. Defin, korkunç bir kar fırtınası altında yapıldı ve yanında çalıştığı aile tarafından alınmış olan siyah meşe ağacından tabut, Doktor March'ın dört oğlu tarafından taşındı.

Defin sırasında yerel gazetenin muhabiri tarafından çekilmiş pek çok resim mevcut. Resimlerde, doktor, karısı ve dört oğul, karın altında başları öne eğik, cenaze duasını dinlerlerken görülüyor.

Resimlerden birinde, garip şey, doktor, karısı ve oğulları hep birden başlarını kaldırmış objektife bakıyorlar. Yanılma payı bir yana, sanki hepsi gülümsüyor.

Son

ALACAKARANLIKTA yüzüne hafif bir ışık vuran adam gülümsüyordu. Masaya koymadan önce dosyaya parmaklarıyla hafifçe vurdu. Sordum:

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

Hemen cevap verdi:

"Tamamıyla saçmalık olduğunu düşünüyorum. Bu kızın ölümünde Doktor March'ın dört oğlunun bir payı olmadığı açık. Söylesenize, bunu nereden buldunuz?"

"Bir arkadaşım gönderdi. Neden saçma diyorsunuz?"

Parmaklarını çatırdattı:

"Çünkü Doktor March'ın oğulları yoktu. Ne bir, ne iki, ne beş. Çoktan öldüler. Jeanie hizmetçileriydi. Sadık ama dengesiz bir kız. İleri derecede alkolik... Bir sabah hep birlikte göle paten kaymaya gitmişlerdi... göl buz tutmuştu. Jeanie içkiliydi... çocukları unuttu. Gölün yasaklanmış kısmına oynamaya gittiler. Buz kırıldı. Beş çocuk, güzel beşizler... biliyor musunuz, beşiz çok ender olur. Sanırım on yaşındaydılar, boğuldular.

"Sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Zavallı Bayan March... ve doktor, bir tuhaf oldular, ama Jeanie için durum daha da ağırdı. Sanırım bozuk kafası, bu suçluluk duygusuna dayanamadı. Çılgınlığı ile, çocukların yaşamaya devam ettiklerini hayal etti, kendisini tehdit ettikleri gibi bir masal uydurdu ve öldürmeye başladı ve bu böyle sürüp gitti..."

"Bu biraz zorlama bir öykü değil mi? Yani hepsi mi yalan?"

"Hepsi. Üstelik yazıları kıyaslayın... Zaten insan beyninden çıkma her şey zorlama değil midir?"

Onayladım. Tamamıyla haklıydı. Tatmin olmuş bir ifade ile koltuğuna gömüldü. Hava ılıktı. Akşam oluyordu. *Dedektif Hikâyeleri* adına çıkmış basın kartımı cüzdanıma yerleştirdim ve kalktım. Dışarıya çıkmadan önce elimle selam verdim ve usulca:

"Hoşçakal Zacharias," dedim.

Cevap vermedi.

Yükselmeye başlayan ayın ışığında parlayan yüzüne baktım. Sabit bakışlı gözleri pırıl pırıldı. Kırmızı ağzı yırtıcı bir sırıtmayla gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Elleri titriyordu.

Doktor Smith'e döndüm. Omuzlarını silkti:

"İşte; ağzından alabildiğimiz bu kadar," dedi.

"Oysa ne kadar sakin görünüyor."

"Görünüşe bakmayın. Son derece tehlikeli. Onunla yalnız kalmaya gelmez."

"Yani gerçekten?.."

"Gerçekten öldürdü mü? Evet, yirmiden fazla insanı, üstelik de canavarca öldürdü... şu Jeanie Morgan da dahil, zavallı kızcağız, bir şeylerden kuşkulanan yalnız o oldu! Bant kayıtlarını dinlediniz mi? Ne kargaşa!"

Gözlerimi solgun yüzünden ayıramıyordum bir türlü.

"Günlüğünü de okudum. Katili bulamazdı, onu ölmüş sanıyordu."

"Sırası ile kardeşlerinin kimliğine bürünüyordu, böylece istediği gibi, kendi kimliği ortaya çıkmadan, dolaşabiliyordu. 4x100 bayrak yarışının pek incelmiş değişik bir biçimi... Bu yüzden evdeki yemekler azalmaktaydı: Sofraya oturamadığı zamanlar, geceleri gizlice yiyordu. Ortalara çıkabilmek için, kardeşlerden birinin ona yerini vermeye razı olması gerekiyordu. Saç biçimini, giysilerini değiştirip, o kimliğe bürünüyordu. Ama kişisel bir yaşantıya sahip olamıyordu. Başkaları için yazılmış roller oynayabiliyordu sadece. Öldürme krizi tuttuğu zamanlar dışında."

"Dördüzlerinin" arzusuna kalmış bir mahpus hayatı yaşamasını, gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Hasta kafasına kin ve nefret

dolmuş olmalıydı. Not defterimin bir sayfasını çevirdim:

"Evde nasıl saklanıyordu?"

"Annesinin odasına bitişik yüklük gibi bir yerde yaşıyordu. Oraya dolabın içinden geçilmekteydi."

Bu elleri kanlı delinin, sabit sırıtışı ile dolabın dibinden zavallı Jeanie'yi izlediği düşüncesi, sırtımı ürpertti. Ona dokunacak kadar yakınına geldiğini düşünmek...

Doktor Smith devam etti:

"O küçük kızın diri diri yakılması ve birtakım sadistçe olaydan sonra, annesi anormal olduğunu fark edince, yakalanmaması ve ömrünü tımarhanede geçirmemesi için onu saklamaya karar verdi. Onu korumak için her şeye razıydı, belki de doğarken ölüm tehlikesi geçirdiği için. Bu yüzden de göldeki kazayı uydurdular: Sözde, gölün buzları erimeden cesede ulaşmak olanaksızmış ve eridikten sonra da akıntıyla gitmişmiş. Ancak bütün bunları hizmetçi Morgan bilmiyordu. Boş bir tabut gömmüşlerdi ve Zack gizli yaşamına başlamış oldu."

"Neden Jeanie Morgan'ı yanlarına aldılar öyleyse?"

"Bayan March kalp krizi geçirdiği için. Ona bir yardımcı gerekiyordu. Biraz hünerle, Jeanie'nin evde bir kişinin daha yaşadığını anlamayacağını düşündüler. Zack'in bir günlük tutma saplantısı olduğunu ve Jeanie'nin bunu keşfedeceğini bilmiyorlardı. Jeanie'nin gelişi Zack için büyük darbe oldu. O güne kadar dış dünyaya karşı ölüydü, oysa şimdi aile içindeki yaşamı da duracaktı. Bu da ruhsal durumunun büsbütün bozulmasına yol açtı, öldürme itkilerinin artması da bu yüzden. Kardeşleriyle onca bütünleşmiş olması, sadece onlar aracılığı ile yaşadığı içindi. Zaten Jeanie'ye, 'Ben yokum,' diye yazmıştı."

"Kardeşler ne oldu?"

"Zack'in yaptıklarını bilmediklerini söylediler. Onun biraz rahatsız olduğunu sandıklarını ileri sürdüler. Beraat ettiler. Doktor ve karısı intihar etti. Doktor kendini astı, karısı uyku ilacı aldı. Aslında Emniyet Müdürü Lucas –o tarihte komiserdi– onu kıstırmış olmasaydı, sonuna kadar devam edecekti. Hizmetçi Morgan'ın davranışlarını, ayrıca cinayetlerin peş peşe ve onların yakınında işlen-

mesini kuşkulu bulmuştu. Tabii defterler ve bant kayıtları henüz eline geçmiş değildi..."

Sözünü kestim: "Onlar neredeydi?"

"Doktor kendini astıktan sonra bürosunda buldular... Oğlunu sonuna kadar korumaya kalkışmış olmalı ama onları neden yok etmediğini bilemiyorum. Ancak Lucas bunları bulduğu için Zack'i yakalamış değil. Onu kıstırdıysa yine zavallı Jeanie sayesinde oldu.

"Jeanie'nin pencereden kaçtığı ve Zack tarafından vurulduğu o gece, kızcağız yine de komiser Lucas'a haber vermenin bir yolunu bulmuştu. Üzerinde komisere yazılmış bir mektup vardı ve Zack'in eline geçmişti. Ama aynı zamanda plastik bir torbacığın içine koyduğu yazılı bir kâğıt parçası da vardı, tıpkı hapishanelerde veya okullarda haberleşmek için kullanılanlar gibi. Bakın, bir kopyası burada." Bana bir kâğıt parçası uzattı, çabucak okudum:

Komiser Lucas'a,

Bunu okuduğunuzda ölmüş olacağımı düşünmekten pek hoşlanmıyorum ama ne yapalım, hayat bu!

Mektup kutusu olarak midemi kullanmak pek kibar bir davranış değil biliyorum, ne var ki katilin ulaşamayacağı tek yer orası.

Artık intihar olmadığını biliyorsunuz.

Elveda, gitmem gerek.

Jeanie

Kısa bir süre Jeanie Morgan'ın hemen yanı başımda olduğu izlenimine kapıldım, sonra bu izlenim yok oldu. Kâğıdı Doktor Smith'e iade ettim, doktor devamla:

"Jeanie öleceğini anlayınca torbacığı yuttu. Yeryüzünde, adli tıp doktorları kadar titiz postacı bulamazsınız. Ha, ha, ha! Ona bakın. Çok yakışıklı değil mi? Gülümsüyor, sakin, terbiyeli... Katıksız deliliğin sakin yüzü. Cehennem gülüşü..."

Dikiz deliği, alacakaranlıkta hiç kıpırdamadan usulca ilahi mırıldanmakta olan karaltısının üzerine kapandı.

Dışarıda yaz vardı. Sırtıma saplanmış cani bakışların etkisinden kurtulmak için derin bir nefes aldım, dünya bana yeniden sıcak, şen ve canlı göründü.

Artık gidebilirdim. Gazeteye yazacağım yazı hazırdı.

—

BRIGITTE AUBERT
DOKTOR MARCH'IN DÖRT OĞLU

roman

Katilin Günlüğü

Biliyor musun, gizli günlüğüm, bu işten hep hoşlandım, öldürmek hoşuma gidiyor. Acı vermek iyi. Çok iyi, bu işi seviyorum. Manyak değilim. Önemli olan, kızların ölmeleri. Yazdıklarımı iyi saklıyorum. Ama her zaman, her işe burnunu sokan meraklılar vardır. O kadar aptal değilim, yalnız kaldığımda yazıyorum. Kendimi tanımlamayacağım. Adımı da söylemeyeceğim. Hayır, hiçbir kimlik belirtisi olmayacak. Ben, bir dolabın dibinde saklanması gereken bir ceset gibiyim.

Jeanie'nin Günlüğü

Olacak şey değil, inanamıyorum. İt, ahlaksız, iğrenç herif! Hanımın odasını topluyordum. Mantosunu deneyeyim dedim. Manto bana yakıştı, azıcık küçük geldi. Azıcık kısa. Kaldırıp baktım, uzayacak yeri var mı diye. Kıvrımında bir şey vardı. Baktım. O idi. O korkunç şey. Her şeyi yerli yerine koydum. Ödüm kopuyor. Sırrını öğrendiğimi anlayacak ve beni öldürecek. Belki "günlüğü" doktora göstersem? Kirli çamaşırlarına burnumu soktuğum için beni kapı dışarı eder mi eder.

Metis Edebiyat | Roman
ISBN-13: 978-975-342-124-9

9 789753 421249

Metis Yayınları
www.metiskitap.com